

伊人難為

ยอดสตรี
เป็นยากยิ่ง
—(ภาคสอง)—

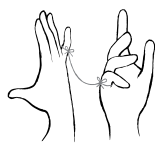
4

อินเซียนอวี 銀千羽 ฝ่ยน
อวี เปา
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ตอนนี้เราก็อ่วมเดินทางกับโม่อีหรินใน 'ยอดสตรีเป็นนายกิ่ง' ภาค 2 มาครึ่งทางแล้ว เป็นอย่างไรกันบ้างคะ มีลัทธิวิเศษที่นักอ่านชื่นชอบ หรือมีตัวละครใดที่เป็นขวัญใจของนักอ่านบ้างหรือเปล่า ในเรื่องนี้นักเขียนเขียนให้ตัวละครแต่ละตัวมีเสน่ห์และมีบุคลิกของตนเองที่ชัดเจนมากๆ เลย โดยเฉพาะตั้งแต่ที่พระ-นางเดินทางมายังดินแดนแรกนภาแล้ว ตัวละครประกอบอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นหลังเช่าจวิน หลงชิงเหยา ชิงอู่หยา หรือผู้คนในแต่ละตระกูลก็ล้วนน่าสนใจและชวนให้เราเอาใจช่วยทั้งนั้นเลยนะคะ

ในเล่ม 4 นี้ความน่าสนใจและความน่าเอาใจช่วยยังคงเดิมค่ะ ที่เพิ่มเติมคือความสนุกของเรื่อง เนื่องจากครั้งนี้โม่อีหรินถึงคราพลาดทำเสียทีจนเป็นเหตุให้ต้องลาจากไปหลี่จิงหงไปแสนไกลอีกครั้ง มิหนำซ้ำหนี้ยังต้องเปลืองแรงเสียวิทยุอยู่มากจึงจะสามารถประคับประคองจนโม่อีหรินมีชีวิตรอดอยู่ต่อไปได้ ทว่าแล้วนางจะได้กลับไปเจอกับไปหลี่จิงหงหรือเปล่า พวกเขาตาและพี่ชายทั้งสองเล่า นางจะยังได้เห็นหน้าพวกเขาอีกไหม แล้วใครกันที่ทำให้นางเกือบจะมีจุดจบที่น่าเศียดขั้นที่สุดนี้ ขอเชิญนักอ่านก้าวเท้าเข้าไปหาความจริงทั้งหมดยังดินแดนแรกนภาพร้อมกันได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

แรงกดดันของมิติที่ว่างโดยรอบเปลี่ยนไปสิ้น

คนสวมเสื้อคลุมดำกับโมอีเหรินต่างยืนได้ไม่มั่นคง อีกทั้งต่างคิดจะถอยกลับออกมาฝั่งตรงข้ามให้ห่างจากน้ำวน แต่แรงดึงดูดของน้ำวนมิใช่สิ่งที่พวกเขาต้านทานได้โดยสิ้นเชิง

โมอีเหรินอยู่ใกล้น้ำวนสีดำมากกว่าคนสวมเสื้อคลุมดำ นางที่สูญเสียพลังปฐมไปหมดสิ้นแทบจะถูกดูดเข้าไปในน้ำวนโดยที่ไม่มีกำลังจะต่อต้าน แม้แต่น้อยนิด ในขณะที่เสียวทุนก็หันเพียงชะงักหัวออกมาทำท่าจะขยับ... หากแต่หนึ่งคนหนึ่งงูก็ถูกน้ำวนสีดำดูดเข้าไปแล้ว

“จิงหง...” ชั่วแวบเดียวก่อนที่จะหายตัวไป โมอีเหรินมองเห็นเขาแต่นางกลับอมยิ้ม เนื่องจากเห็นว่าไปหลี่จิงหงปลอดภัยดี

ทว่าไปหลี่จิงหงกลับยื่นมือคว้าไว้ไม่ทัน มองดูน้ำวนสีดำหายวับไปอย่างประหลาดพรึ่นพริ้ง

มือที่ยื่นออกไปคว้าอะไรไว้ไม่ได้สักอย่าง มีเพียงความว่างเปล่าเต็มฝ่ามือไปหลี่จิงหงอึ้งงัน

•

แนะนำตัวละคร

- * โมอีเฮริน   ประมุขหวงแห่งตระกูลเพ็ง ภายนอกดูประหลาด ไร้เดียงสา น่ารังเกตุ ทว่าภายในกลับเจ้าเล่ห์ แสทนกลและฉลาดเฉียบแหลม รักท่านตาและ พี่ชายทั้งสองมาก

- * ไปหลี่จิงหง   ประมุขหอน้อยของหอลงทัณฑ์แห่งดินแดน แรกนภา ภูเขาน้ำแข็งของโมอีเฮริน รักและปรารถนาดีต่อโมอีเฮรินด้วยใจจริง

- * หลิงเซ่าจวิน   ประมุขหอน้อยของหอโอสถ ภาคีผู้ฝึกตน ได้อาจารย์เลี้ยงดูมาตั้งแต่เล็กจนโต สหายที่ให้การดูแลและรักษาไปหลี่จิงหงในยามที่เขาอ่อนแอที่สุด เป็นหนึ่งคนที่ไว้วางใจได้

- * หลงซิงเหยา   ประมุขหอน้อยแห่งหอหลอมประดิษฐ์ภาคีผู้ฝึกตน เขาผสานเชื้อไฟอัศจรรย์ของฟ้าดินเข้าในร่างกาย ทำให้ภายนอกดูมีลักษณะเป็นคนหนุ่มรูปงาม ในช่วงเพ็งเติบโตมาโดยตลอด ทว่าอายุจริงนั้นร่วมสามร้อยปีแล้ว

- * ซิงอู่เหยา   องครักษ์ประจำตัวหลงซิงเหยา ติดตามปกป้องดูแลหลงซิงเหยามาตั้งแต่อีกฝ่ายอายุสิบขวบ มีนิสัยซื่อตรงและกล้าหาญเด็ดเดี่ยว

47

น้ำทะเลสาบสูงเสียดฟ้าโหมซัดมา แวบแรกก็เห็นคูเหมือนไม่ได้
นำสยดสยองเท่ากับหินหนืดที่ระเบิดพุ่งและไต่ลามตามมาเต็มพื้นที่ หากแต่
ระดับความอันตรายถึงชีวิตนั้นแทบไม่ต่างกัน!

ยามถูกซัดจมอยู่ใต้น้ำอาจมีได้บาดเจ็บหรือจมน้ำตายในเวลาเพียง
ประเดี๋ยวเดียว แต่หากหลบแรงมหาศาลจากน้ำทั้งหมดที่ถาโถมมาได้
ไม่ดีก็ทำให้คนบาดเจ็บภายในได้เช่นกัน

หากโชคร้ายสักหน่อย ก็เป็นไปได้ที่จะถูกน้ำซัดจนหมดสติ บาดเจ็บ
ภายใน จากนั้นก็ถูกหอบลงไปก้นทะเลสาบจนจมน้ำตาย

น้ำพรุ่นพรึ่ยังไม่

จะดีจะชั่วพวกเขาก็เป็นผู้ฝึกบ้ำเพ็ญที่สามารถเหาะเหินดำดิน
สามารถต่อสู้ สามารถใช้อาคมคาถาได้ จะมาพ่ายแพ้ให้กับสิ่งไม่มีชีวิต
ที่ไม่มีใครควบคุมอย่างหินหนืดและน้ำทะเลสาบได้อย่างไร

วีน! เหาะ! ดำดิน!

ไม่ว่าอย่างไรก็ห้ามถูกน้ำซัดจนจมเป็นอันขาด!

ถ้าตายไปในสภาพพรรคนี้จริงๆ...มิใช่ตายจากการต่อสู้ จากการชิงสมบัติ จากการถูกข่มขู่โจมตี จากการถูกไล่ฆ่า แต่ตายจากการที่ชมเรื่องสนุก แล้วดันหนีไม่ทัน...นั่นจะน่าขายหน้าเกินไปแล้ว

ในทีนี้ไม่ว่าตระกูลใดเผชิญหน้ากับคลื่นทะเลสาบก็ล้วนหนีเตลิดเปิดเปิงทั้งสิ้น

ไปหลี่หมิงยืนอยู่ด้านหลังไปหลี่ถึงมาโดยตลอด ขณะมองเห็นคลื่นทะเลสาบโหมซัดมาก็พลันได้ความคิด ใส่ยาขวดหนึ่งลงไปผสมในน้ำอย่างเงียบๆ

โครม...โครม...

น้ำทะเลสาบเอ่อท่วมไปทั่วทั้งริมฝั่ง ไหลผ่านป่า แม้แต่เมืองโยวหู ก็ยังไม่อาจรอดพ้น

ชาวเมืองโยวหูใช้ชีวิตกันตามปกติ ทั้งกำลังค้าขาย ซื้อข้าวของ เดินเล่น คุยเล่นกัน แต่เมื่อสายตาเผลอมองไปทางทะเลสาบจงโยวกลับพลันหน้าเปลี่ยนสีไปอย่างรุนแรง...น้ำท่วมสูงเกือบถึงฟ้าพุ่งมาแล้ว!

"น้ำหลากมาแล้ว!"

"รีบหนีเร็วเข้า!"

บนถนนของเมืองโยวหูมีผู้คนวิ่งวุ่น แผงลอยล้มระเนระนาด อลหม่านไปทั่วในทันที แม้แต่เหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญที่พักอยู่ในเมืองก็ไม่อาจรอดพ้น เร่งรีบหนีเอาชีวิตรอด

ทว่าผู้ที่หนีเร็วกว่าพวกเขาก็คือเหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญที่เผลอออกมาจากข้างทะเลสาบจงโยว

หนี! หนี! หนีเร็ว!

ขณะคนทั้งหลายกำลังวิ่งหนีด้วยความตื่นตระหนก ผู้ฝึกบำเพ็ญจำนวนมากก็ทยอยกันเหาะขึ้นกลางอากาศ

ต่อให้น้ำในทะเลสาบถูกพลังซัดใส่จนพลิกก่อตัวสูงเพียงไรก็ไม่สามารถยึดครองทั้งท้องฟ้าได้ ขอเพียงขึ้นไปให้สูงกว่าระดับน้ำก็ย่อมจะปลอดภัย

หลังจากคลื่นน้ำโหมซัดออกจากทะเลสาบจนท่วมไปทั่วแล้ว ระดับน้ำในทะเลสาบจึงโยกก็ลดลงไปเกินครึ่งในทันที

หลังจากพลังซัดนี้สลายไป น้ำเหล่านั้นก็ยังไหลถาโถมกลับมาอีกครั้งเนื่องจากแรงสะท้อนกลับ สิ่งที่ผู้หนีไม่ทันกลัวที่สุดก็คือแรงสะท้อนกลับที่จะได้เผชิญอีกในคราวนี้

แม้ครั้งแรกถูกน้ำทะเลสาบซัดออกไปแล้วไม่ตาย แต่ถูกลากกลับมาเหยียดนี้ ชีวิตอย่างน้อยก็สั้นลงครึ่งหนึ่ง

เวลานี้เหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญที่ลอยอยู่กลางอากาศล้วนนึกดีใจยิ่งที่ตนเอง 'เหาะขึ้นมา' ได้ทันเวลา อีกทั้งสามารถยืนอยู่กลางอากาศได้

ถ้าไม่สามารถหยุดอยู่กลางอากาศได้แค่เหาะเหินเป็นเพียงอย่างเดียว การหนีเอาชีวิตรอดด้วยวิธีนี้ก็ไม่นานกาล สู้วิ่งเอาอย่างจะเร็วกว่า

และผู้ที่จะเหาะขึ้นฟ้าในขณะที่น้ำทะเลสาบเริ่มเอ่อท้นออกมาก็แทบจะเป็นคนไม่กี่คนที่มัวลังแก้นแท้แข็งแกร่งที่สุดและมีท่าที่ตอบสนองรวดเร็วที่สุดในที่นี้

เนื่องจากตำแหน่งที่พวกเขาอยู่นอยู่ใกล้ทะเลสาบจึงโยกที่สุด จะวิ่งหนีก็ไม่ทันโดยสิ้นเชิง แม้การเหาะขึ้นกลางอากาศจะไม่ต้องวิ่งจนทุลักทุเล แต่บนตัวพวกเขาก็ยังคงถูกน้ำกระเซ็นใส่จนเปียกไม่มากนักน้อย

ขณะมวนน้ำปริมาณมากโหมซัดสาดไปยังเมืองโยวหนูน้าในทะเลสาบ
ที่ลดฮวบก็พลันส่งเสียงซู่ซ่าออกมา เกรว้างคนไม่กี่สายกำลังประมือกัน
พุ่งขึ้นจากในน้ำมาถึงกลางอากาศอย่างรวดเร็ว

คนที่เดิมที่หยุดอยู่กลางอากาศต่างตกอกตกใจ ถอยกรูดไปทันที
โครม! โครม!

เคว้ง! เคว้ง! เคว้ง...

หลังจากเสียงอาวูระปะทะกัน ที่กลางอากาศก็มีเงาคนไม่กี่สาย
เพิ่มขึ้นมา

เมื่อครู่นี้เกิดความซุลมุน ผู้ที่ควรจากไปได้จากไปแล้ว ส่วนผู้ที่
อยากอยู่ต่อก็อยู่ต่อ

ไม่กี่คนที่สู้กันอยู่ต่างกระโดดขึ้นมากลางอากาศทั้งหมด คราวนี้
คนทั้งหลายถึงมองเห็นคู่ต่อสู้แต่ละคนที่สู้กันอยู่ได้อย่างชัดเจน

สองคนที่อยู่ตรงกลางก็คือตัวหลักในความขัดแย้งนี้ไปหลี่จิงหงและ
ไปหลี่ถิง

หลังจากปล่อยพลังหยั่งเชิงกันในกระบวนท่าแรก ผู้อื่นยังกำลัง
สับสนหวาดผวา สองคนนี้ก็ต่างออกกระบวนท่าพร้อมกันแล้ว

ไปหลี่จิงหงถือดาบหุนสีม่วงไว้ในมือ มืออีกข้างโอบโม้อีเหรินไว้
ดาบมหานภาของไปหลี่ถิงสำแดงลีลา ดาบหุนสีม่วงสำแดงท่วงท่าอัน
หนักแน่นและความแหลมคม เพียงไม่นานก็สู้กันอย่างดุเดือดไร้ใดเทียม

ผู้ที่อยู่ในตำแหน่งใกล้เคียงกับไปหลี่จิงหงที่สุดคือจันเอ้าเทียน

หลังจากจันเอ้าเทียนใช้กำแพงพลังปฐมิต้านน้ำทะเลสาบส่วนหนึ่ง
เพื่อยื้อเวลาแล้ว ก็มาประมือกับไปหลี่จิงหงให้และเสวียนหมิงเงิน

สองคนนี้มีมักจะปรากฏตัวพร้อมกัน ทำอะไรด้วยกัน สามัคคีร่วมมือกัน

โดยแท้

ด้านหลังเช่าจวินเองขณะน้ำทะเลสาบถาโถมมาก็ได้สกัดไปหลิหิมง
เอาไว้

หมอลือสทปะทะหมอลือสท

ส่วนเพิงไหวซันได้เลือกเป้าหมายเป็นไปหลิหิมง

นายน้อยอันดับหนึ่งของตระกูลเพิงปะทะกับนายน้อยอันดับหนึ่ง
ของตระกูลไปหลิ คราวนี้จึงเป็นการตัดสินสูงต่ำไปในตัว

ทางด้านเพิงไหวซันเนื่องจากตำแหน่งที่ยืนอยู่ในขณะนั้นอยู่ใกล้
เสวียนหิมงเขียวที่สุด จึงไม่เลือกคู่ต่อสู้แล้ว แต่สู้กับอีกฝ่ายเสียเลย

ในขณะที่หลงชิงเหย้ากับชิงอู๋หยานันก็ได้ทำงานประสานกับองค์กรภักซ์
ตระกูลเพิง คู่มกัคนของสองฝ่ายหลบไปให้ห่างสนามรบอย่างเต็มกำลัง
หลีกเลี่ยงการถูกหางเลขก็เป็นการช่วยงานที่ดีที่สุดแล้ว

ผู้มีพลังยุทธ์ชั้นแบ่งจิตขึ้นไปต่อสู้กัน ผู้มีพลังยุทธ์ชั้นเพาะจิตลงมา
จึงอยู่ต่อไปก็รังแต่จะกลายเป็นเศษซาก

น้ำทะเลสาบถูกกระแทกจนเกิดคลื่นซัดคนที่คิดจะจับปลาในน้ำชุ่น
กระเจิดกระเจิงไปได้พอดี และก็ทำให้ผู้บริสุทธิ์มีโอกาสหนีไปได้เช่นกัน

แม้เหตุการณ์จะซุลมุนวุ่นวาย แต่ตระกูลไปและตระกูลหลงยังคง
ทิ้งคนไว้สองสามคนให้คอยจับตาดูการต่อสู้

ในจุดซุ่มซ่อนรอบทิศยังมีกลิ่นอายแข็งแกร่งอยู่อีกหลายสาย

ไม่กี่คนที่กำลังต่อสู้กันอยู่มิใช่ไม่ค้นพบ เพียงแต่อีกฝ่ายยังไม่มี
ความเคลื่อนไหวผิดปกติ พวกเขาจึงไม่กล้าแบ่งสมาธิไปสนใจมากเกินไป
เช่นกัน

ในระหว่างการต่อสู้ถึงเป็นถึงตาย เสียสมาธิไปชั่วพริบตาเดียวก็

สามารถตัดสินความเป็นความตายได้แล้ว

คนทั้งกลุ่มสู้กันจากริมฝั่งทะเลสาบมาถึงในทะเลสาบ แล้วก็จากในทะเลสาบมาถึงกลางอากาศ

ดาบ กระบี่ ฝ่ามือ คาถาอาคมสารพัดอย่างสำแดงฤทธิ์พร้อมกันปะทะกันไปมาอีกทั้งอาวุธทุกก็เกรียงไกร สู้กันเพียงไม่กี่คน กลับลากแนวรบออกไปยาวยิ่ง

ผู้ที่วางที่สุดท้ายคือโมอีเหรินที่ถูกโอบกอดไว้โดยตลอด

หากเปรียบเทียบกับพลังยุทธ์ไปหลี่ถึงมีระดับขั้นสูงกว่าไปหลี่จิ้งหงถึงสองขั้น ขณะที่ทั้งสองจู่โจมกันด้วยแรงกำลัง เห็นได้ชัดว่าไปหลี่จิ้งหงเสียเปรียบอยู่เล็กน้อย ข้างริมฝีปากมีเลือดซึมออกมา หากแต่สีหน้าของไปหลี่จิ้งหงกลับยังคงเย็นเยือกไม่เปลี่ยนแปลง ไม่สนใจว่าตนเองได้รับบาดเจ็บหนักเพียงไร ถึงจะเผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้ที่มีพลังยุทธ์สูงกว่าตนเองก็ยังคงไม่มีท่าทีขลาดกลัวแม้แต่กระพริบเดียว

ความมุ่งมั่นต่อสู้ที่เขาแสดงออกมาและท่วงท่าดาบที่ยิ่งดุเดือดรุนแรงขึ้นทุกทีกลับกดขี่เพลงดาบของไปหลี่ถึงจนชักจะสำแดงฤทธิ์เดชไม่ออกอยู่เล็กน้อย

ไปหลี่ถึงลอบนึกสงสัยอย่างเสียดายๆ ว่านี่เป็นเรื่องอะไรกันแน่

ดาบในมือไปหลี่จิ้งหง บนตัวดาบสีม่วงคล้ายว่ามีกลิ่นอายบีบคั้นคนทำให้คนรู้สึกประหวั่นพรั่นพรึงอย่างห้ามตนเองไม่ได้

ทว่าในระหว่างที่สองฝ่ายต่อสู้กัน โมอีเหรินกลับพลันขมวดคิ้ว นางก้มหน้ามองน้ำทะเลสาบปราดหนึ่ง ก่อนจะมองไปยังคนทั้งหมดที่อยู่โดยรอบ...บนร่างแต่ละคนล้วนเปียกน้ำ นางขมวดคิ้วอีกครั้ง

"ไม่รู้จักพัฒนาจริงๆ" โมอีเฮรินบ่นพึมพำเสียงหนึ่ง

"เฮอะ!" ครั้นการโจมตีถัดไปหยุดลงคือๆ ไปหลี่ถึงก็ผลหลบออกมา มองไปหลี่จึงหงด้วยสีหน้าระแวดระวัง ขณะเดียวกันก็ถือโอกาสสังเกตการณ์ การต่อสู้ของคนอื่นๆ

ขณะที่สองคนนี้หยุดมือลงคุมเชิงกันนี้เอง คนสองฝ่ายที่สู้กันอยู่ สองฝั่งซ้ายขวาก็ต่างถือโอกาสเว้นระยะห่างเช่นกัน

การต่อสู้ในที่นี้แทบจะกินกันไม่ลงทุกคู่ไม่มีใครได้ประโยชน์อะไรเลย หากจะนับดู ผู้เดียวที่ได้รับบาดเจ็บก็คือไปหลี่จึงหง เนื่องจาก มีเพียงเขาที่เผชิญกับคู่ต่อสู้ข้ามชั้น

ถึงแม้ไปหลี่ถึงจะถูกโมอีเฮรินทำให้โมโหจนอดอดหายใจไม่ออก แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าพลังแก่นแท้ของผู้อาวุธโสตระกูลไปหลี่หาใช่ถูกยกยอ ปอบั่นไม่ แต่เป็นของจริง

"ไปหลี่จึงหง เจ้ามีฝีมือไม่เลวเลย" ไปหลี่ถึงเอ่ยปากชมอย่างหาได้ยาก ชั้นจิตเทพช่วงปลายเทียบได้กับพลังยุทธ์ชั้นผสมรวม สามารถ นับได้ว่าเป็นพลังยุทธ์ที่สูงที่สุดในที่นี้แล้ว แม้แต่จันเอ้าเทียนก็ยังมี พลังยุทธ์ต่ำกว่าเขาชั้นหนึ่ง ทว่าด้วยพลังยุทธ์ที่ต่างกันสองชั้น ไปหลี่จึงหง ยังสามารถสู้ได้สูสีกับเขาโดยตลอด พลังแก่นแท้เช่นนี้ ไปหลี่ถึงเองก็ จำต้องชื่นชม

พรสวรรค์ระดับนี้นำไปเทียบกับนายน้อยทั้งห้าในจุดเดียวกันจะต้อง มีแต่เหนือกว่าอย่างแน่นอน พลังยุทธ์ก็น่าตกใจมากดูๆ เดียวกัน

คนหนุ่มอายุเพิ่งจะยี่สิบเอ็ดถึงกับมีพลังยุทธ์ชั้นแบ่งจิต

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขายังเคยต้องพิชียาตน้ำตาเทพยุทธ์ พลังยุทธ์ ถูกทำลายไม่มีเหลือ บัดนี้ไม่เพียงฟื้นฟูกลับมาโดยสมบูรณ์ การเลื่อนชั้น

ยังไม่ได้รับผลกระทบแม้แต่หน่วยเดียว

หากไปหลี่จิ้งหรงยอมกลับไปตระกูลไปหลี่แต่โดยดี ก็ย่อมจะเป็นกำลังช่วยเหลือใหญ่สำหรับตระกูลไปหลี่ การที่กายภาคหน้าจะมีพลังยุทธ์เหนือกว่าตระกูลอื่นๆ ก็เป็นเรื่องที่คาดหวังได้อย่างแน่นอน

"มีฝีมือไม่เท่าไร" ไปหลี่จิ้งหรงพูดอย่างเย็นเยียบ

ไปหลี่ถึงปล้นอารมณ์พุ่งปรี่ด! นี่เป็นการดูหมิ่นกันชัดๆ

หน้าอกไปหลี่ถึงสะท้อนขึ้นลงอย่างรุนแรงสองสามที่ ย้ำเตือนตนเอง ครั้งแล้วครั้งเล่าว่าเวลาพูดกับสองคนนี้จะต้องควบคุมเพลิงโทสะเอาไว้ แล้วรีบพูดจุดประสงค์ของตนเองให้จบ

"ถึงอย่างไรในตัวเจ้าก็มีเลือดของตระกูลไปหลี่ไหลเวียนอยู่ พรสวรรค์ก็ดีมากพอ ข้ามอบโอกาสหนึ่งให้เจ้า ขอเพียงเจ้ายอมกลับไปตระกูลในตอนนี เรื่องกระทบกระทั่งระหว่างเจ้ากับตระกูลไปหลี่ในอดีต ข้าสามารถตัดสินใจไม่สืบสาวราวเรื่อง แน่แน่นอนว่าคู่มั่นของเจ้าก็สามารถกลับไปด้วยกันกับเจ้าได้ หากเจ้าแสดงความสามารถได้ดี ก็สามารถกลายเป็นหนึ่งในนายน้อยของตระกูลไปหลี่ได้เช่นกัน"

ไปหลี่ถึงเสนอตัวเลือกที่ตนเองคิดว่าปรานีพอสมควร อีกทั้งมีแรงดึงดูดเต็มร้อยออกมา

ขอเพียงเป็นคนปกติที่ไม่ได้โง่เขลาล้วนจะพยักหน้าตกลงทั้งสิ้น

คนที่อยู่ด้านข้างได้ยินก็มีสีหน้าแตกต่างกันไป

เหล่าประมุขน้อยอย่างพวกหลังเข้าจวินคิดไม่ถึงว่าไปหลี่ถึงจะยังกล้าพูดเรื่องพรรคนี้ออกมาในเวลานี้ ซ้ำยังที่กัทกว่าเป็นการปรานีอีกด้วย คนอายุมาก หน้าหน้าที่หนาเกินไฉ่เทียบเทียมจริงๆ ไช่หรือไม่ว่าคนอื่นๆ ของตระกูลไปหลี่และตระกูลเสวียนหมิงได้ยินแล้วก็

ล้วนลอบกัดฟันกรอด

พวกเขาถูกทำให้โมโหแทบตายทั้งยังสู้กันมาเป็นครึ่งวันแล้วจะมา
เลิกแล้วต่อกันไปทั้งอย่างนี้หรือ

ใครจะไปรู้ว่า...

"ข้าปฏิเสธ"

หา?!

เขา...เขา...เขาปฏิเสธ?!

คนตระกูลไปหลี่และตระกูลเสวียนหมิงมองอีกฝ่ายจนตาค้างไปชั่วครู่
เรื่องที่เขาล่วงเกินคนของสองตระกูลเป็นอันถูกลบออกจากบัญชี
ซ้ำยังอนุญาตให้เขาพาคุ่มั้นกลับไปอีก (เพิ่งต้องรู้ว่าการแต่งงานของ
นายน้อยแห่งตระกูลใหญ่ไม่มีทางอนุญาตส่งเดช อย่างน้อยนายน้อย
ทั้งห้าของตระกูลไปหลี่กับเหล่านายน้อยของตระกูลเสวียนหมิงก็ล้วน
แทบจะไม่มีอิสระในการแต่งงาน) สุดท้ายยังเสนอโอกาสให้เขาได้กลายเป็น
นายน้อยของทั้งตระกูลด้วย นั่นเป็นถึงตำแหน่งที่แต่ละคนในตระกูลล้วน
แย่งชิงกันจนหัวร้างข้างแตก อยากรู้ได้ก็ยังไม่ได้มา

ผลคือเขากลับปฏิเสธ

ไปหลี่จึงหงุดหงิดที่จริงสมองมีปัญหากระมัง...

"พรีด...นายน้อย' เป็นของหายากนักหรือ" หลังเช้าจันทวีระออกมา
คนแรก มิน่าซ้ำยังรู้สึกว่าคุณตลกเป็นพิเศษอีกด้วย

"นี่เขาเป็นถึงประมุขหรือน้อยแห่งหอลงทัณฑ์ภาคี้ผู้ฝึกตนเชี่ยวชาญ"
เพ็งไหวฉีไปหลี่จึงหงุดหงิดกล่าวด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "มิน่าซ้ำยังได้
กราบบุรุษที่ทั้งดินแดนไม่ยอมมีเรื่องด้วยเป็นอาจารย์"

ความหมายทั้งหมดนี้ก็คือภูมิหลังของเขาแข็งแกร่งยิ่ง

พูดจบคนหนุ่มอัศจรรย์ะไมก็คนรวมถึงจันเ้าเทียนก็ต่างใช้สายตาเหมือนมองคนด้อยปัญญาของคนของสองตระกูลที่คิดว่าตนเองแน่

ไปหลี่จิงหิงที่เป็นเช่นนี้มีหรือจะยังอยากได้ตำแหน่งนายน้อยตระกูลไปหลี่

พวกเขาขี้ลืมเกินไปจนถึงขั้นหลงลืมเรื่องนี้ หรือว่าสมองของพวกเขามีปัญหากันแน่

คราวนี้ไปหลี่ถึงถึงนึกได้ว่าฐานะของไปหลี่จิงหิงในปัจจุบันมิได้ด้อยกว่านายน้อยของตระกูลไปหลี่ไม่ว่าคนใดจริงๆ จึงหาทางลงไม่ได้ไปชั่วขณะ

"ไม่มีอะไร...จะใกล้ชิดไปมากกว่าความสัมพันธ์ทางสายเลือดไปหลี่จิงหิง เจ้าน่าจะเข้าใจในจุดนี้ การกลับสู่ตระกูลจึงจะเป็นทางที่เจ้าควรเลือกที่สุด"

"เรื่องไร้สาระไม่จำเป็นต้องพูดมาก" ไปหลี่จิงหิงชูดาบขึ้น ท่าที่แสดงชัดว่า...รบ!

ไปหลี่ถึงสีหน้าเข้มขึ้นทันที "ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าจะไม่ยังมีมืออีกถ้าตาย เจ้าก็อย่ามาโทษข้า"

ในเมื่อไม่อาจเป็นประโยชน์ต่อตระกูลไปหลี่ เช่นนั้นก็...ฆ่าทิ้ง!

ไปหลี่ถึงแววตาเยียบเย็น ดาบมหานกขยายใหญ่ขึ้นเท่าตัวในพริบตา ไอลังหารเข้มขึ้นแผ่ออกมาทันที

คนทั้งหลายล้วนรู้สึกถึงแรงกดดัน มีเพียงไปหลี่จิงหิงที่สีหน้าไม่มีความเปลี่ยนแปลง เผชิญหน้ากับกระบวนท่าพิฆาตก็ยังคงกล่าวอย่างเยียบเย็นเพียงสองคำ

"พูดมาก"

เหล่าผู้ชมที่อยู่ไกลๆ ได้ยินก็ต่างอยากจะลมจับ

ผู้อาวูโล่ไปหลีถึงเป็นถึงบุคคลผู้เลื่องชื่อลือนามบนดินแดนมาหลายร้อยปี ความแข็งแกร่งของพลังแก่นแท้ นับเป็นลำดับต้นๆ ของดินแดนแรกนภา บัดนี้กลับถูกผู้น้อยคนหนึ่งดูเบาเสียเพียงนี้ ใครมันทนได้ แต่เขาทนไม่ได้จริงๆ

"มหานภาไร้เทียมทาน!"

ตัวดาบขยายใหญ่ขึ้นหนึ่งเท่าตัว ดาบมหานภาที่มีขนาดเพียงพอจะบังคนหนึ่งคนได้มิดพิ้นเข้าไปหลีจึงหงด้วยประกายดาบที่เห็นเป็นรูปร่าง ด้วยความเร็วไร้ใดเทียม อีกทั้งยังมีพลังปฐมแฝงอยู่ในปริมาตรมหาศาล

มองเห็นประกายดาบอันว่องไวและเปี่ยมพลังมหาศาล แกวตของไปหลีจึงหงกลับไม่มีความเปลี่ยนแปลงแม้แต่น้อย

ขณะประกายดาบจู่โจมมาถึงเบื้องหน้า มือขวาที่จับดาบอยู่ก็เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในเวลาเดียวกัน

เคร็ง!

เบื้องหน้าไปหลีจึงหงมีประกายไฟนับไม่ถ้วนพุ่งกระจายก่อนดับไปประกายดาบของดาบมหานภาถูกเขื่อนทิ้งไปสิ้น หายไปอย่างไรร่องรอย

คนทั้งหลายหวิดจะตาลน

ประกายดาบถูกเขื่อนทิ้งไปเช่นนี้ได้ กระบวนท่าถูกทำลายไปเช่นนี้ได้...

ได้เปิดหูเปิดตาแล้ว

มองออก แต่กลับไม่แน่ว่าจะฝีกออกมาได้

ที่ดาบของไปหลีจึงหงมีความเปลี่ยนแปลงเยี่ยงนี้ได้ต้องขอบคุณ

ลมกระโชกแรงที่หุบเขากังเฟิง เขาเคยได้ลองใช้ดาบสกัดการจู่โจมของลม
ประกายดาบนี้เทียบกับลมกระโชกแรงแล้วถือว่าช้ากว่ามาก และขอบเขต
ก็เล็กกว่ามากจริงๆ ดังนั้นไปหลี่จิ้งหงจึงรับมือได้อย่างปราศจากความกดดัน

ไปหลี่ถึงเห็นดังนั้นก็รู้ว่าการโจมตีด้วยความเร็วไม่ได้ผล ดวงตาจิ้งหริ่ง
มือจับดาบยักษ์ ทั้งตัวคนฟุงปรี่เข้าหาไปหลี่จิ้งหงราวกับเป็นกระสุนปืนใหญ่

ไปหลี่จิ้งหงโอบโมอีเหรินไว้พลางเห็นกายถอยกรูด เผชิญหน้ากับ
การโจมตีจากดาบยักษ์

ยามนี้ผู้ชมโดยรอบต่างมองเห็นเพียงเงาดาบสีม่วงกวัดแกว่งไปมา
อย่างรวดเร็ว สกัดการโจมตีจากดาบยักษ์ไว้ได้ทั้งหมด

ท่าดาบหาใช่แค่สวยงามไม่ กลับสามารถสกัดดาบที่โจมตีมาได้จริง
เพลงดาบของดาบยักษ์ของไปหลี่ถึงดูคล้ายจะไม่มีประโยชน์ใดๆ
เมื่ออยู่ต่อหน้าไปหลี่จิ้งหง

"เพลงดาบนี้ดูเหมือนจะไม่ได้แข็งแกร่งเกรียงไกรเท่ากับที่เล่าลือกัน
แม้แต่หน่อย" เฟิงไหวชินที่ชมการต่อสู้อยู่ด้านข้างกล่าวขึ้น

นับตั้งแต่ไปหลี่ถึงลงมือโจมตีอีกครั้ง คนอื่นๆ ของอีกสองตระกูลก็
หยุดมือลงชั่วคราว แล้วขยับไปรวมตัวกันอยู่ในจุดหนึ่ง ดังนั้นพวกเขาจึง
หยุดมือเช่นกัน ทว่าสองฝ่ายยังคงป้องกันกันและกันอยู่

"เพราะว่าสิ่งที่แข็งแกร่งเกรียงไกรอย่างแท้จริงมิใช่เพลงดาบ แต่
เป็นตัวของไปหลี่ถึงเอง" จั้นเอ้าเทียนกล่าว

"หมายความว่าอย่างไร" เฟิงไหวชินไม่เข้าใจ

"หมายถึง 'อานูภาพ'" หลังเข้าจวินอธิบาย

ดาบเป็นวิชาสืบทอดหลักของตระกูลไปหลี่

เพลงดาบของไปหลี่ถึงก็คือการนำพลังยุทธ์ของตนเองใส่ไว้บนดาบ

สามารถกล่าวได้ว่ากระบวนการบำบัดเป็นเพียงการโจมตีผิวเผิน กระบวนการทำ พิษาคติที่แท้จริงอยู่ที่พลังแฝงที่ส่งออกมาจากตัวดาบขณะดาบแทงถูก ฝ่ายตรงข้ามหรือปะทะกับอาวุธของฝ่ายตรงข้าม

"ดูด้านล่างของพวกเขา" หลังเช้าจวินขึ้นน้ำทะเลสาบ

เพิ่งไหวฉิมองไปก็กระจ่างแจ้งแล้ว

น้ำที่เบื้องล่างของพวกตนเป็นน้ำที่เอ่อล้นออกมา ยังไม่ไหลกลับ ดั่งนั้นอย่างมากก็ไหลทะลักไปซ้ายขวาเล็กน้อย แต่น้ำที่เบื้องหลังของ ไปหลี่จึงหงกับไปหลี่ถึงกลับทะลักไปทางนั้นทางนี้ ไหลทวนกลับมาแล้ว ไหลพุ่งกลับไป ทว่าทั้งหมดล้วนมิได้ทะลักออกนอกกระยะห่างระหว่าง คนทั้งสอง คล้ายกับว่าถูกควบคุมไว้ก็มีปาน

นี่แสดงว่าพลังในระหว่างการต่อสู้ของพวกเขาได้ส่งผลกระทบต่อ สภาพแวดล้อมรอบข้างอยู่ทุกขณะ รวมไปถึงน้ำทะเลสาบที่เบื้องล่าง

และน่าจะเพื่อลดการสิ้นเปลืองลง คนทั้งสองจึงต่างไม่ได้ปล่อยพลัง ขุมนี้ออกมาภายนอกมากเท่าไร ดั่งนั้นพวกตนที่ไม่ได้อยู่ในขอบเขต การต่อสู้จึงไม่รู้สึกรังเกียจ

"ไปหลี่จึงหงจะเสียเปรียบ" จันเข้าเทียนกล่าว

คนในที่นี้ล้วนแต่เข้าใจแล้วเนื่องจากได้คำอธิบายจากหลังเช้าจวิน กล่าวถึงกระบวนการบำบัดหรือทำร้าย ไปหลี่ถึงสูไปหลี่จึงหงไม่ได้ อย่างเห็นได้ชัด หากแต่ไปหลี่ถึงซึ่งโจมตีอยู่ตลอด ขอเพียงเขารักษา การโจมตีไว้ได้อย่างสม่ำเสมอ อาศัยพลังยุทธ์ที่เหนือกว่าสองชั้น ไปหลี่จึงหง ก็ยากยิ่งที่จะพลิกกลับมาเป็นฝ่ายโจมตีได้ นี่คือจุดแรก

ส่วนจุดที่สองที่สำคัญที่สุดคือแต่ละการโจมตีของไปหลี่ถึง ไปหลี่จึงหง ล้วนรับไว้ทั้งสิ้น เช่นนั้นต่อให้ไม่กี่กระบวนการทำแรกยังไม่เป็นไร แต่รับพลังแฝง

ไว้อย่างต่อเนื่อง ความแตกต่างในด้านพลังยุทธ์ก็ได้กำหนดให้ไปหาลี้จิงหง
ไม่มีทางสลายพลังแฝงที่มากับการโจมตีไปได้ทั้งหมดอย่างแน่นอน

การต่อสู้ที่ดูไม่ดูเดือดร้อนแรงเสียเท่าไรนี้กลับแฝงด้วยพลังโจมตี
อย่างเบ็ดเสร็จ แต่ละกระบวนท่าผ่านไป ไปหาลี้จิงหงจะต้องบาดเจ็บภายใน
แล้วเป็นแน่แท้!

ใช้วิธีเช่นนี้โจมตีโดยตลอด แน่แน่นอนว่าเป็นการสิ้นเปลืองพลังปฐุม
สำหรับไปหาลี้ถึงเช่นกัน หากแต่ดาบของตระกูลไปหาลี้ นั้นพิเศษยิ่ง นักดาบ
ผู้มีพลังยุทธ์ระดับไปหาลี้ถึง ดาบกับนักดาบจะใจสือถึงกันแล้ว พลังปฐุม
จึงสิ้นเปลืองน้อยกว่าที่ผู้อื่นคิดไว้มาก ย่อมจะประคับประคองได้เป็นเวลานาน

อีกประการหนึ่ง ภายใต้อการสิ้นเปลืองที่เหมือนกัน ไปหาลี้จิงหง
พลังยุทธ์สู้ไปหาลี้ถึงไม่ได้ พลังปฐุมก็ย่อมจะสูญเสียไปเร็วกว่า

ผู้เป็นเวลานานจะต้องแย่งแน่นอน

มีหน้าเข้าไปหาลี้จิงหงยังกอดมือเอื้อมไ้ไม่ปล่อยอีก นี่ทำให้คนทั้งหลาย
ไม่เข้าใจเอาเสียเลย

เหตุใดขณะต่อสู้ถึงเป็นถึงตายกับผู้อื่นจะต้องกอดคู่มั่นไว้เสียแน่น
ด้วย

จำเป็นต้องตัวติดกันถึงเพียงนั้นเชียวหรือ

ถึงจะไม่อาจเข้าใจเหตุผลของไปหาลี้จิงหงได้ แต่ฟังไหวชินก็ยังคง
ถามจั้นเข้าเทียบว่า "ไม่ช่วยหรือ"

เขามองออกว่าไปหาลี้จิงหงกำลังเคลื่อนไหวที่ช้าลง หากเป็นเช่นนี้ต่อไป
ถูกดาบยักษ์ฟันเข้า ไม่ตายก็อาการสาหัส

จั้นเข้าเทียบไม่ได้ตอบ แต่พยักหน้าน้อยๆ สายตามองคนของ
สองตระกูลนั้น

ส่วนหลังเขาจวินกุ่มพัดจีบไว้ในมือ ลอบรวบรวมพลังปฐมแล้ว อีกด้านหนึ่ง การโจมตีของไป๋หลี่ถึงยังคงดำเนินอย่างต่อเนื่อง ถึงขนาดมีที่ท่าจะรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ

แม้ไป๋หลี่จึงหงจะเคลื่อนที่ช้าลง แต่ความเร็วที่ดาบหุนสีม่วงในมือ กวาดแกว่งกลับมิได้ช้าลงจากตอนแรกเลย สกัดแต่ละดาบจากไป๋หลี่ถึง ไว้ได้อย่างไม่รีบไม่ร้อน

ส่วนโมอีเหรินที่ถูกเขาโอบเอาไว้ก็จับตาดูเพลงดาบของไป๋หลี่ถึง โดยตลอด เพียงไม่นานก็มองออกถึงความลึกลับในนั้น จากนั้นก็เริ่มคิดหาวิธีตอบโต้คู่ต่อสู้ข้ามชั้น

ทำอย่างไรถึงจะทำลายได้...

ด้านพลังแก่นแท้ การสู้ข้ามชั้นแทบจะเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เห็นที่ คงมีเพียง 'โปรแกรมเสริม' ที่เป็นวิธีการที่ตรงและเร็วที่สุด

หากปล่อยให้จึงหงบาดเจ็บต่อไปคงได้สาเหตุจริงๆ แล้ว

โมอีเหรินถ่ายถอดเสียงทันที "จึงหง เพลิงบัวน้ำแข็ง โจมตีคืน"

เสียงพูดเพียงจะจบลง ดาบหุนสีม่วงกับดาบยักษ์ก็ปะทะกันอีกครั้ง พลังแฝงของดาบยักษ์จู่โจมมา ดาบหุนสีม่วงกลับปล่อยความเย็น ออกมา ทว่าท่ามกลางความเย็นกลับแฝงด้วยความร้อนระอุปานจะ แผลเผาคน มันเผาแขนของไป๋หลี่ถึงแทบจะในทันใด

"นี่มัน?!"

แค่ชั่วพริบตาแห่งความงงงันนี้ ดาบหุนสีม่วงก็ได้ย้อนกลับมา พันไปที่หน้าอกของไป๋หลี่ถึง...

"อ้าก!" ไป๋หลี่ถึงเจ็บปวด จึงเปลี่ยนกระบวนท่าโจมตีในทันที ก่อนอาศัย โอกาสถอยไปด้านหลัง

ครั้นใจดีสำเร็จ ไปหลี่จิ้งหงก็ผละถอยหลังไปจุดเดียวกัน ระยะห่างระหว่างคนทั้งสองถูกลากยาวขึ้นในพริบตา

"ผู้อาวุโส!" ไปหลี่จิ้งหงหวัดปราดมาพียงไปหลี่ถึงไว้พลางมองดูบาดแผลบนแขนซ้ายของไปหลี่ถึงด้วยความตระหนกตกใจ

ดาบเมื่อครูนี่มุ่งไปที่หน้าอกของไปหลี่ถึง หากมิใช่ไปหลี่ถึงตอบสนองได้ทันเวลา บัดนี้ชีวิตคงจะหาไม่ไปแล้ว

ทว่าบาดแผลนี้...

สีหน้าภูเขาน้ำแข็งของไปหลี่จิ้งหงยังคงไม่มีความเปลี่ยนแปลง ดาบหุนสีม่วงยังคงอยู่ในมือ แต่มุมปากของเขากลับมีเลือดซึมออกมาอย่างช้าๆ

โมอีเหรินกอดเขาไว้พลางยกมือขึ้น ยัดยาลูกกลอนเยียวยามัดหนึ่งเข้าปากไปหลี่จิ้งหงทันที มันช่วยรักษาอาการบาดเจ็บที่มองไม่เห็นของเขาได้อย่างรวดเร็ว อีกทั้งช่วยเสริมพลังปฐมที่สูญเสียไป

หลังเข่าจวินมาถึงข้างกายไปหลี่จิ้งหงในเวลาเดียวกัน "ไปหลี่จิ้งหง?"

"ไม่เป็นไร" ไปหลี่จิ้งหงพูดจบ สายตาก็จ้องตรงไปที่ไปหลี่ถึง ท่าทางอยากจะสู้ต่อ ไม่ตายไม่ยอมเลิกกรา

"ข้ากับจันแอ้เทียนเป็นห่วงไปโดยเปล่าประโยชน์แล้วจริงๆ" หลังเข่าจวินโคลงศีรษะยืมๆ

ไปหลี่จิ้งหงมองเขาปราดหนึ่งโดยที่ขมคิ้วไม่แม้แต่จะกระดิก

เรื่องเป็นห่วงว่าเขาจะสู้คนที่มียุทธ์สูงส่งกว่าตนเองไม่ได้นี่ไม่ต้องเอ่ยถึงแล้ว หลังเข่าจวินอยากถามมากกว่าว่า "ไปหลี่จิ้งหง ท่านจะต้องกอดอีเหรินไว้ตลอดชีวิตหรือ"

"ก็แค่ตัดมือ"

คลื่นทะเลสาบซัดมา ไปहींถึงก็ลอบจู่โจมมาพร้อมกัน ไปहींจึงหง
 จึ่งกอดโมอีเหรินไว้ ปกป้องนางไว้ข้างกาย จากนั้นตนเองก็เริ่มสู้กับไปहींถึง
 พอกอดแล้ว แน่นอนว่าก่อนจะสู้จะยอมไม่มีโอกาสให้ปล่อยมือ
 หลังเช้าจวินเห็งอดก "เช่นนั้นตอนนี่...ปล่อยได้แล้วหรือยัง"
 ไปहींจึงหงไม่มีการตอบสนอง
 "อันที่จริง...ข้าเองก็ช่วยสู้ได้เช่นกัน" โมอีเหรินบอกเสียงค่อย
 "ท่าน..." หลังเช้าจวินมองนางพลางครุ่นคิด
 "เด็กดี เจ้ารับผิดชอบอีกส่วนหนึ่งก็พอแล้ว" ไปहींจึงหงก้มหน้า
 กล่าวปลอบ

"แต่ว่าส่วนนั้นไม่น่าตื่นเต้นเลยสักนิด มิหนำซ้ำยังไม่อาจสั่งสอนคนได้
 โดยตรงด้วย" โมอีเหรินบ่น

"ลำบากเกินไปก็ไม่ได้"

"ไม่ลำบากหรอก การออกกำลังอย่างพอเหมาะมีประโยชน์ต่อ
 ร่างกาย"

"ส่วนนั้นก็พอให้เจ้าออกกำลังแล้ว"

โมอีเหรินถลึงตามองเขา "จึงหง เผล็จการเกินไปไม่ได้" นางประท้วง
 อย่างจริงจังยิ่ง

ผลคือไปहींจึงหงจุมหน้าผากนางไปที่หนึ่ง หวิดจะทำให้พวก
 หลังเช้าจวินมองจนเซ่อซ่าไปแล้ว

"ไม่ได้เผล็จการ"

"ท่านจะจุมข้าแล้วบอกให้ข้าเชื่อฟังเสียทุกครั้งไม่ได้..." โมอีเหริน
 หน้าแดง พุดจึ่งมั่งำ

"ไม่ใช่ นั่นเป็นคนละเรื่อง" เขาไม่ได้ใช้การจุมมากล่อมคนจริงๆ

ตกลงว่าไม่เอี๋เหรินรับผิดชอบส่วนใดกันแน่ หลังเช้าจวินอยากถาม
ยี่งัก

หากแต่สองคนนี้รวมกับตกอยู่ในโลกส่วนตัวกันสองคน เอาแต่
พูดเรื่องตนเอง เข้าไปแทรกไม่ได้โดยสิ้นเชิง

ทางด้านนั้นไปหลิถึงกินยาลูกกลอนเยียววางไปแล้ว บาดแผล
กลับไม่ดีขึ้นแม้แต่กระผึกเดียว ความเจ็บปวดรวดร้าวทำให้หน้าเขา
บูดเบี้ยวไป

"นี่มัน..." ไปหลิหึงตระหนก

"แผลใหม่?!" ไปหลิจึงให้แค่เห็นก็อุทานออกมาตรงๆ จากนั้นก็ล้ายว่า
นึกอะไรได้ จึงมองไปยังไปหลิจึงหงทันที "เจ้าได้เพลิงบัวน้ำแข็งไปแล้ว?!"
เพลิงบัวน้ำแข็ง?!

คนทั้งหมดในที่นี้รวมไปถึงบรรดาคนที่แอบชมละครอยู่ก็ด้านล้วน
มองไปยังไปหลิจึงหง

เพลิงบัวน้ำแข็ง หนึ่งในเชื้อไฟอัศจรรย์ของฟ้าดิน ถูกไฟชนิดนี้เผา
จนบาดเจ็บ ย่อมมิใช่เปลวไฟธรรมดาทั่วไปสามารถเทียบได้อย่างเด็ดขาด

ไปหลิถึงสมควรจะดีใจที่ไปหลิจึงหงปล่อยเปลวไฟออกมาไม่มากนัก
อีกทั้งเขาก็ถูกดาบฟันแค่ที่เดียว บาดแผลจึงมีแค่ที่แขนหนึ่งข้าง ดังนั้น
จึงไม่ได้มีอันตรายถึงชีวิตในทันที

"ที่แท้ก็เป็นเพลิงบัวน้ำแข็ง" ด้วยการรักษาฉุกเฉินจากไปหลิหึง
ไปหลิถึงนับว่าเจ็บน้อยลงในที่สุด สามารถเอ่ยปากพูดได้แล้ว แต่ลมหายใจ
กลับหอบหนัก ดูท่าทางไม่น่าจะสู้ต่อไปได้แล้ว

หลังเช้าจวินถลึงตาใส่ไปหลิจึงหง เรื่องพรรคนี้ควรบอกมาให้เร็ว
กว่านี้สิ ไม่รู้หรือว่าเขาเป็นห่วงมากเพียงไร!

ทว่ายามนี้การจัดการกับคนนอกเป็นเรื่องสำคัญกว่า
 "ถ้าเช่นนั้นผู้อาวุโสไปหี ผู้อาวุโสเสียนหมิง พวกท่านต้องการผู้
 หรือไม?"

"แน่นอนว่า...ผู้!" ไปหีหิมิงยืนขึ้น บนใบหน้าพลันปรากฏรอยยิ้ม
 ท่าที่นี้ไม่ชอบมาพากลเกินไป

หลังจากจวินชมวดคิด ร่างกายพลันรู้สึกเจ็บปวด

"อีก..."

"อีก..."

"อีก!"

"นี่มัน..."

"เรื่องอะไรกัน..."

ต่อจากหลังเข้าจวิน จันเข้าเทียน เฟิงไหวซิน เฟิงไหวฉี คนอื่นๆ ที่
 ชมดูเหตุการณ์อยู่ไกลๆ ก็ส่งเสียงครวญครางด้วยความเจ็บปวดออกมา
 ใบหน้าปรากฏไวดำ

"เป็นยาพิษ!"

หลังเข้าจวินและเฟิงไหวฉีมีการตอบสนองเร็วที่สุด หยิบยาแก้พิษ
 ออกมากินลงไปเองเสร็จก็ป้อนให้คนข้างกายกินด้วย

"ในที่สุดก็ออกฤทธิ์แล้ว" ไปหีหิมิงนับว่ายังพอใจ แม้พิษจะ
 ออกฤทธิ์ช้า ทว่าประสิทธิภาพดูจะไม่เลว

เวลานี้จันเข้าเทียนก็ระจ่างแล้วเช่นกัน "ที่แท้ถึงจะเป็นสาเหตุที่
 พวกท่านหยุดมือเมื่อครูนี!"

48

ที่แท้ตระกูลไปหลีกกับตระกูลเสวียนหมิงก็คิดวางแผนจะจัดการ
คนทั้งหมดในคราวเดียวอยู่ก่อนแล้ว

แม้แต่คนที่ไม่เกี่ยวข้องก็ไม่เว้น

สาเหตุที่หยุดมือเป็นเพราะไม่จำเป็นต้องลงมือต่อแล้ว เมื่อถึงเวลา
พวกเขาก็จะพิษกำเรียบ ไม่จำเป็นต้องให้คนของตระกูลไปหลีกสิ้นเปลืองแรง
พวกเขาย่อมจะล้มไปเอง

จั้นเข้าเทียบมองผู้คนรอบตัวปราดหนึ่ง ก่อนจะเลื่อนสายตากลับ
ไปที่ไปหลีกหมิงอีกครั้ง "พิชวางใส่ทะเลสาบ?"

"ถูกต้อง" ไปหลีกหมิงยอมรับอย่างผ่าเผยยิ่ง

คนทั้งหมดถูกพิษแล้ว พิษชนิดนี้เป็นพิษที่เขาคิดค้นขึ้นใหม่
ใช้ได้ดีกว่าหยาดน้ำตาเทพยุทธ์เสียอีก

หยาดน้ำตาเทพยุทธ์มุ่งจู่โจมพลังชีวิตภายในร่างกาย ทำลาย

เส้นเอ็นเส้นชี้พจรตามความหนักเบาของการถูกพิษ แม้ผู้ที่มีพลังยุทธ์สูงพอจะสามารถใช้พลังปฐมด้านไว้ได้ระยะหนึ่งไม่ถึงกับหมดลมหายใจในทันที แต่ทำยที่สุดถ้าพิษไม่ถูกแก้ก็หนีไม่พ้นความตายอย่างแน่นอน

ในขณะที่พิษที่เขาปรั่งออกมาใหม่นี้แม้จะไม่ได้มีฤทธิ์กัดกร่อนรุนแรงเท่าหญ้าโลหิตหงส์รากดำ แต่กลับหาได้ทั่วไปอีกทั้งหลอมได้ง่ายกว่าเมื่อนำมาจับคู่กับตัวยามีฤทธิ์ทำให้แขนขาชาจนหมดความรู้สึกทั้งยังซึมเข้าผิวหนังไว แค่อสัมผัสถูกมันนิดเดียวก็จะถูกพิษอย่างแน่นอน

และกว่าผู้ต้องพิษจะรู้สึกถึงความเจ็บปวด พิษก็ซึมเข้าสู่อวัยวะภายในเป็นที่แน่นอนแล้ว

ถึงแม้ผู้ฝึกบำเพ็ญจะมีความสามารถเหนือธรรมชาติได้ แต่จะอย่างไรก็ยังเป็นร่างอันประกอบด้วยเลือดเนื้อ ขอเพียงยังเป็นร่างที่ประกอบด้วยเลือดเนื้อ สำหรับหมอโอสถผู้ชำนาญยาพิษอย่างไปหลี่หึงแล้ว พลังยุทธ์สูงเพียงไรก็ไม่มีประโยชน์ ไปรยพิษไปกำเดียว ให้เป็นผู้ที่มีพลังยุทธ์สูงส่งเพียงไรก็ยังต้องหมอบ

ไปหลี่หึงกระหึ่มยิ้มย่อง นี่เป็นผลงานที่เขาภูมิใจที่สุดในช่วงเวลาไม่กี่ปีมานี้เสียวนะ

หลังเข่าจวินกับเฟิงไหวฉีสบตากัน ก่อนสีหน้าจะล้วนเคร่งเครียดอยู่เล็กน้อย

เนื่องจากพวกเขาค้นพบว่ายาแก้พิษที่พวกเขากินลงไปเพียงช่วยบรรเทาความเจ็บปวด แต่มิได้ช่วยแก้พิษ

นี่มิได้เป็นเพราะพวกเขาสองคนมีฝีมือการหลอมโอสถผู้ไปหลี่หึงไม่ได้ แต่เป็นเพราะ...ไปหลี่หึงบักบันศึกษาค้นคว้า ซ้ำตัวยาบางชนิดก็มีอยู่น้อยเกินไป ถึงได้มันมา พวกเขาสองคนก็คงไม่จงใจนำไปหลอม

ทำพิษ

มีหน้าซ้ำพวกเขายังคงพบว่าพิษนี้จะกัดกร่อนเส้นเอ็นเส้นเอ็นสีพอร์
แม้ตอนนี้จะไม่ได้รับแรงเท่าหยาดน้ำตาเทพยุทธ์ แต่พิษชนิดนี้ก็หายาก
ได้ยากยิ่งเช่นกัน

พวกเขาอาจจะสามารถศึกษาและหลอมยาแก้ออกมาได้ ทว่า
ในเวลานี้ยาแก้พิษที่พวกเขามีไม่สามารถจะแก้พิษชนิดนี้ได้เลยจริงๆ

"ยาแก้เล่า"

พวกเขาสี่คนจะดีจะชั่วก็ยังมียาแก้พิษลงไปช่วยบรรเทาฤทธิ์ของ
พิษแล้ว แต่ผู้ชมที่ถูกพิษเชื่อว่าจะมียาแก้พิษกันทุกคน ผู้ที่เจ็บจนทนไม่ไหว
จึงเหาะมาแผดเสียงคำรามใส่ไปหลี่หมิงทันที

ไปหลี่หมิงไม่ตอบคำ

"ไปหลี่หมิง ยาแก้เล่า"

คนของตระกูลหลงและตระกูลไปก็มาด้วย สีหน้าไม่น่ามองดูเดียวกัน
ความเจ็บปวดที่อวัยวะภายในทำให้สีหน้าของพวกเขาติดตะบิดเบี้ยว

ไปหลี่หมิงมองหลงซึ่งเหยียดกับผู้อาวุโสของตระกูลหลงพลางเอ่ย
"ข้าจำได้ว่าตระกูลหลงได้เคลือบนิ้วร่วมกับภาคีผู้ฝึกตนขณะอยู่ใน
แดนสมบัติกระมัง"

"นี่ท่าน..." หลงซึ่งเหยียดได้ยินก็รู้ว่าไปหลี่หมิงไม่คิดจะมอบยาแก้ให้
อย่างแน่นอน

"มีหน้าซ้ำตระกูลหลงก็ปฏิเสธจะไปมาหาสู่กับตระกูลพวกข้าอีกด้วย"

"ไปหลี่หมิง อย่างนี้กว่าพวกข้าถูกพิษแล้วก็จะทำตามความต้องการ
ของท่าน" ผู้อาวุโสตระกูลหลงหน้าดำยิ่ง "หากเรื่องในวันนี้แพร่ออกไป
ต่อให้พวกท่านตระกูลไปหลี่ไม่กลายเป็นศัตรูของทั้งดินแดน ก็ยังจะ

สร้างศัตรูนับไม่ถ้วน พวกข้าตระกูลหลงไม่สอดมือยุ่งเรื่องบุญคุณความแค้นระหว่างพวกท่านกับภาคีผู้ฝึกตนก็นับว่าเห็นแก่มิตรภาพของห้าตระกูลใหญ่แล้ว ท่านอย่าได้คืบก็จะเอาศอก!"

"มอบายาแก้ม!" คนของตระกูลไปกล่าวขึ้นเช่นกัน มองไปหลี่หมิงอย่างเย็นเยียบ

พวกเขาไม่สอดมือยุ่ง แม้อาจจะมีความคิดรอคอยผลประโยชน์อยู่เล็กน้อย แต่พวกเขาก็หาได้ลงมือทำการใดหรือเข้าไปพัวพันจริงๆ ไม่ทางที่ดีตระกูลไปหลี่กับตระกูลเสวียนหมิงอย่าได้บีบคั้นคนจนเกินไป

"ผู้อาวุโสหมิง มีผู้จับพวกเขาเอาไว้ก่อน?" เสวียนหมิงเชี่ยวชาญไปใกล้ไปหลี่หมิงก่อนกระซิบ

"อืม..." ไปหลี่หมิงกำลังจะพยักหน้า

"จิงหง แบกข้า" โมอีเหรินพลันส่งเสียงขึ้น

ปากของคนทั้งหลายที่รายรอบหวัดจะอ้าค้าง

แบก...แบกข้า? ตอนนี้เป็นเวลาเป็นสถานการณ์อะไร ยังจะให้คนแบกอีก?

แม่นางน้อยผู้นี้สมองไม่ได้มีปัญญาจริงๆ หรือ

ทว่าภูเขาน้ำแข็งก็ไม่เสียแรงที่เป็นภูเขาน้ำแข็งจริงๆ ไปหลี่จิงหงไม่มีสีหน้าประหลาดใจแม้แต่หน่อย เพียงก้มหน้าลง เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงทุ้มทุ๋มอย่างเหนือความคาดหมาย "เหนื่อยแล้ว?"

"นิดหน่อย" โมอีเหรินพยักหน้าอย่างติดจะคับข้องใจ

ไปหลี่จิงหงพยักหน้าก่อนโน้มตัวลง "ขึ้นมา"

นี่ก็คือตกลงที่จะแบกคนแล้ว

คนทั้งหลายที่รายรอบหุบปากไม่ลงแล้ว

"ไปหาลี้จิงหง? โมอีเหริน?" หลังเช้าจวินเห้งเอตก
สภาพการณ์พรรคนี้ สถานการณ์พรรคนี้เชี่ยวชาญ ทั้งสองท่านเล็ก
แสดงความรักกันได้แล้ว!

"ข้ามี้เก้าอี้" เฟิงไหวฉีกกล่าวทันที เขานำออกมาให้ได้ โมอีเหรินจะได้นั่ง
สบายขึ้น

"แม้จะเป็นเพียงเก้าอี้ตัวเล็กๆ ก็ยังต้องรักและทะนุถนอมให้ดี คนเรา
ไม่อาจสิ้นเปลืองเงินไปได้" โมอีเหรินบอกเขาด้วยท่าทางเป็นจริงเป็นจัง
เฟิงไหวฉิมีสีหน้างุนงง

"นำเก้าอี้ออกมาตอนนี้ ถ้าเกิดอีกประเดี๋ยวสู้กันขึ้นมาอีก แล้วเก็บ
เก้าอี้ไม่ทันเวลา มันจะพลอยได้รับเคราะห์ไปด้วย ข้าคิดว่าพวกเขาเอง
ก็คงจะไม่ซดใช้ค่าเสียหายให้ท่านเช่นกัน" โมอีเหรินอธิบายอย่างละเอียด
ของที่จะไม่ได้รับการซดใช้ค่าเสียหาย อย่านำมาอุทิศให้อย่าง
ระริกระริเกินไป

ฟังต้องรู้ว่ายุ่งตัวเล็กเพียงไรก็ยังมึนเนื้อ ค่าใช้จ่ายน้อยเพียงไรก็ยัง
ต้องใช้หินวิเศษ หินวิเศษสามารถเก็บไว้ซื้อสิ่งของที่จำเป็นมากกว่าได้

พวกนางกับแต่ละท่านตรงที่นี้มีได้มีมิตรภาพที่ดีต่อกันเสียเท่าไร
การเสียหินวิเศษให้กับพลังทำลายล้างของผู้อื่น...ไม่คุ้มเลยจริงๆ

ที่สำคัญยิ่งกว่าคือเสียหินวิเศษไปแล้วยังไม่มีใครรู้สึกขอบคุณอีกด้วย
เรื่องกินแรงแต่ไม่ได้ประโยชน์พรรคนี้ อย่าทำจะดีกว่า

เฟิงไหวฉีฟังแล้วก็ปากอ้าตาค้าง หันไปถามหลังเช้าจวิน "อีเหรินกับ
ประมุขหอน้อยแห่งหอวานิชผู้นั้นของพวกท่านไม่ได้มีความสัมพันธ์เป็น
เครือญาติกันจริงๆ? เหตุใดจึงมีนิสัยบางอย่างเหมือนกันเช่นนี้"

"ไม่มีจริงๆ" หลังเช้าจวินส่ายหน้าด้วยความสอโศก

คิดคำนวณเสียละเอียดยิบเพียงนี้ แม้แต่ 'คนผู้นั้น' ก็ยังต้อง
ยอมแพ้แล้วกระมัง

แม้ว่าดูจากรื่องนำหินวิเศษมาได้คนก่อนหน้านี้ก็รู้แล้วว่าโมอีเหริน
คิดคำนวณเก่งมากเพียงไร แต่ในสถานการณ์เช่นยามนี้ ยังสามารถ
คิดเล็กคิดน้อยได้ถึงเพียงนี้ ตกลงว่าโมอีเหรินมีความตระหนักรู้ถึงวิกฤต
บ้างหรือไม่

หรือว่านางไม่รู้สักเลยแม้แต่น้อยว่าการที่ทุกคนต้องพิชเป็นเรื่องใหญ่...
ประเดี๋ยวก่อน!

หลังเช้าจวินมองโมอีเหรินกับไปหลี่จิงหงอย่างละเอียด

พวกเขาสรวลเสเฮฮากันอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทางที่ดูอ้อระเหยลอยชาย
แต่ไม่ว่าเขาหรือเฟิงไหวฉี บนหน้าผากกลับล้วนแต่มีเหงื่อกาฬไหลซึม
สีหน้าก็ออกเขียวอยู่เล็กน้อย

นี่เป็นลักษณะของการถูกพิช

ทว่าโมอีเหรินกับไปหลี่จิงหงกลับไม่มีเหงื่อแม้แต่หยดเดียว สีหน้า
ก็เป็นธรรมชาติยิ่ง

แม้แต่ไปหลี่จิงหงที่เดิมที่ได้รับความเจ็บและหน้าซีดอยู่เล็กน้อย
สีหน้าก็กลับมาแดงเปล่งปลั่งแล้วเช่นกัน

"พวกท่าน...ไม่ได้ถูกพิช?"

เป็นไปไม่ได้กระมัง เมื่อครู่พวกเขาสองคนก็อยู่ที่ใต้ทะเลสาบ

แค่ถูกน้ำทะเลสาบกระเซ็นใส่ไม่กี่หยดยังล้วนแต่ถูกพิช นับประสาอะไร
กับพวกเขาสองคนที่สู้กับไปหลี่ถึงจากที่ใต้ทะเลสาบไปถึงกลางอากาศ
อย่างดูเด็ด เป็นไปไม่ได้โดยสิ้นเชิงที่จะไม่โดนน้ำทะเลสาบเลย!

"อืม..." โมอีเหรินทำสีหน้าขบคิด จากนั้นก็ตอบว่า "ไม่"

คำตอบนี้ทำให้พวกหลังเช่าจวินร่างเสี้ยสมดุล หวิดจะไถลล้มในทันที
ไม่กี่โมลิจำเป็นต้องใช้เวลาานานถึงเพียงนี้กว่าจะตอบเซี่ยวหรือ
หรือว่า...นี่คือกำลังแก่งพวกเขา

พวกเขายังไม่ทันได้ประท้วง เสียงของไปหลี่หมิงก็ดังมา "เป็นไปไม่ได้!"
โมอีเหรินหันไปมองเขา "เหตุใดจะเป็นไปไม่ได้"

"ยาพิษผสมเข้ากับน้ำทะเลสาบ พอถูกน้ำก็จะต้องถูกพิษ" ไปหลี่หมิง
มั่นใจยิ่ง

เป็นความจริง บางทีเมื่อครู่ก่อนพิษอาจจะยังไม่ออกฤทธิ์ แต่หลังจาก
ร่างกายของพวกเขาแต่ละคนปรากฏเคঁกลางอาการถูกพิษ คนรอบข้าง
ก็ปรากฏสภาพเดียวกันออกมาให้เห็นแล้วเช่นกัน

บนผิวทะเลสาบมีซากศพของปลาต่างๆ และสิ่งมีชีวิตในทะเลสาบ
ทยอยกันลอยขึ้นมา

ในขณะที่พื้นน้ำรอบทะเลสาบรวมถึงป่าที่เคยถูกน้ำทะเลสาบท่วม
ตอนนี้มองไม่เห็นสีเขียวขจีแม้แต่กระพิกเดียว มีเพียงสีดำและสภาพ
เหี่ยวแห้งเต็มครรรลงสายตา

ต้นไม้ใหญ่และสิ่งมีชีวิตทั่วไปเหล่านี้ไม่มีความสามารถต้านทาน
ต่อพิษโดยสิ้นเชิงจึงได้เฉาตาย

ส่วนน้ำในทะเลสาบยังคงไหลท่วมไปถึงทางเมือง...

พอคิดถึงตรงนี้ สีหน้าของคนทั้งหมดในที่นี้ก็ล้วนไม่น่ามองยิ่ง

หากคนในตระกูลของพวกเขาเฉลอสัมผัสถูกน้ำทะเลสาบใน
ระหว่างทางหนี...

"ไปหลี่หมิง จะมอบยาแก้พิษหรือไม่มอบ" ในที่สุดตระกูลไปก็ก้าว
ออกมาเป็นรายแรก

"รีบส่งยาแก้พิษมา!" ตระกูลหลังก็พูดขึ้นเช่นกัน

พวกเขาล้วนมองออกว่าขณะนี้หลังเข้าจวินกับเฟิงไหวฉีต่างไม่มีหนทางจะแก้พิษชนิดนี้ เช่นนั้นก็แค่ต้องบีบให้ไปหาลี้หิงมอบออกมาตรงๆ

ไปหาลี้หิงกลับมองไปหาลี้จิงหงและโมอีเหรินพลงส่งสัญญาณให้พวกเสวียนหิงเชี่ยวชาญระแวดระวัง เตรียมพร้อมลงมือไว้ทุกเมื่อ

คนที่ถูกพิษเหล่านั้นไม่มีกำลังพอจะเป็นภัย ทว่าสองคนที่ไม่ถูกพิษนี้กลับทำให้เขาารู้สึกไม่สบายใจอยู่เล็กน้อย

เป็นไปตามคาด โมอีเหรินหยิบขวดยาใบหนึ่งออกมาอย่างเชื่องช้า จากนั้นก็ส่งให้หลังเข้าจวินภายใต้การจับจ้องจากไปหาลี้หิง

"นี่คือ? ยาแก้พิษ?!"

โมอีเหรินหันไปหาไปหาลี้จิงหง "อย่าลืมหินวิเศษด้วย"

"ได้" ไปหาลี้จิงหงพยักหน้า

หลังเข้าจวินและเฟิงไหวฉีรู้สึกพูดไม่ออกไปชั่วขณะ

ความหมายชัดแจ้งยิ่งแล้ว ใต้ฟ้าไม่มียาให้กินเปล่าอย่างที่คิดจริงๆ โดยเฉพาะยาของโมอีเหริน

จันเข้าเทียนแหวตาดเป็นประกายวิบวับเล็กน้อย เห็นที่โมอีเหรินเองก็เป็นหมอลือสกระดับสูงไม่แพ้หลังเข้าจวิน ไม่ถูก บางที่อาจจะเหนือกว่า หลังเข้าจวินเสียด้วยซ้ำ

เฟิงไหวฉีแหวตาดุกวาว ยานี้จะต้องศึกษาให้ดีๆ ขณะที่ควรจ่ายหินวิเศษก็ต้องห้ามงก

หลังเข้าจวินเปิดฝาขวดออก กลิ่นยาที่อบอวลแต่กลับสดชื่นเย็นสบายจนทำให้คนกระปรี้กระเปร่าขึ้นมาที่ขจรขจายออกมาในทันใด

ทุกผู้ทุกคนในที่นี้ล้วนรู้สึกได้

หนึ่งคนหนึ่งเม็ด ที่เหลือเก็บเอาไว้

ความหมายกระจ่างชัดยิ่ง

"ข้าขอด้วย" เพิ่งไหวฉี๊ดขุดยาแล้วขี้นตนเองทันที

เป็นหมอโอสถที่หลงใหลในยาตุจเดียวกัน สำหรับยาที่ไม่รู้จัก ทุกคนย่อมจะมีความกระตือรือร้นอยากศึกษาค้นคว้าเหมือนกัน ผู้พบเห็นย่อมต้องได้ส่วนแบ่ง

หลังเซ้าจวินแยมั้ม เรื่องนี้ค่อยมาว่ากัน

คนทั้งสี่ก็สิ้นยาลงไปพร้อมกัน ยาพอเข้าปากก็ละลาย หลังจากฤทธิ์ยาแพร่กระจาย พวกเขาถึงรู้สึกได้ถึงความแตกต่างของยานี้

"นี่มัน..." คนทั้งสี่มีสีหน้าแปลกพิลึก

พอยาละลาย ความรู้สึกเย็นสบายสดชื่นก็คล้ายว่าเต็มเต็มไปทั่ว ทั้งสรรพางค์กาย โดยเฉพาะตรงส่วนที่เจ็บของอวัยวะภายในยิ่งถูกสลาย ความเจ็บปวดไปอย่างนุ่มนวลจนหายเป็นปลิดทิ้ง

ไม่เพียงเท่านั้น แก้วพิษไปแล้ว ฤทธิ์ของยากลับยังคงอยู่ภายในร่างกายของพวกเขา ไม่ได้ระจัดกระจายไปหมด พวกเขาล้วนมีความรู้สึกทำนองว่ารอดจนดูดซับฤทธิ์ยาของยานี้ได้ทั้งหมดแล้ว เส้นเอ็นเส้นชีพจรของพวกเขาจะได้รับประโยชน์อย่างที่สุด

"นี่เป็นไปไม่ได้!" ไปหลี่หมิงไม่อาจเชื่อลง หากแต่ความจริงกางอยู่ตรงหน้า ถ้าฟังแค่ดูสีหน้าของคนทั้งสี่ก็รู้แล้วว่าพิษในตัวพวกเขาถูกขจัดไปแล้วจริงๆ

"เป็นไปไม่ได้ที่เจ้าจะแก้พิษของข้าได้!" ไปหลี่หมิงไม่อาจยอมรับได้ ยาพิษนี้เป็นเขาค้นคว้าออกมาเมื่อไม่นานมานี้ แม้แต่ตัวเขาเองก็

ยังไม่ได้ปรุงยาแก้ออกมามากเท่าไร ผู้อื่นจะแก้พิษได้ได้อย่างไร!

"ข้าแก้ไม่ได้หรอก!" โมอีเฮรินยิ้มตาหยา "อันที่จริงข้าไม่รู้ว่าท่านวางยาพิษอะไร ไม่รู้เช่นกันว่าควรแก้อย่างไร จริงๆ นะ"

ไม่รู้ว่าคุณอื่นวางยาพิษอะไร กลับแก้พิษของผู้อื่นได้แล้ว? ไปหลีหมิงถิ่งตามองนาง

"ข้าพูดเรื่องจริง" โมอีเฮรินจนวนใจ ข้ายังคับข้องใจด้วยฤกษ์ใส่ร้ายนางพูดความจริงกลับไม่มีใครเชื่อแล้ว ช่าง...ชวนให้คนเศร้าใจโดยแท้ หลิงเซ่าจวินหน้าดำไปเล็กน้อย แค่มองสีหน้าท่าทางของนางก็รู้แล้วว่านางกำลังคิดอะไร

อย่าว่าแต่ไปหลีหมิงเลย แม้แต่เขาก็ยังรู้สึกค้นไม้ค้นมือยิ่ง...ทว่ากลับยื่นออกไปไม่ได้

"อืม...อันที่จริงของที่ข้าให้ไปก็ไม่แน่ว่าเป็นยาแก้พิษ" โมอีเฮรินยังคงมีสีหน้าท่าทางเคร่งขรึมเป็นการเป็นงาน

ไม่ใช่ยาแก้พิษกลับแก้พิษของผู้อื่นได้ อีกทั้งยังทำให้สดชื่นกระปรี้กระเปร่าได้ยิ่งกว่ายาแก้พิษ หากยาแก้พิษมีสติรับรู้ จะต้องอยากรวบรวมกันกำแพงเป็นแน่แท้

"แล้วคืออะไร"

"อันที่จริง...ข้ายังไม่ได้ตั้งชื่อเลย" โมอีเฮรินกล่าวอย่างเหนียมมายน

"..."

นี่คือยั่วโมโหคน?

หรือว่ายั่วโมโหคน

นี่ก็คือกำลังยั่วโมโหคนกระมัง!

'ยังไม่ได้ตั้งชื่อ' แสดงว่าเป็นของที่เพิ่งหลอมทำออกมาใหม่เช่นกัน

จากนั้นก็มาสลายพิษร้ายแรงที่ผู้อื่นหลอมทำออกมาใหม่เสียไม่เหลือหลอ
ไปหาลีหมิงไหนเลยจะแค่มโห เขาถึงขนาดรู้สึกว่าคุณคือศรีของผู้เป็น
หมอโสดระดับสูงของตนเองถูกย่ำยีอย่างร้ายกาจ! อารมณ์ในยามนี้มีไม้แค่
คำว่า 'เพลิงโทสะพวยพุ่ง' จะพรรณนาได้เลยทีเดียว

"เจ้า! เจ้าก้าวออกมา!" ไปหาลีหมิงคำราม

"เหตุใดข้าต้องฟังท่านด้วย"

"มีฐานะเป็นหมอโสด เจ้าไม่มีความกล้าจะรับคำท้าของข้าหรือไร"

"ผู้เฒ่าที่แก่ๆๆ จนไม่รู้ว่ายอายุแก่กว่าข้าก็เท่าอย่างท่านต้องการทำสู้
กับเด็กหญิงตัวขาวผ่องอ่อนนุ่มนึ่งที่อายุเพิ่งจะสิบกว่าอย่างข้า?"

"พริต..." หลังเช้าจวินและเฟิงไหวจี้หัวเราะออกมาอย่างสุดกลั้น
"ฮ่าๆๆๆ"

ถึงแม้ไม่ว่าเป็นอายุหรือลักษณะภายนอก โมอีเหรินจะดูขาวผ่อง
อ่อนนุ่มนึ่งจริงๆ แต่ครั้นพูดออกมาเยี่ยงนี้ ไฉนกลับให้ความรู้สึกขวนขวบข้น
เหมือนว่ากำลังยอตนเองชนิดหนึ่ง

หรือว่าอันที่จริงโมอีเหรินจะเป็นยอดฝีมือด้านการ 'ทำลายบรรยากาศ'

"เจ้า..." สีหน้าของไปหาลีหมิงเปลี่ยนจากมโหหน้าดำเป็นเห่อแดง

โมอีเหรินหวังว่าเขาจะเส้นเลือดในสมองแตกตาย ด้วยเหตุนี้นางจึง
เอ่ยปากอย่าง 'มีเมตตา' ยิ่ง

"ท่านผู้เฒ่าที่แก่ๆๆ จนไม่รู้ว่ายอายุแก่กว่าข้าก็เท่าท่านนั้น ท่าน
ใจเย็นหน่อย หากยังไม่ทันเปิดฉากสู้ ท่านก็ถูกทำให้มโหจนลมจับไปก่อน
เช่นนั้นข้าก็คงนำสงสารเหลือเกิน"

"เหตุใดถึงนำสงสาร" หลังเช้าจวินขอคำอธิบาย

คนทั้งหลายเองก็มีสีหน้าท่าทางไม่เข้าใจและต้องการคำอธิบาย

เช่นกัน

"หากเขาหมดสติไปตอนนี้ ทุกคนจะต้องคิดว่าเป็นความผิดของข้า เช่นนั้นข้าก็ถูกใส่ความแล้ว ข้ายังไม่ทันยื่นนิ้วออกไปสักนิ้ว ยังไม่ทันตี ยังไม่ทันกระที่บคน ก็ถูกผู้อื่นคิดว่าข้าทำให้เขาหมดสติ ต้องแบกรับโทษ ที่ไม่ได้ก่อ เช่นนั้นข้าก็น่าสงสารเหลือเกินแล้ว"

"..." คนทั้งหลายมีสีหน้าสับสนยุ่งยากใจ

ที่พูดนั้น... ไม่ผิด หากแต่ท่านเองก็มีความสามารถทำให้ผู้อื่นโมโห จนลมจับได้จริงๆ! นั่นไม่ใช่การใส่ร้ายท่านแม้แต่น้อยนิด

"เจ้า...เจ้า..." ไปหลีหึงสุดหายใจลึกๆ แล้วก็สุดหายใจลึกๆ คงเพราะ ถูกยั่วยุติต่อกันหลายครั้งแล้ว คราวนี้เขาจึงได้สติกลับมาเร็วยิ่ง "เรื่อง ไร้สาระไม่ต้องพูดให้มาก ตกลงเจ้าจะไม่รับคำทำ?"

"รับสิ" โมอีเหรินพยักหน้าอย่างว่องไวยิ่ง

บอกว่ารับไปตั้งแต่แรกก็หมดเรื่องแล้วไม่ใช่หรือไร เช่นนั้นที่เมื่อครู่นี้ ท่านร้ายอะไรมากมายกายกอง ทำเอาคนโมโหแทบตาย ทำเอาพวกเขา ที่อยู่ด้านข้างถูกฟ้าผ่าจนดำเป็นตอตะโก นี่คือลูกไม้ใดอีก

แม้แต่ไปหลีหึงก็ยังคงงันไปเล็กน้อย จากนั้นก็หวัดจะเด่นเร่าๆ

"เช่นนั้นเมื่อครู่เจ้าพูดมากถึงเพียงนั้นไปเพื่ออะไร!"

"ยั่วโมโหท่านอย่างไรเล่า" โมอีเหรินถึงกับยังทำสีหน้าบริสุทธ์ ไร้ความผิดยามที่เอ่ยตอบเขา

ไปหลีหึงพูดอะไรไม่ออกอีกครั้ง ทำได้เพียงใช้ดวงตาสีมองนาง

"รับคำทำของท่าน แต่ไม่ได้หिनพิเศษ และก็ได้ไม่ได้ของรางวัล หาก มิใช่เห็นแก่ที่ท่านอายุมาก ข้าก็ไม่อยากจะสนใจท่านเสียเท่าไรจริงๆ ทว่าออกปากรับคำทำไปแล้ว กลายเป็นทำให้ท่านสมปรารถนาที่ต้องการ

ทำสู๋ ข้ากลับไม่เต็มใจอยู่สักหน่อย ดังนั้นจึงได้ยั่วโมโหท่านเล็กน้อยเพื่อ
ปลอบประโลมใจข้าเอง"

"..."

ความคิดความอ่านพรรคนี้สามารถพูดเสียมีเหตุมีผลเต็มปาก
เต็มคำถึงเพียงนี้ได้จริงหรือ

คนทั้งหลายชักจะสับสนแล้ว

"ประเสริฐ!" ไปหลี่หมิงกั๊ดพิน เขาจะทำให้นางได้รู้ถึงจุดจบของ
การยั่วโมโหหมอโอสถระดับสูง

"ข้าก่อน!" ผู้อาวุโสตระกูลไปตะโกนห้าม "พวกท่านต้องการดวลกัน
ข้าไม่ชอยอยู่ ไปหลี่หมิง มอบยาแก้พิษมา มิเช่นนั้นวันนี้ข้าจะยืนอยู่ฝั่งเดียวกับ
ภาคีผู้ฝึกตน"

"พวกข้าตระกูลหลงก็เช่นกัน" หลงชิงเหยี้ยก็แสดงความเห็นทันที

"ใช่แล้ว ถูกต้อง มอบยาแก้พิษมา!"

"มอบยาแก้พิษมา!"

เหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญไร้สังกัดในที่นี้ก็พากันแสดงความเห็นเช่นกัน

พวกคนตระกูลใหญ่ต้องการสู้กันอย่างไร พวกเขาไม่อยากจะและก็
ไม่มีความสามารถที่จะยุ่งได้ อย่างมากที่สุดก็คือชมดูเรื่องครึกครื้น ทว่า
การวางยาพิษพวกเขาที่ชมดูอยู่เฉยๆ นี้ออกจะเกินไปแล้ว ตอนนี้ได้รู้ว่า
คนของภาคีผู้ฝึกตนสามารถแก้พิษได้ การเลือกของพวกเขาที่สมเหตุ
สมผลแล้ว

"ตระกูลไป ตะกูลหลง รวมถึงผู้ฝึกบำเพ็ญอื่นๆ ในที่นี้ พวกท่าน
ตัดสินใจแบบนี้จะไม่นึกเสียใจทีหลังจริงๆ หรือ" ไปหลี่หมิงถามเสียง
เย็นเยียบ

ผู้อาวุโสของตระกูลไปและตระกูลหลงระมัดระวังตัวขึ้นมาเล็กน้อย แต่ยังคงยืนย่นคำเดิม

"ท่านมอบยาแก้มา พวกข้าจะไปทันที"

โมอีเหรินกะพริบตา ส่งสัญญาณให้ไปหลี่จิ้งหิงก้มหน้าลงมาเล็กน้อย ก่อนกล่าวเสียงเบาว่า "วิธีการทำนองนี้ รักษาทำที่ยิ่ง และปลอดภัยยิ่งเช่นกัน แต่จะไม่... ซ้ำลาดไปหน่อยหรือ"

"อืม" เมื่อเผชิญกับข้อสงสัยของคู่หมั้นของตน ประมุขน้อยไปหลี่จิ้งหิงก็พยักหน้าอย่างรอบคอบระมัดระวัง

การทำเช่นนี้อาจจะดูคล้ายเป็นหญ้าหนือกำแพง* ได้ ต้องระวัง โมอีเหรินจำไว้ในใจแล้ว

"พวกท่าน..." ไปหลี่หมิงเพิ่งกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง กลับไม่รู้ว่า เพราะเหตุใดถึงพลันชะงักไป ก่อนจะยิ้มออกมาทันทีอย่างผิดปกติ "เห็นแก่ที่เป็นห้าตระกูลใหญ่เหมือนกัน จึงจะมอบโอกาสให้พวกท่านอีกครั้ง พวกท่านจะเลือกเช่นไร" ภาคิผู้ฝึกตนหรือว่าพวกเขา

ผู้อาวุโสตระกูลไปและหลงชิงเหยียดต่างก็งัดเลและผลอสบตากัน แวบหนึ่ง

ผู้อาวุโสตระกูลไปทำการตัดสินใจออกมาแล้ว "ข้าเป็นตัวแทนของตัวข้าเองเท่านั้น เฉพาะวันนี้ ข้าจะปล่อยภาคิผู้ฝึกตนไว้ให้พวกท่าน"

ส่วนตระกูลไปหาได้เป็นพันธมิตรกับตระกูลไปหลี่และตระกูลเสวียนหมิงไม่

ไปหลี่หมิงคิดเล็กน้อย

"ก็ได้ วันนี้ข้าจะไม่ทำให้ท่านลำบากใจ" ไปหลี่หมิงโยนขวดยาใบหนึ่ง

* มาจากสำนวนเต็มว่า 'หญ้าหนือกำแพง สู้ลมตามลม' หมายความว่าถึงคนที่ปรับเปลี่ยนไปตามสถานการณ์ โดยทั่วไปใช้ในเชิงลบว่าไม่มีหลักการ ใครชักจูงไปทางใดก็ได้

ไปให้เขา

ผู้อาวุโสตระกูลไปรับแล้วก็ถอยหลังไปทันที

เหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญไร้สังกัดก็พากันแสดงท่าทีว่าจะไม่ช่วยภาคีผู้ฝึกตนไปหล่หิมิงให้ยาแก้พิษไปเพียงครึ่งเม็ดเพื่อกันไม่ให้พวกเขากลับคำพูด

เดิมทีไปหล่หิมิงก็ไม่ได้คาดหวังว่าเหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญไร้สังกัดจะช่วยออกแรงได้สักเท่าไร แต่ไปยืนอยู่ข้างๆ อย่างมาก่อวณก็เป็นอันใช้ได้แล้ว

สุดท้ายก็เหลือฝ่ายตระกูลหลง หลงชิงเหยียบกับผู้อาวุโสแห่งตระกูลหลงเพียงสองคน

หลงชิงเหยียบลั่นยิ้ม "ผู้อาวุโสไปหล่หิมิง ข้าไม่รับคำพูด"

เขาก้าวไปยืนฝั่งฝั่งไหนซิน สีหน้าซีดจนออกเขียว ไอเบาๆ สองที่ผู้อาวุโสตระกูลหลงก็ไปยืนอยู่กับหลงชิงเหยียบอย่างเงียบๆ เช่นกัน

หลังเข้าจวินมองไปยังโมอีเหริน เจตนาแสดงชัดยิ่ง

โมอีเหรินลังเลอยู่ชั่วครู่ก่อนจะพยักหน้า ด้วยเหตุนี้หลังเข้าจวินจึงยื่นยาออกไปสองเม็ด

"เข้าจวิน ขอบคุณมาก" หลงชิงเหยียบรับยาไปแล้วมองมายังโมอีเหรินอย่างรู้สึกขอบคุณ...

"ต้องจ่ายสินวิเศษ" โมอีเหรินกล่าวทันควัน

หลงชิงเหยียบตัวแข็งเป็นหินไปชั่วอึดใจ ก่อนจะพลันหัวเราะออกมา เพราะนี่ถึงฉากเหตุการณ์ที่โรงเตี๊ยมขึ้นได้

"ตกลง ข้าจ่าย หากแต่...สามารถให้ราคามิตรภาพได้หรือไม่"

"หากันว่ามีมิตรภาพต่อกัน ท่านจะขอให้ข้าลดราคาได้อย่างไร"

โมอีเหรินมีสีหน้าท่าทางเจ็บแค้นใจถึงขีดสุด

หลงชิงเหยียบงันไปชั่วครู่ "เหตุใดไม่ได้เล่า"

"ท่านฟังต้องรู้ว่าการหลอมโอสถเป็นงานใช้แรงงาน โดยเฉพาะ ยาชั้นดียิ่งต้องสิ้นเปลืองแรงกายแรงใจ สิ้นเปลืองพลังงาน สิ้นเปลือง หินวิเศษ อีกทั้งหินวิเศษจากการขายยานั้นได้มาลำบากมากตั้งเพียงไร ในเมื่อเป็นสหาย ท่านจะปล่อยให้เข้าทำงานเปล่าๆ ได้อย่างไรกัน เช่นนี้ จะไร้หัวใจเกินไปแล้ว" โมอีเหรินกล่าวด้วยความ 'ปวดร้าวใจ'

หลงซิงเหยี่ยจึงงั้นไปอีกครั้ง

"อีกประการหนึ่ง จะดีจะชั่วท่านก็เป็นนายน้อยของตระกูลหลง มาริตไถหมอโอสถตัวเล็กๆ ที่ไร้ที่พึ่งพิง ไร้ภูมิหลัง อาศัยขายยาแลก หินวิเศษประทังชีวิตอย่างเข้าได้ลงคอได้อย่างไรกัน ทำเยี่ยงนี้ท่านไม่รู้สึกลึกผิด ต่อมนโอสถสักนึกคิดเลยหรือ ท่านรู้หรือไม่ว่าการหลอมยานี้จำเป็นต้องสิ้นเปลือง เรืองแรงหาตัวยาไปเท่าไร ต้องฝึกบำเพ็ญนานเท่าไรกว่าจะฟื้นฟูพลังปฐม ที่สูญเสียไปกลับมาได้ ข้ายังต้องรับความกดดันทางจิตใจว่าถ้าล้มเหลว ก็จะเป็นดั่งตัวล้างผลาญ..."

โมอีเหรินร้ายเรื่องความลำบากในการหลอมโอสถได้ยาวเหยียด เป็นหางว่าว ไม่เพียงแค่ว่าหลงซิงเหยี่ย แม้แต่หลังเขาจวินกับเฟิงไหวฉี ยังเริ่มจะสงสัยแล้วว่าพวกเขาไม่เห็นค่าของยาเกินไปแล้วใช่หรือไม่

แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้มอบยาออกไปส่งเดช แต่การลดราคาก็เป็น เรื่องที่มีบ่อยๆ ดูเหมือนจะ...สิ้นเปลืองมากจริงๆ

"...ส่วนใหญ่เวลาที่หาสมุนไพรก็ต้องเสี่ยงอันตรายถึงชีวิต มิหนำซ้ำ ท่านฟังต้องรู้ว่ายามี้ไว้ใช้ช่วยชีวิต ช่วยชีวิตของท่านแล้วยังต้องลดราคา ด้วยหรือ เช่นนี้ท่านยังจะขอราคามิตรภาพได้ลงคอหรือไร หากนับว่ามีมิตรภาพกันจริง ท่านจะทนให้ข้าขาดทุนมากถึงเพียงนั้นได้อย่างไร หากมีมิตรภาพ ท่านจะคิดเล็กคิดน้อยเรื่องค่าเหนื่อยเพียงน้อยนิดกับข้า

ลงคอได้อย่างไร ท่านทำเยี่ยงนี้นับว่ามีมิตรภาพกันจริงหรือ" นี่จะชวน
ให้คนเสียใจเกินไปแล้ว

หลงซิงเหยี่ยไม่เพียงแค่นี้เองแต่หัวหงอก แต่วันหน้าไม่กล้าพูดคำว่า 'ราคา
มิตรภาพ' ต่อหน้าโมอีเหรินโดยสิ้นเชิงแล้ว

"ข้าจ่ายๆ จ่ายของข้ากับของผู้อาวุโส รอไปจากที่นี่แล้วจะจ่าย
จะไม่ผิดหนี้เด็ดขาด ตะ...ได้หรือไม่" เขาเอ่ยรับรอง

"อืม ก็ได้" คราวนี้โมอีเหรินถึงค่อยหยุดบ่น

หลงซิงเหยี่ยทำท่าปวดเหงื่อ ต่อให้โมอีเหรินไม่ได้ทำให้คนโมโหจน
กระอักเลือด แต่ฝีมือการบ่นจนคนประสาทกินอ่อนๆ นี้ก็น่าตกใจมาก
เช่นกัน!

"พวกท่านพูดกันจบแล้วหรือยัง" ครั้นพวกเขาคุยกันถึงตรงนี้ไปหลี่หมิง
ถึงได้เอ่ยปาก

เวลานี้คนของตระกูลไปหลี่และตระกูลเสวียนหมิงได้เคลื่อนย้าย
ตำแหน่งบางส่วนอย่างเงียบๆ แล้ว

"เอ๊ะ?" โมอีเหรินรู้สึกได้อย่างเฉียบไว ที่แท้ตำแหน่งของบรรดา
กลืนอายุที่ซุ่มซ่อนอยู่ก็มีการเปลี่ยนแปลง นางพลันมีสีหน้าใจหาย "รีบไป
จากที่นี่!"

"อะไรนะ!" พวกจิ้งเข้าเทียบยังไม่เข้าใจสถานการณ์ แต่ก็ทำตาม
โดยสัญชาตญาณ ทว่า...

ตูม!

"คิดจะไปตอนนี้จะทันหรือ! ฮ่าๆ" เสียงหัวเราะอย่างได้ใจของไปหลี่หมิง
ดังมา

ที่แม่น้ำทะเลสาบที่ล้นทะลักออกมาได้พลันไหลย้อนกลับมามากอย่าง

รุนแรง มิหนำซ้ำยังมุ่งมาเพียงทิศทางที่พวกเขาอยู่!

ขอบเขตใหญ่เกินไป จะวิ่งก็ช้าเกิน คนทั้งหลายจึงทะยานตัวขึ้นฟ้า และเหาะไปทางฝั่งอย่างรวดเร็วทันที กลิ่นอายที่แอบซ่อนอยู่เหล่านั้น กลับพลันมีความเคลื่อนไหวแล้ว

"ฉนี่กปฐพี ท่าที่หนึ่ง!"

"ดาบทะเลวงฟ้า!"

สองกระบวนท่าพิฆาตโจมตีแหวกอากาศไปที่ไปหลี่จิงหงและโมอีเหรินซึ่งอยู่หลังสุดด้วยกำลังแรง

ญาณพิเศษของโมอีเหรินสังเกตเห็นอยู่ก่อนแล้ว นางหลบพ้นได้ แต่...ไม่อาจหลบ

"หุนสีม่วง...ฝ่า!" ไปหลี่จิงหงสกัดดาบทะเลวงฟ้าไว้

"เสียวเถิง!"

'แถบใหม่' บนแขนโมอีเหรินพลันกลายเป็นอาวุธในมือนาง เกิดเสียงดังเบรียง ชัดฉนี่กปฐพีแตกซ่าน แต่ขณะเดียวกันตนเองก็ถูกอานุภาพของฉนี่กปฐพีซัดจนต้องถอยหลังไปหลายก้าว

มือข้างหนึ่งยื่นมาโอบนางไว้ในทันใด และช่วยสลายอานุภาพขุมนั้นให้ด้วยเช่นกัน

จะดวงกัน จะทำสู้ข้ามชั้น โมอีเหรินล้วนไม่กลัว แต่หากอาศัยพลังยุทธ์เข้าปะทะเพียงอย่างเดียว นางกลับเสียเปรียบอย่างที่สุด

ว่าต้องการทำให้นางบาดเจ็บก็มีใช้เรื่องง่ายตายปานนั้น

"จิงหง ข้าไม่เป็นไร" โมอีเหรินเพิ่งจะพูดจบก็ได้ยินเสียงทางนั้นเอ่ยขึ้นอีก

"ฉนี่กปฐพี ท่าที่สอง!"

"ดาบสะท้อนแสงอสูร!"

ไปหลี่จิ้งหงหมุนตัว คนทั้งสองสลับท่าแห่งกันในทันที

"หุ่นลี้ม่วง ทำลาย!"

หนึ่งดาบทำลายสองฝ่ามือในทันใด

โมอีเหรินมองดูประกายดาบที่จู่โจมมา แต่แล้วกลับหลับตาก่อนจะ ลืมตาขึ้นอีกที เลี้ยวเหิงหวดออกไป ชัดประกายดาบแตกกระเจิงในชั่วพริบตา

"ทำลาย!"

ยังไม่ทันได้ผ่อนคลายก็ได้ยินเสียงหนึ่ง

"ตั้งกระบวนรบ!"

รัศมีแสงสี่สายพุ่งขึ้นมาจากพื้นในชั่วพริบตา เหตุเปลี่ยนแปลง เกิดขึ้นแค่ในชั่ววูบเดียว

"ไปหลี่จิ้งหง!"

"โมอีเหริน!"

ครันพวกจันเข้าเทียบที่อยู่ทางด้านหน้าหันมาก็มองเห็นเพียง ไปหลี่จิ้งหงกับโมอีเหรินถูกรัศมีแสงสามสี่สายกักตัวเอาไว้ จึงวกกลับมา จะช่วยคนทันที

กลิ่นอายที่แอบซ่อนอยู่สองสายโผล่พรวดออกมาในทันใด พลานุภาพ ที่ปล่อยออกมาสกดกั้นพวกจันเข้าเทียบไว้ได้ในทันที

"ขึ้นผ่านเคราะห์?" จันเข้าเทียบมีสีหน้าเคร่งเครียด "เสวียนหมิงชื่อ เสวียนหมิงกู่"

ที่แท้ผู้อาวุโสสองคนของตระกูลเสวียนหมิงก็มาดักข่มอยู่ตรงนี้

จันเข้าเทียบคิดไม่ถึงว่าตระกูลเสวียนหมิงจะส่งเสวียนหมิงชื่อมา

นั่นเป็นถึงบุคคลทรงฤทธาภาพผู้ข้ามผ่านชั้นจิตเทพช่วงปลายซึ่งมีอยู่
เพียงไม่กี่คนบนดินแดนเรแกนภา

สำหรับห้าตระกูลใหญ่แล้ว เมื่อข้ามผ่านชั้นจิตเทพช่วงปลายก็จะ
สามารถประสานรวมดวงจิตปฐมได้โดยสมบูรณ์ พลังแก่นแท้ที่บรรลุถึง
จะมีได้เพิ่มขึ้นแค่เหมือนหนึ่งบวทหนึ่งอย่างเด็ดขาด

เสวียนหมิงชื่อผู้เดียวก็เพียงพอจะสกัดพวกเขาตรึงนี้ได้ทั้งหมดแล้ว!

ทว่าเป้าหมายที่พวกจันเข้าเทียบทั้งหกคนให้ความสนใจในยามนี้
มิใช่เสวียนหมิงชื่อ แต่เป็นของสิ่งนั้นที่เปล่งรัศมีแสงสีสายออกมา

ที่ได้ น้ำทะเลสาบมีจานกลมสีทองใบหนึ่งส่องแสงวิบวับ รัศมีแสง
ที่ส่องออกมาดูคล้ายธรรมดา แต่เมื่อมองดูดีๆ รัศมีแสงสีสายที่ปิดผนึก
สีที่ติดอันที่จริงเป็นเส้นแสงเล็กๆ หลายเส้นรวมกัน

"เป็นแผ่นจานค่ายกล!"

แม้พวกจันเข้าเทียบทั้งหกคนจะไม่ได้เข้าใจเรื่องค่ายกลนัก แต่รูปร่าง
ลักษณะของแผ่นจานค่ายกลล้วนมีบันทึกอยู่ในข้อมูลตกทอดของ
พวกเขาแต่ละตระกูล ดังนั้นเห็นแค่แวบเดียวก็มองออกแล้ว

แผ่นจานค่ายกลเป็นของที่หลงเหลือมาตั้งแต่ก่อนเกิดเหตุเปลี่ยนแปลง
ฟ้าดิน ขอแค่มีพลังปฐมก็สามารถขับเคลื่อนได้ อานูภาพของแผ่นจาน
ค่ายกลจะมากหรือน้อยมีความเกี่ยวข้องกับพลังยุทธ์ของผู้ควบคุม

ขณะสองฝ่ายต่อสู้กัน ขอเพียงมีคนหนึ่งคอยควบคุมแผ่นจานค่ายกล
ก็จะสามารถกักขังหรือไม่กี่สังหารฝ่ายศัตรูได้จำนวนมาก ในเวลาจำเป็น
นี่จะเป็นของที่ทุนแรงที่สุดแต่มีประสิทธิภาพที่สุด

"หลังเช้าจวิน หาโอกาสได้ให้หนีไปทันที" จันเข้าเทียบกระซิบ

เมื่อใช้แผ่นจานค่ายกล พอเปิดการทำงานแล้ว เว้นแต่จะทำลาย

ค่ายกล มิเชนนั้นก็ไม่มีทางรอดพ้นไปได้

ครั้งนี้แม้แต่ของพรรคนี้ตระกูลไปหลีกกับตระกูลเสวียนหมิงก็ยัง
นำออกมาใช้ จุดประสงค์เพียงแค่ต้องการจับตัวไปหลีกจึงหงกับโมอีเหริน
เท่านั้นเองหรือ

หรือว่าพวกเขาแน่ใจว่าแดนสมบัติแรกนภาอยู่ในมือของสองคนนั้น
ถึงปานนั้น!

แต่ไม่ว่าสาเหตุคืออะไร ในบรรดาพวกเขาก็ต้องมีคนกลับไป
รายงานข่าว ไม่อาจถูกรั้งไว้ที่นั่นทั้งหมด หรือถึงขนาด...เสียชีวิต

"จี้ เจ้าก็เหมือนกัน" เฟิงไหวชินกำชับดูเดียวกัน

ในใจคนทั้งสองล้วนมีสังหรณ์ไม่ดี

หลงชิงเหยียบกับผู้อาวุโสของตระกูลตนสบตากันแวบหนึ่ง

"คุณชาย หาโอกาสได้ให้ไปทันที" ผู้อาวุโสตระกูลหลงตัดสินใจ
รั้งอยู่สกัดเอง

หลงชิงเหยียบได้แต่ยังคงกัดฟันอดทนไว้ สภาพการณ์ในยามนี้ แม้จะ
ไม่อยากยอมรับ แต่พลังแก่นแท้ของพวกเขาไม่เพียงพอจะตอบได้แล้ว
จริงๆ

คิดไม่ถึงว่าตระกูลเสวียนหมิงจะส่งเขาออกมา

อยู่ต่อหน้าเสวียนหมิงชื่อที่มีพลังยุทธ์ขึ้นผ่านเคราะห์ พวกเขาไม่มี
โอกาสใดๆ ที่จะชนะได้โดยสิ้นเชิง สิ่งเดียวที่ทำได้ก็คือถ่วงเวลาให้
พรรคพวกมีโอกาสหนีรอดมากขึ้น!

ประมุขหอน้อยและเหล่านายน้อยที่เป็นดั่งบุตรคนโปรดของสวรรค์
ทั้งห้าทำนในทีนี้นอนฝันก็ยังคิดไม่ถึงว่าตนเองจะมีวันที่ต้องหนีเอาชีวิตรอด
อย่างทุลักทุเลพรรคนี่

"มีข่าวอยู่ตรงนี้ พวกท่านหยุดหนีเถิด" วาจาผาดๆ เพียงประโยคเดียวของเสวียนหมิงที่ถือกลับเหมือนเป็นเขาลูกใหญ่ลูกหนึ่งทับลงมายังพวกจันเข้าเทียน

จันเข้าเทียนกับเฟิงไหวชินสำแดงฝีมือพร้อมกัน หนึ่งฝ่ามือหนึ่งกระบี่บวกกับหนึ่งหอกจากผู้อาวุโสตระกูลหลง ทว่าพลังกดดันของชั้นผ่านเคราะห์ยังคงแผ่มาด้วยกำลังแรง!

คนทั้งสามหน้าเปลี่ยนสี ร้องคำรามลั่นออกมาพร้อมกัน "รีบไป!" พร้อมกันที่คำรามจบ คนทั้งสามก็ต่างกระอักเลือดออกมา หลังเข้าจวินกับเฟิงไหวฉีและหลงชิงเหยียดฟัน หมุนตัวใช้ความเร็วสูงสุดหนีไปในเวลาเดียวกัน

เสวียนหมิงกุ่มองเห็นภาพทางนี้แล้ว เเงาร่างก็โฉบวาบไไล้ตามไปทันที

"จันเข้าเทียน!" ไปหลี่จิงหงที่ถูกช่อแสงขังไว้เห็นดังนี้ สีหน้าก็เปลี่ยนไปทันควัน ฝ่าเท้าจะขยับพุ่งตัวไป กลับถูกโมอีเหรินรั้งไว้

"อีเหริน?"

ไปหลี่จิงหงมองนาง โมอีเหรินกลับมองไปยังช่อแสงสี่สายที่ล้อมทั้งสองเอาไว้

"ไม่ได้พุ่งตัวมา นับว่าเจ้าโชคดี" เวลาผ่านไปหลี่ถึงสามารถเดินเห็นได้อย่างอิสระแล้ว เพียงแต่จุดที่บาดเจ็บถูกพันด้วยผ้าขาวหลายชั้น

เมื่ออาการบาดเจ็บถูกควบคุมไว้แล้ว และได้รู้ว่าไปหลี่จิงหงกับโมอีเหรินถูกขังไว้อยู่ เขาก็แล่นมาทันที แล้วยังได้เห็นภาพเหตุการณ์ที่ทำให้เขามีความสุขอย่างยิ่งตามคาด

"เจ้านี้เป็นของขวัญชิ้นใหญ่ที่เตรียมมาให้พวกเจ้าสองคนโดยเฉพาะ

หากไม่อยากลำบาก ทางที่ดีก็อย่ากระดุกกระดิก" ไปหลิถึงเอ่ยเตือนด้วยความ 'หวังดี' ในใจกระหึ่มยืมย่องเสียยิ่งกว่าอะไร

ตอนนี้ดูซิว่าพวกเขาจะยังกำเริบเสิบสาน จะยังยั่วโมโหคนอย่างไรได้อีก

"สิ่งเหล่านี้คงมิใช่เป็นลูกไม้สุดท้ายของพวกท่านกระมัง" โมอีเหริน ประเมินช่อแสง และมองจันเอาเทียบกับเฟิงไหว่ซินที่กระอักเลือดแต่ยังฝืนยันไว้อย่างยากลำบากปราดหนึ่ง สีหน้านางดูใจเย็น ในดวงตาปรากฏแววเย็นเยียบ

เป็นผู้ใหญ่รังแกเด็ก ใช้คนมารังแกคนน้อยนั้นช่างเถอะ แต่เ็นยั้งรังแกคนตระกูลเฟิงของนางอีก...ดียิ่งนัก

"สิ่งเหล่านี้ไม่พอหรือไร" ไปหลิหึงเดินมาเช่นกัน เขามองคนทั้งสองที่ถูกขังอยู่ในช่อแสงด้วยรอยยิ้มเต็มใบหน้า "น่าเสียดายจริงๆ เห็นที่เจ้าคงไม่มีหนทางรับคำทำจากข้าได้แล้ว"

ไปหลิหึงโคลงศีรษะ ประหนึ่งว่าเสียดายเป็นหนักหนา

"แม้ข้าจะแก่แล้ว ไม่รู้ว่าแก่กว่าเจ้าตั้งเท่าไร แต่เรื่องบางเรื่องมีเพียงคนอายุมากถึงจะมองได้กระจ่าง ดูอย่างยามนี้สิ เจ้ามิใช่ยืนอยู่ตรงนี้อย่างสงบเสงี่ยมหรือไร ส่วนข้านั้นอยากสั่งสอนเจ้านานเท่าไรก็สั่งสอนเจ้าได้นานเท่านั้น" ไปหลิหึงหัวเราะ

"อ้อ? ท่านมั่นใจถึงเพียงนั้นเชียวหรือว่าช่อแสงนี้จะขังข้ากับจิงหงอยู่"

"แน่นอน!"

ค่ายกล ในโลกมีคนเข้าใจอยู่เพียงหยิบมือ และแผ่นจานค่ายกลยิ่งเป็นของที่แทบไม่มีใครเคยได้ยิน เด็กน้อยอย่างพวกนางจะไปเข้าใจได้อย่างไร

โมอีเหรินยิ้มหวานขึ้นมา ก่อนจะชี้ข้อแสง "ค่ายกลกักขัง คุณที่แปรสภาพด้วยพลังสายฟ้า"

จากนั้นก็ชี้ไปยังน้ำทะเลสาบที่ข้างใต้ "แผนงานค่ายกลเปิดทำงาน"

ไปหลี่หมิงงันไป ครั้นแล้วใบหน้าก็เต็มไปด้วยแวตตะลึง "เจ้ารู้ได้อย่างไร!"

โมอีเหรินไม่สนใจเขา พิณิจพิเคราะห์ดูแผนงานค่ายกลอยู่เป็นพักใหญ่ถึงได้ถอนหายใจ "เป็นของดีจริงๆ ด้วย!"

นี่คือกำลังทอดถอนใจชื่นชม?

โมอีเหรินเงยหน้าขึ้น "ไม่ทราบว่าคุณที่ควบคุมแผนงานค่ายกลสามารถประคองสภาพได้นานเท่าไร"

พลังปฐมนำมาแปรสภาพเป็นพลังสายฟ้าผ่านแผนงานค่ายกลจะต้องสิ้นเปลืองมากยิ่งขึ้นอย่างแน่นอน

"ในจุดนี้ไม่ต้องให้แม่นางน้อยอย่างเจ้ามาเป็นกังวลแทนพวกข้าแล้ว" ไปหลี่ถึงได้ใจเต็มประดา "โมอีเหรินไปหลี่จึงหง มอบแดนสมบัติแรกนภา!"

โมอีเหรินกะพริบตา "เหตุใดท่านถึงได้มั่นใจเสียปานนั้นว่าแดนสมบัติแรกนภาจะต้องถูกข้ากับจึงหงได้มาครองแล้ว"

"เป็นเพราะการกระเพื่อมของมิติที่ว่าง" พลังมีบุรุษวัยกลางคนที่มีแวตตามืดมนผู้หนึ่งเดินออกมาจากท่ามกลางคนตระกูลไปหลี่ที่ด้านหลังของเขา ยังมีบุรุษสวมเสื้อคลุมสีดำ มองไม่เห็นใบหน้าผู้หนึ่งเดินตามมาด้วย

โมอีเหรินมองเขา "ท่านก็คือผู้ที่ควบคุมแผนงานค่ายกลกระมัง"

บุรุษวัยกลางคน... หรือก็คือผู้อาวุโสตระกูลไปหลี่ที่ไม่ได้ปรากฏตัวมาโดยตลอด มุมปากยกขึ้นน้อยๆ มิได้ยอมรับ แต่กลับกล่าวตรงๆ

"ก่อนที่เจ้าจะไปหาลีจิงหงจะปรากฏตัว แदनสมบัติยังคงอยู่ แต่หลังจากการกระเพื่อมหายไป พวกเจ้าก็ปรากฏตัวตามหลังมา"

นี่ก็คือหลักฐานที่ดีที่สุด

"อ้อ เป็นการอนุমানที่ไม่น่าเชื่อถือแม้แต่เล็กน้อย" ไม้อีเหรินเบะปาก

"เพราะอะไรถึงไม่น่าเชื่อถือ"

"การกระเพื่อมหายไป จะมีสาเหตุจากการที่แदनสมบัติปิดลงไม่ได้หรือไร ตัวของแदनสมบัติเองก็หนีเก่งยิ่งนี่นา"

บุรุษวัยกลางคนยิ้มแล้ว "ไม่ต้องแก้ตัว มอบแदनสมบัติมา"

"ข้าไม่อยากจะสนใจ 'คนโง่งง่าเต่าตุ่น' ที่ช่างฝันเฟื่องอย่างท่าน" ไม้อีเหรินกอดแขนของไปหาลีจิงหงไว้เพื่ออำพรางความเคลื่อนไหวของตนเอง

"จิงหง ข้าทำลายข้อแสง ท่านช่วยคน จากนั้นก็ไปจากที่นี้ทันที อย่ารีรอ ตรงกลับไปในเมืองจงโยว อย่าหันกลับมา และก็อย่าวกกลับมาอีก"

ทางด้านจั้นเอ้าเทียนไม่อาจยึดเยื่อต่อไปได้แล้ว นี่เป็นวิธีการที่ดีที่สุด เร็วที่สุด และก็ปลอดภัยที่สุด

ไม่ต้องพูดให้มากความ ไปหาลีจิงหงก็เข้าใจความคิดของนาง

"ข้าอยู่เอง เจ้าช่วยคน"

"ชายฉกรรจ์อย่างพวกเขาตัวหนักออกปานนั้น ข้าจะแบกไหวได้อย่างไร"

ไม้อีเหรินบ่นพึมพำ

นึกถึงว่าไม้อีเหรินต้องประคองหรือไม่ก็กึ่งอุ้มพวกจั้นเอ้าเทียน...

โรคใจแคบของไปหาลีจิงหงก็กำเริบอย่างหาได้ยาก

ใบหน้าภูเขาน้ำแข็งดำแล้ว

ไม้อีเหรินลอบหัวเราะ "จิงหง จำได้หรือไม่ ต้องเชื่อข้า ถ้าข้าอยากไป

ต่อให้เสียเงินหมื่นซื้อเป็นผู้ฝึกบําเพ็ญชั้นมหายานก็ไม่แน่ว่าจะรั้งเข้าไว้ได้"

ไปหลี่จิ้งหงมองนาง ยังคงไม่ยอม

"ซื้อข้า ต่อให้ล้มเหลวข้าก็จะไปหาท่านให้ได้" โมอีเหรินพูดพลาง จิกยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะเคล้าเคลียกับอ้อมอกเขาอย่างอาลัยอาวรณ์ "มีเช่นนั้น เปลี่ยนเป็นท่านไล่ตามข้าก็ได้"

นางยังไม่เคยได้ที่ติดต่อกับความอภิมภยจากการ...ถูกเขาไล่ตามเลย

"ตกลง" ไปหลี่จิ้งหงกุมมือนาง "ข้าไล่ตามเจ้าเอง"

โมอีเหรินหัวเราะเบาๆ ที่หนึ่ง ก่อนออกแรงกุมมือเขากลับ "จำไว้ว่า ต้องหนีไปอย่างสุดกำลัง ไม่ต้องห่วงข้างหลัง เสียเวถึงจะขวางองครักษ์ ตัวเล็กตัวน้อยพวกนั้นไว้เอง"

"อืม" ไปหลี่จิ้งหงมองนางอย่างลึกลับซึ่งพลางโน้มหน้าลง ริมฝีปาก ะไล้ริมฝีปากนางแผ่วเบา

เขาเตือนนาง นางก็ห้ามทำให้เขาเสียใจ

พวกแก้มขารนุ่มนิมขงโมอีเหรินขึ้นสีแดงปลั่งในทันทีเนื่องจาก กิริยาของเขา

ไปหลี่ถึงกับบรูษวัยกลางคนที่อยู่ด้านนอกรัศมีแสงมองเห็นก็ หน้าเขียวแล้ว

นี่พวกเขาถูกคนเมินอย่างไม่เห็นหัวเลยกระมัง

อีกทั้งตอนนี้เป็นสถานการณ์อะไร สองคนนี้ยังถึงกับมีแก้มเ้จมา พลอดรักกันอีก?!

คนทั้งสองเพิ่งคิดจะตวาดไล่คนหนุ่มสาวที่ออกนอกเรื่องอย่างไม่รู้ เวลาเวลาคู่นี้ กลับได้ยินเสียงหนึ่งตะโกนขึ้น

"หนึ่งกระปี่ราวความฝัน!"

ข้อแสงทั้งสี่สายถูกแสงสีม่วงสายหนึ่งพันขาดกลางลำในบัดดล
"นั่นอะไรกัน!"

ยังไม่ทันหายตระหนกตกใจ เงาคนที่มองเห็นไม่ชัดก็โฉบผ่านไป
บุรุษวัยกลางคนยังไม่ทันมองเห็นอะไรชัดเจน ร่างของคนสวมเสื้อคลุม
สีดำที่อยู่ด้านหลังก็ถอยกรูดไปหลายสิบจั้งแล้ว

รอยแผลสีม่วงกรีดผ่านคอหอย บุรุษวัยกลางคนตายคาที่!

ขณะไปหลถึงเบิกตาโตด้วยความหวาดผวา สัมผัสเย็นเฉียบสายหนึ่ง
ก็กรีดผ่านคอหอยของเขาแล้ว

กระบี่เดียวปลิดชีพ?

คนทั้งหมดกำลังตะลึงงัน ยังไม่ทันมีการตอบสนองใดๆ มองไม่เห็น
เงาคน กลับมองเห็นร่องรอยสีม่วงสายที่สามวาบผ่านไปไวราวกับแสง
สายหนึ่ง ก่อนกรีดไปที่คอหอยของเสวียนหมิงชื่อ...

49

สถานการณ์เปลี่ยนแปลงผันอย่างปัจจุบันทันด่วน!

การเปลี่ยนแปลงอันชวนให้คนไร้หนทางจะเชื่อลงเกิดขึ้นในช่วงพริบตา ขณะที่คนทั้งหมดตระหนกตกใจจนไม่ทันแม้แต่จะอำปาก แต่เสียงกรี๊ดร้องจากในลำคอใกล้จะเปล่งนำออกมาก่อนแล้วนี่เอง เสวียนหมิงซื่อ ก็หันหลังกลับมาได้ทันท่วงที

ในเวลาเดียวกันจั้นเอ้าเทียน เฟิงไห่วชิน รวมถึงผู้อาวุโสตระกูลหลง รู้สึกเพียงว่าแรงกดดันที่กดทับทั้งร่างพลันเบาลง เลือดที่พุ่งย้อนขึ้นมาถึงคอไม่ต้องกระอักออกมา ยังไม่ทันตระหนกได้ว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นก็ได้ยินเสียงการปะทะกันอันแผ่วเบาใส่งังวาน แต่กลับทำให้จิตใจคนสะท้าน สะเทือน...

เคร่ง!

คนทั้งหมดมองไปทันทีอย่างห้ามตนเองไม่ได้

เห็นเพียงกระบี่เรียวยาวและมีประกายสีม่วงเล่มหนึ่งปะทะอยู่กับดาบใหญ่ด้ามยาวสีดำอีกเล่ม

สองฝ่ายที่ปะทะกัน ผู้ที่กุมดาบใหญ่ด้ามยาวคือเสวียนหมิงชื่อดาบใหญ่ด้ามยาวก็คืออาวุธอันเลื่องชื่อของเขา...ดาบสารทวสันต์ ส่วนผู้ที่ถือกระบี่ยาว เพียงรัศมีแสงสีม่วงปรากฏวาบขึ้นสองทีก็สังหารผู้อาวุโสสองคนของตระกูลไปพลีได้แล้วนั้นถึงกับเป็น...

"โม่อีเหริน?!"

เสวียนหมิงชื่อและไปหลี่หมิงทั้งตกใจทั้งโกรธ ไม่อยากจะเชื่อเลยที่เดียว

ครั้งกระบวนท่าถูกสกัด โม่อีเหรินก็เปลี่ยนท่วงท่า ร่างหายวับไปอีกครั้ง
คนหายไปอีกแล้ว?!

คนทั้งหลายเบิกตาโต ทันใดนั้น...

เคิ่ง!

เสียงดังขึ้นอีกรอบ โม่อีเหรินไปปรากฏตัวอยู่ทางซ้ายมือของเสวียนหมิงชื่อ หนึ่งดาบหนึ่งกระบี่ปะทะกันอีกครั้ง

เมื่อวิเคราะห์ดูอย่างละเอียด นั้นมิใช่โม่อีเหรินหายตัวไป แต่เป็นนางเคลื่อนที่ไวเกินไป ไวจนทำให้คนเข้าใจผิดคิดว่านางหายตัวแล้วปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง

เคิ่งๆๆๆ...

เสียงการปะทะนับครั้งไม่ถ้วนตามมาติดๆ เงานคน กระบวนท่ากระบี่ กระบวนท่าดาบ เร็วจนไม่ทันกะพริบตา ได้ยินเพียงเสียงเคิ่งคร่าจกการปะทะกัน พริบตาเดียวก็เกิดขึ้นหลายสิบเสียง รวมไปถึงหลังจากดากับกระบี่ปะทะกันแล้วก็ได้ทิ้งสะเก็ดแสงสีเงินนับไม่ถ้วนกะพริบ

ระยิบระยับอยู่กลางอากาศ

นั่นเป็นประกายไฟที่กระเด็นออกมาหลังจากอาวุธปะทะกันอย่างหนักหน่วง

แม้เสวียนหมิงชื่อจะไม่อาจมองเห็นทิศทางการเคลื่อนที่ของโมอีเหรินได้อย่างแม่นยำ แต่อาศัยพลังยุทธ์ขั้นผ่านเคราะห์กับสัมผัสรับรู้และฝีมือความสามารถ แต่ละครั้งจึงล้วงสกัดกระบวนท่ากระบี่ของโมอีเหรินได้อย่างพอดีพอดี

ไม่ว่าคนทั้งหลายในที่นี่จะคิดอย่างไร สำหรับเสวียนหมิงชื่อแล้ว การถูกเด็กหญิงที่อายุน้อยกว่าอะไรบีบให้ทำได้เพียงตั้งรับ ไม่มีกำลังจะโจมตีกลับแม้แต่กระพิกเดียว เป็นเรื่องที่น่าคับอกคับใจไร้ใดเทียมเลยทีเดียว

ชวนให้คนเลือดขึ้นหน้า!

พลังกดดันของผู้มีระดับขั้นสูงหายไปแล้ว จันเฝ้าเทียน เฟิงไหวชิน และผู้อาวุโสตระกูลหลงค่อยโล่งอก หลังจากที่ได้สติกลับมาทีละลังกันไปอีกครั้ง

"นั่นคือ... โมอีเหริน?"

เป็นโมอีเหรินผู้บอบบางอ่อนแอที่ดูเด็กยิ่งกว่าอะไรผู้นั้น?

นึกถึงอีเหรินน้อยที่เมื่อครู่ยังถูกไปหลี่จิงหงโอบไว้ในอ้อมแขนท่าทางดูเหมือนตกใจจนแม้แต่เดินยังเดินไม่ได้

ก่อนดูผู้อาวุโสสองคนที่เมื่อครู่นี้ถูกปลิดชีพในกระบี่เดียว

แล้วกลับมาดูสาวน้อยที่บัดนี้กำลังโรมรันฟันตูอยู่กับเสวียนหมิงชื่อนุกจุ่มผู้ทรงฤทธาภาพขั้นผ่านเคราะห์หรือไม่หยุดหย่อน

พฤติกรรมโหดเหี้ยมถึงเพียงนี้

รูปลักษณะภายนอกน่ารักน่าชังอ่อนแอเปราะบางถึงเพียงนั้น
นี่เป็นการหลอกลวง...เป็นการหลอกลวงกันชัดๆ!

"ไป!" ไปหลีจิงหงปรากฏตัวที่ด้านหลังพวกเขาอย่างเงียบเชียบ
ไร้สุ้มเสียง

"ไปหลีจิงหง! นั่นคือ..." คือไม้อีเหริน?! ไม่จริงกระมัง!

จั้นเอ้าเทียนและเฟิงไหวชินตาถลน ไข่กั้นกันถั่วหน้า

ไข่ว่าพวกเขาไม่เชื่อในความจริงที่เห็นด้วยตาตนเอง แต่เป็นเพราะ
ความจริงโหดร้ายเกินไป พวกเขาจึงต้องการทำให้แน่ใจอีกสักหน่อย

"รีบไป" ไปหลีจิงหงไม่สนใจอาการตกตะลึงพริ้งเพริดของพวกเขา
กล่าวซ้ำอีกครั้ง

จั้นเอ้าเทียนข่มความตระหนกตกใจไว้ก่อนลุกขึ้นยืน

เฟิงไหวชินกับผู้อาวุโสตระกูลหลังก็ลุกขึ้นยืนตามทันที

มีฐานะเป็นผู้อาวุโสหรือนายน้อย สถานการณ์เช่นในยามนี้ พวกเขา
อย่างน้อยก็พอจะรู้ตัวว่าอยู่ที่นั่นต่อไปก็ไม่ได้แค่ภาวะ

เสวียนหมิงชื่อปล่อยพลังกดดันออกมาแค่คนเดียว พวกเขาก็แทบจะ
ด้านทานไม่ไหวแล้ว ยังจะไปสู่ได้อย่างไร

เพียงแต่การปล่อยอีเหรินน้อยผู้บอบบางอ่อนแอและอายุน้อย
ยิ่งกว่าอะไรไว้คนเดียว จะสกัดอยู่หรือ...

เอ่อ...ฟังจากเสียงปะทะเครื่องครั่งอย่างต่อเนื่อง คำว่า 'บอบบาง
อ่อนแอ' นี้ดูเหมือนไม่เหมาะที่จะใช้กับไม้อีเหริน

เมื่อคิดถึงตรงนี้ บนใบหน้าของชายฉกรรจ์ทั้งสามก็ต่างมีอาการ
เหลอหลาออกมาพร้อมกัน

ไข่ว่าพวกเขาไม่สุขุม แต่เป็นเพราะสถานการณ์ในขณะนี้ทำทนาย

การรับรู้ของคนทั้งหมดเกินไปจริงๆ

หรือว่าโมอีเหรินที่ดูท่าทางอ่อนแอ ยิ่ง อันที่จริงจะมีพลังยุทธ์สูงกว่า
พวกเขาทั้งหมด

เป็นไปได้กระมัง...

ด้านเสวียนหมิงชื่อที่อยู่ในอาการโมโหและคับอกคับใจเห็นว่า
เรื่องที่เดิมที่แทบจะเป็นที่แน่นอน บัดนี้จู่ๆ ก็ถูกแม่มางน้อยผู้หนึ่งทำลายลง
คนที่สมควรตายอยู่ที่นั่น เหล่านี้กำลังจะหนีไปอีกแล้ว เขาจึงออกคำสั่ง
ทันที

"ไปหลีกหมิง ลงมือ!"

ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจปล่อยคนเหล่านี้ไปได้!

ทว่าในระหว่างต่อสู้กันด้วยกระบวนท่าอันรวดเร็ว เสวียนหมิงชื่อ
แค่เสียสมาธิไปนิดเดียว ประกายกระบี่สีม่วงก็หวัดจะกรีดถูกแก้มเขาแล้ว

โมอีเหรินยิ้มหวานให้เสวียนหมิงชื่อที่หน้าดำอึ้ง "จะขวางคน?
ฝันไปเถอะ!"

จากนั้นก็เอ่ยขึ้นเบาๆ อีกเสียงทันที "เสี่ยวเถิง"

"ทราบแล้ว!" เสี่ยวเถิงขานรับอย่างจริงจังจากในญาณพิเศษ ครั้นแล้ว
ในตอนนี้ก็ปรากฏภาพที่ทำให้คนทั้งหมดปากอ้าตาค้างไปอีกครั้ง...

พื้นดินพื้นหญ้าที่เขียวแห้งและเป็นสีดำริมฝั่งทะเลสาบจงโยวพลัน
มีกิ่งก้านสีเขียวโผล่ออกมาและโตขึ้นพรวดพราดในช่วงพริบตา!

ไปหลีกหมิงที่เดิมที่กำลังพาคนจะไล่ตามไปถูกสกัดไว้ทันควัน
ขณะเดียวกันก็อิงกันไปเล็กน้อยกับสภาพที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน

เนื่องจากน้ำที่ไหลออกจากทะเลสาบจงโยวไหลย้อนกลับมา ทำให้

ระดับน้ำในทะเลสาบเพิ่มขึ้นมาไม่น้อยภายในเวลาเพียงชั่วครู่เดียว และพื้นที่ที่น้ำไหลผ่านซึ่งได้กลายมาีสภาพเหี่ยวแห้งเป็นสีดำเนื่องมาจากพิษที่ปนอยู่ในน้ำ ในเวลานี้พื้นดินได้ถูกเกาะวัลย์สีเขียวขจีขึ้นมาแทนทั่วทุกพื้นที่แล้ว

เกาะวัลย์ได้แก่กระจายถักทอกันเป็นกำแพงรุ่มไม้ สูงตระหง่านถึงครึ่งท้องฟ้า สกัดกันพวกไปเหลิ่หมิงที่คิดจะไล่ตามโจมตีไว้ได้โดยสมบูรณ์ "นิ่มน..."

ไปเหลิ่หมิงกับคนกลุ่มหนึ่งเบิกตาโต ไม่อยากจะเชื่อว่าเรื่องพรรคนี้ จะปรากฏขึ้นต่อหน้าต่อตา

"เกาะวัลย์พันธุ์!" เสวียนหมิงชื่อเหลือบมองแค่แวบเดียวก็ตระหนกตกใจเช่นเดียวกัน

พีชโบราณนับพันปีพรรคนี้ถึงกับปรากฏตัวแล้ว มินหน้าข้าดูจากลักษณะ เกาะวัลย์พันธุ์ต้นนี้มีสติปัญญาอย่างสมบูรณ์แล้วด้วย

หากแต่เกาะวัลย์พันธุ์มาขึ้นอยู่ที่นี่ได้อย่างไร ทั้งยังขวางพวกเขาเอาไว้อีก?!

ภายในชั่วเวลาราวเอ่ยพูดสองประโยคนี้ เกาะวัลย์สีเขียวกิ่งออกออกไปไม่หยุด มีที่ท่าจะล้อมพวกเขาเอาไว้ทั้งหมด

ไปเหลิ่หมิงพลันกะพริบตา สีหน้าเหมือนถูกอะไรทำให้ตกใจ

"ไม่ถูก นี่มิใช่เกาะวัลย์พันธุ์ แต่เป็น...เกาะวัลย์เฉาพันธุ์!"

ไปเหลิ่หมิงเพิ่งจะตะโกนออกมา เกาะวัลย์สีเขียวกิ่งหวดมายังเขา

ไปเหลิ่หมิงหลบพ่นอย่างเฉียดฉิว คนทั้งกลุ่มเริ่มสู้กับเกาะวัลย์เฉาพันธุ์ในทันที

"เกาะวัลย์เฉาพันธุ์?!" เสวียนหมิงชื่อจันไปเช่นกัน

จากนั้นทางตาก็เหลือบเห็นรัศมีกระบี่สีม่วงพินมาจากมุมเฉียง
เพียงพริบตาเดียวเส้นผมของเสวียนหมิงซื่อก็ถูกเขื่อนร่วงไปหลายเส้น

เสวียนหมิงซื่อได้สติกลับมอย่างรวดเร็ว ขยับเพิ่มระยะห่างระหว่าง
สองฝ่าย ในใจพลันมีเหงื่อหยด ไม่กล้าเบนความสนใจไปที่อื่นอีก

หากเมื่อครูนี้อาตอบสนองซ้ำไปเพียงนิดเดียว สิ่งที่ถูกเขื่อนร่วง
คงไม่ใช่เส้นผมของเขาแล้ว แต่เป็น...คอของเขา!

นางเด็กอมมือผู้นี้ดูท่าทางมีพลังยุทธ์ไม่สูงแท้ๆ แต่ความเร็วกลับ
เร็วจนน่าอัศจรรย์ กระบวนท่ากระบี่ที่ใช้ก็น่ากลัวพิลึกเช่นกัน

รัศมีกระบี่สีม่วงที่ผลุบๆ โผล่ๆ สายนั้นยิ่งทำให้เขามีความรู้สึก
ใจหายใจคว่ำ

นั่นเป็นสัญชาตญาณต่ออันตรายชนิดหนึ่ง

หรือก็หมายความว่ากระบวนท่ากระบี่ของนางสามารถสังหาร
ยอดฝีมือที่มีพลังยุทธ์ชั้นผ่านเคราะห์ได้อย่างเขาได้

กระบวนท่ากระบี่กลับกลอก องศาและความเร็วแม่นยำไร้ใดเทียม
ขอเพียงเขาสกัดกระบวนท่าใดกระบวนท่าหนึ่งไว้ไม่อยู่ ต่อให้เขาไม่ตาย
ก็จะต้องบาดเจ็บสาหัสคาที่อย่างแน่นอน

ความแตกฉานในกระบี่และความประยุกต์พลิกแพลงของกระบวนท่า
กระบี่...แทบจะบรรลุถึงระดับใช้งานได้ตั้งใจต้องการแล้ว

ตามที่เสวียนหมิงซื่อรู้มา ผู้ที่สามารถใช้กระบี่ได้ถึงระดับนี้บนดินแดน
แรกนภามีอยู่เพียงไม่กี่คนเท่านั้น

แม้แต่เฟิงไหวชินจากตระกูลเฟิงที่หลงไหลในกระบี่และได้รับการ
เรียกขานว่าเป็นอัจฉริยะรุ่นใหม่นั้นก็ยังไม่ห่างจากขั้นนี้อีกไกล

ทว่านางกลับทำได้แล้ว ทั้งๆ ที่พลังยุทธ์ของนางไม่สูงแท้ๆ...

"เจ้าเป็นใครกันแน่"

จวบจนขณะนี้เสวียนหมิงซื่อถึงได้เห็น 'เด็กทารก' เช่นนางอยู่ใน
สายตา และก็อยากรู้ว่านางเป็นใครในที่สุด

"ไม่อยากบอกท่าน"

เสวียนหมิงซื่อหันหน้าดำแล้ว คำพูดเพียงประโยคเดียวของนางอุดปาก
ของสุดยอดฝีมือชั้นผ่านเคราะห์ได้

"นางเด็กน้อย อย่างนี้กว่าอาศัยกระบี่ในมือเจ้าก็จะสามารถด้านซ้ายอยู่
ขณะเข้าท่องไปทั่วดินแดนแรกนภา เจ้ายังไม่รู้ว่าอยู่ที่ใดเลย ฮี!"

"คนแก่ ท่านเป็นคนแก่อย่างที่คุณคิดจริงๆ" โมอีเหรินมองเขาด้วยสีหน้า
เห็นใจ

เสวียนหมิงซื่อหรือตาลง สีหน้าเข้มขึ้น

"มิหนำซ้ำท่านยังกลัวเปลี้ยพล้ำมากกว่าด้วย"

"ซ้ำกลัวเปลี้ยพล้ำมากกว่าอย่างไร"

"คนแก่ที่ยกอายุมาชมผู้อื่นมีความเป็นไปได้เพียงสองอย่าง อย่างแรก
คือท่านแก่แล้วจริงๆ มิหนำซ้ำยังแก่จนไม่กล้ายอมรับว่าตนเองพ่ายแพ้
ให้ผู้อื่น อย่างที่สองคือท่านกลัวซ้ำ จึงได้วางมาดชม คิดจะใช้คำพูดพรรณานี้
มาทำให้ชำระแวดระวังและระยอทอดถอย ทางที่ดีคืออย่าสู้กับท่านอีก
หรือไม่วเวลาที่สู้ก็หัดไม่หัดมือเนื่องจากระยอทอดถอย สำแดงพลังแก่นแท้
ไม่ออก เช่นนั้นท่านก็สามารถฉวยโอกาสเอาชนะซ้ำได้แล้ว"

เสวียนหมิงซื่อแทบอยากจะหัวร่อออกมา

"ซ้ำมีหรือจะสู้เจ้าไม่ได้ นางเด็กน้อย คนหนุ่มสาวมั่นใจในตนเองได้
แต่ถือดีเกินไปนั่นมิใช่เรื่องดีแล้ว"

เพลงกระบี่ของนางแข็งแกร่งมากจริงๆ เพียงแต่น่าเสียดายที่

พลังยุทธ์อ่อนด้อยเกินไป

แม้เสวียนหมิงซึ่งจะยอมรับว่านางมีพรสวรรค์ พลังแก่นแท้ก็ไม่เลว แต่นั่นแค่เทียบกับคนที่มีพลังยุทธ์ใกล้เคียงกับนางเท่านั้น หากต้องการเป็นคู่ต่อสู้ของเขา นางยังอยู่นอกสายตา

ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าคิดจะเอาชนะเขาเลย

"ท่านวางใจได้ สมอมของข้ากับท่านนั้นต่างกัน ข้าไม่มีทางทำผิดพลาด เหมือนกับท่านแน่" โมอีเหรินตอบอย่างจริงจังยิ่ง

ถือดีและมั่นใจในตนเองเกินไป นั่นคือปฐมบทของความพ่ายแพ้

"เช่นนั้นก็ทำให้ข้าเห็นว่าผู้ที่ผิดพลาดอย่างแท้จริงคือผู้ใด!"

ครั้นพูดจบเสวียนหมิงซึ่งก็สำแดงพลัง ตรึงโมอีเหรินไว้ ก่อนดาบสารทวสันต์ในมือจะตวัดจากบนลงล่าง

"สารทวสันต์ เปิด!"

ภาพดาบยาวพุ่งออกมาในพริบตา ไอคาบรูนแรงหนาวเหน็บมุ่งตรงมายังโมอีเหริน

โมอีเหรินจะหลบตั้งแต่ที่ดาบสารทวสันต์เริ่มเคลื่อนไหวแล้ว แต่กลับพบว่าตนเองไม่อาจขยับเขยื้อนได้

ญาณพิเศษตรึงเป้าหมาย?!

เสวียนหมิงซึ่งมีพลังยุทธ์สูงส่งอยู่แต่เดิม ด้วยพลังกดดันที่แผ่ออกมากับพลังปฐมของเขายังสามารถทำให้จันเอ้าเทียน เฟิงไหวชิน และผู้อาวุโสตระกูลหลงบาดเจ็บจนกระอักเลือดได้ การจะตรึงโมอีเหรินที่พลังยุทธ์เฟิงอยู่ชั้นเพาะจิต กอดนางไว้ไม่ให้ขยับเขยื้อนได้ นั่นเป็นเรื่องที่ไม่ยากลำบากเลยสักนิด

สาเหตุที่เมื่อครู่โมอีเหรินสามารถบีบให้เขาเมื่อไม้พันกันวุ่นได้

เป็นเพราะนางจู่โจมอย่างไม่ให้ตั้งตัว อีกทั้งยังไวจนน่าประหลาด ทำให้เสวียนหมิงซื่อหมดหนทางจะป้องกัน ถึงได้หวัดจะถูกนางทำให้บาดเจ็บ ทว่ายามนี้ไม่เหมือนเดิมแล้ว

เมื่อเผชิญหน้ากันซึ่งหน้า นางอยู่ต่อหน้าเขา ยังจะมีโอกาสชนะอะไรให้พูดได้อีก

ร่างกายเคลื่อนไหวไม่ได้ กระปี่เล่มนั้นของนางจะยันดาบของเขาได้หรือ

เสวียนหมิงซื่อวัดดาบออกไปแล้ว กำลังรอดูจุดจบของนาง

ทว่า...

ไม้อีหรินใช้พลังปฐมห่อหุ้มทั่วทั้งกาย ตาทั้งสองจ้องเงาดาบเงาร่างกลับเหมือนว่าจู่ๆ ก็จางลงเล็กน้อยและขยับเบาๆ

เงาดาบพุ่งเฉียดร่างนางผ่านไปยังด้านหลัง

ตูม!

น้ำทะเลสาบจวงโยวพุ่งกระเซ็นสูงถึงครึ่งห้องฟ้า กระเพื่อมไหวขึ้นมาอีกในทันใด

"รีบถอย!"

ไม่รู้ว่าใครตะโกนขึ้นมา คนของตระกูลไปหลีและตระกูลเสวียนหมิงที่เดิมที่ยังกำลังโจมตีเกาวัลย์เฉาพันลี้ก็จู่ๆ พากันผลุบตัวถอยหลบไปในทันที

น้ำทะเลสาบมีพิษ ต่อให้เมื่อครู่กินยาแก้ไปแล้ว ก็ไม่ได้หมายความว่า จะไม่ถูกพิษอีก

ทว่าเกาวัลย์เฉาพันลี้ก็ถือโอกาสม้วนรัดตัวศิษย์คนหนึ่งของตระกูลเสวียนหมิงเอาไว้

"อ้าก!"

พอมีวนรัดคนได้ เถาวัลย์เฉาพันลี้ก็แทงเข้าผิวหนังของเขาอย่าง
ว่องไว ผิวหนังที่อยู่ใต้เสื้อผ้าของศิษย์ตระกูลเสวียนหมิงแห้งลึบลงอย่าง
รวดเร็ว

เขารู้สึกได้ว่าขาของเขาถูกดูดนั่นแหละ จึงร้องอ้อนวอนขึ้นทันที "ผู้อาวุโส
ช่วยข้าด้วย อ้าก! ช่วยข้าด้วย...ช่วย..."

เพียงไม่กี่อึดใจทั้งตัวเขาก็เหมือนว่าสูญเสียน้ำและเลือดไปสิ้น
ตัวเหือดแห้งไปโดยสมบูรณ์แล้ว เถาวัลย์เฉาพันลี้ปล่อยเขาลงทันทีทำให้เขา
ที่ตัวแห้งดำร่วงลงในน้ำทะเลสาบ

ไปหลี่หมิงกับผู้อาวุโสตระกูลเสวียนหมิงลงมือช่วยเหลือไม่ทัน
โดยสิ้นเชิง มองดูศิษย์ชั้นจิตเทพช่วงต้นคนหนึ่งตายไปเยี่ยงนี้โดยที่
ทำอะไรไม่ได้

เถาวัลย์เฉาพันลี้เ็นตำนาน...พันแทงไม่เข้า น้ำไฟทำอะไรไม่ได้...
ชอบกินเลือดเนื้อ พิษรุนแรงไร้ใดเทียม...

มีข่าวพริบตาหนึ่งที่ไปหลี่หมิงคิดจะเก็บเถาวัลย์เฉาพันลี้ต้นนั้นมาไว้
ใช้เอง

เมื่อมีมันเขาอยากหลอมยาพิษจำนวนเท่าไร มีปริมาณพิษมากเท่าไร
ก็จ่ายตายดูจพลิกฝ่ามือ

ทำให้เถาวัลย์เฉาพันลี้เชื่องได้แล้วก็เท่ากับว่าข้างกายมีกำลังรบ
เพิ่มมา ประสิทธิภาพดียิ่งกว่าองครักษ์เสียอีก

หากแต่เถาวัลย์ต้นนี้...

เมื่อมีคนแรกแล้ว เถาวัลย์ก็หันไปหาคนอื่น ๆ อย่าง 'กระเหี้ยน
กระหือรือ'

แต่ละคนที่ถูกเถาว์วัลย์หันไปหาต่างถอยหลังไปสามชื่อ เตรียมพร้อม
ป้องกันอย่างใจจดใจจ่อ

อาการเส้นประสาทตึงแน่นอีกทั้งหวาดกลัวตื่นตัวระแวงระวังของ
พวกเขาแต่ละคนทำให้เสียเวถึงรู้สึกได้ใจยิ่ง ทั้งยังรู้สึกสนุกเป็นพิเศษ
ร่างของมันจึงอดไม่ได้ที่จะบิดนอยๆ อย่างมีความสุข

สีหน้าของคนทั้งหลายบิดเบี้ยวไปเล็กน้อยอย่างอดไม่ได้เช่นกัน

ตอนนี้...คืออะไร เถาว์วัลย์เถาหนึ่งกำลังเต้นระบำ?

เป็นไปได้อย่างไรที่เถาว์วัลย์กำลังเต้นระบำ!

มันบิดตัวมาข้างหน้านิดหนึ่ง คนทั้งหมดก็ถอยหลังไปนิดหนึ่งทันควัน

มันขยับมาข้างหน้าอีกนิด คนทั้งหลายก็ถอยหลังไปอีกหน่อย

พวกซี่ซลาดตาขาว!

เถาว์วัลย์ดูเหมือนได้ใจยิ่งกว่าเดิมแล้ว จึงบิดไปบิดมา เหมือนว่า
กำลังเย้ยหยันพวกเขา

ไปหลีหมิงหน้าดำแล้ว เขารู้สึกได้ชัดเจนว่าถูกเถาว์วัลย์เถานี้เย้ยหยัน
เข้าแล้วจริงๆ

เถาว์วัลย์ที่เมื่อครู่งอกพรวดพราดเป็นกำแพงล้อมรอบก็ขยับเข้ามาใกล้
พวกเขามากขึ้นเช่นกัน

คนทั้งหลายขยับชิดกันเล็กน้อยอย่างห้ามตนเองไม่ได้

ลำพังแค่เหตุการณ์เมื่อครู่นี้ที่คนผู้หนึ่งถูกดูจนกลายเป็นซากแห้ง
ไปต่อหน้าพวกเขาภายในเวลาไม่ถึงสองสาม息ก็เพียงพอจะทำให้
พวกเขาอกสั่นขวัญแขวนแล้ว

เถาว์วัลย์เฉาพันลี้เถานี้จะแสนรู้เกินไป!

คนทั้งหลายมัวแต่ตกตะลึงอยู่กับความน่ากลัวของเถาว์วัลย์เฉาพันลี้

ไม่มีใครสังเกตเห็นเลยว่าขณะที่คนผู้นั้นหล่นลงทะเลสาบเมื่อครูนี หนึ่งเงาของเงาวัลย์เงาพันลี้ก็ได้มุดลงไปใต้นทะเลสาบ แล้วหยิบเอาสิ่งของที่มีค่าและมีพื้นที่พิเศษบนตัวคนผู้นั้นไปซ่อนเอาไว้ทั้งหมด

อีกด้านหนึ่งหลังจากเสวียนหมิงซื้อโจมตีไม่เป็นผล ทั้งตัวคนก็เคลื่อนที่ในพริบตา ดาบสารทนต์ก็กวัดแกว่งอีกครั้ง

ครั้ง!

โมอีเหรินจับหิมะแดงสกัดไว้ ทั้งตัวคนก็กลับเซถอยหลังไปก้าวใหญ่ เสวียนหมิงซื้อเปลี่ยนกระบวนท่าแล้วโจมตีมาอีกครั้ง

ครั้ง!

ครั้งๆๆๆ!

เสวียนหมิงซื้อกวัดแกว่งดาบและออกกระบวนท่าเร็วขึ้นทุกที สถานการณ์ที่คนทั้งสองโรมรันกันอยู่ในขณะนี้ได้กลับกันกับเมื่อแรกเริ่มโดยสิ้นเชิงแล้ว

พลังยุทธ์บรรลุถึงขั้นผสมรวม ไม่ว่าจะเป็นผู้ฝึกตนหรือผู้ฝึกจิตก็จะล้วนสำแดงความสามารถเคลื่อนที่ในพริบตาได้ เพียงแต่ถึงจะพลังยุทธ์ขั้นเดียวกัน พลังแก่นแท้ก็มีสูงต่ำ ถึงจะเคลื่อนที่ในพริบตาเหมือนกันก็มีความแตกต่างในด้านระยะห่างและความเร็ว

เสวียนหมิงซื้อบรรลุถึงขั้นผ่านเคราะห์นานแล้ว เมื่อมีพลังยุทธ์ถึงระดับเขา พลังปฐมและพลังแก่นแท้จะไม่สามารถใช้คำว่า 'ยอดฝีมือ' มาบรรยายได้แล้ว แต่ต้องเรียกว่า 'ผู้ทรงฤทธาณาภาพ'

เล่าลือกันว่าเมื่อข้ามผ่านขั้นผ่านเคราะห์ ผู้ฝึกบำเพ็ญจะสามารถเคลื่อนที่โดยแหวกความเว้งว่างผ่านไป

ไม่ว่าพลังแก่นแท้ที่ขึ้นผ่านเคราะห์ของเสวียนหมิงชื่อจะแข็งแกร่งหรือไม่ แต่สามารถบรรลุถึงขั้นผ่านเคราะห์ได้ ความเร็วของเขาก็ย่อมจะเหนือกว่าผู้ฝึกบำเพ็ญใดๆ ที่อยู่ชั้นผสานรวมหรือชั้นจิตเทพช่วงปลายลงมาอย่างแน่นอน

หากกล่าวถึงการใช้ความเร็วสยบความเร็ว เสวียนหมิงชื่อเชื่อว่าตนเองจะต้องเร็วกว่านางเด็กน้อยผู้นี้แน่นอน แต่ความจริงกลับกลายเป็นไม่ว่าเสวียนหมิงชื่อจะออกดาบเร็วเพียงไร หิมะแดงของโมอีเหรินก็ตามทันเสมอ

ถ้าพิงหากว่ากันแค่ความเร็ว โมอีเหรินมิได้เหมือนกับเสวียนหมิงชื่อที่เมื่อครุ่นทำได้เพียงออกดาบช่วยตนเองไว้ 'ทันกาล' แต่ก่อนที่ดาบสารทวสันต์ของเสวียนหมิงชื่อจะกวัดแกว่งมาถึง กระบี่หิมะแดงก็ซิงไปสกัดตรงตำแหน่งที่ดาบสารทวสันต์โฉบตีมาล่วงหน้าแล้ว

เสวียนหมิงชื่อได้รู้ซึ้งอีกครั้งหนึ่งว่าโมอีเหรินรวดเร็วมากเพียงไร และรู้สึกชื่นชมต่อโมอีเหรินที่มีความเร็วระดับนี้ยิ่งเช่นกัน

แต่กระนั้นบนใบหน้าเขากลับไม่มีสีหน้าอนุอาทรหรือใจเสียเท่าไร กลับกลายเป็นว่าแต่ละดาบที่ออกไปยิ่งสุขุมมั่นคงขึ้นเรื่อยๆ

ทว่าโมอีเหรินนั้น ทุกครั้งที่สกัดดาบไว้ ตัวกลับเซถอยหลังไปเป็นก้าวใหญ่ทุกครั้ง

แต่ละครั้งที่ดาบและกระบี่ปะทะกันล้วนถูกพลังปฐุมของชั้นผ่านเคราะห์กัดข่ม สีหน้าของโมอีเหรินซีดลงทุกที แต่แววตากลับไม่มีแววหว่นไหวใดๆ ยังคงใสกระจ่าง แน่วแน่ ไม่มีแววระยอทอดถอยแม้แต่น้อยนิด

เสวียนหมิงชื่อหยุดดาบ เปลียนมาถ่าพลังปฐุมปริมาณมากไปที่ดาบสารทวสันต์ ชักนำอากาศรอบทิศทาง กำลังลมโหมแรงบีบอัดเป็น

รูปร่างดาบสารทวสันต์ จูโจมมายังโมอีเหริน

"สารทวสันต์ เคลื่อนไหว!"

โมอีเหรินถอยหลังไปหลายจั้งในทันใด มองรูปร่างดาบเคลื่อนไหวชักนำ
อากาศรอบทิศทางอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันก็โหมฟุ้งเข้ามาหา

นางหลบหลีกได้ แต่ญาณพิเศษของเสวียนหมิงชื่อตริงเป้านางไว้แล้ว
พอนางขยับ เขาก็จะกวัดแกว่งดาบไล่ตามมา

ไม่มีทางหลบพ้น!

โมอีเหรินหมุนตัว ทรงตัวยืนให้มัน พร้อมกับนั้นหิมะแดงก็แยกร่าง
ออกเป็นเงาพยับร้อยนับพันสาย...

"หิมะแดงพันคม!"

ภาพกระบี่หิมะแดงนับร้อยนับพันสายฟุ้งเข้าปะทะกับรูปร่าง
ดาบสารทวสันต์อย่างรวดเร็ว

เคี๊วๆๆๆ...

ชั่วพริบตาเดียวขณะเงากระบี่หิมะแดงแต่ละสายจูโจมไปที่รูปร่าง
ดาบสารทวสันต์ก็ส่งเสียงปะทะที่หนักหน่วงยิ่งกว่าเมื่อครูนี้ออกมา จากนั้น
ก็หายไป

รูปร่างดาบสารทวสันต์ยังฟุ้งมาหาโมอีเหรินต่อ แต่กลับค่อยๆ
ถูกเงากระบี่หิมะแดงนับร้อยนับพันสายค่อยๆ ตัดทอนลง ถึงขนาดว่า
ยังมาไม่ถึงถึงเบื้องหน้าโมอีเหริน รูปร่างดาบสารทวสันต์ก็สลายหายไปแล้ว

ทว่ากระแสอากาศไร้รูปร่างรอบทิศทางที่ถูกชักนำมายังคงโจมตี
มาที่โมอีเหรินเช่นเดิม...

"อีก!" โมอีเหรินถอยหลังไปหลายจั้ง เลือดซึมออกมาจากมุมปากที่
ขีดขวา

พลังปฐมูขึ้นผ่านเคราะห์นั้นมหาศาลอย่างที่คิดไว้จริงๆ นางในตอนนี้อยู่
ไม่สามารถต้านทานได้

'ท่านแม่'

พอโมอีเหรินบาดเจ็บ เสียขวัญก็ร้อนใจแล้ว

ซ้ำไม่เป็นไร

โมอีเหรินไม่ให้มันเคลื่อนไหว เสียขวัญก็ได้แต่อยู่นิ่งๆ อย่างว่านอน
สอนง่าย หากแต่ลูกตาสีดำวาวได้จ้องมองเสวียนหมิงชื่ออย่างเงียบๆ ด้วย
แววตาที่เหมือนมองคนตายแล้ว

เสวียนหมิงชื่ออยากจะโจมตีต่อด้วยคิดว่า 'จงปลิดชีพศัตรูในขณะ
บาดเจ็บ' ทว่าใจกลับปลันรับรู้ได้ถึงอันตรายชนิดหนึ่ง ทำให้เขาหยุดลง
แล้วมองไปรอบๆ ด้วยความระแวงระวังในทันที

น่าเสียดายที่ไม่พบเห็นสิ่งใดทั้งสิ้น

ในช่วงขณะที่เสียสมาธินี้เอง ปรากฏของกระบี่หิมะแดงก็ได้มาถึง
ตรงหน้าเขาในช่วงพริบตา

เสวียนหมิงชื่อยกดาบสารทวนสันตขึ้นสกัดทันควัน

ปรากฏกระบี่หายไป ทว่าประกายกระบี่สายที่สองที่ตามติดมา
กลับกรีดผ่านร่างฝั่งขวามือของเสวียนหมิงชื่ออย่างรวดเร็ว

"อีก!" เสวียนหมิงชื่อเซถอยหลังไปสองก้าวพลางมองรอยเลือด
บนไหล่ขวาอย่างไม่ยากจะเชื่อ

ประกายกระบี่สายนั้นไม่เพียงแทงทะลุหลังค้ำกายของเขาได้ ยังเฉือน
ชุดล้ำค่าค้ำกายที่เขาสวมไว้ชั้นนอกได้อีก!

ชุดล้ำค่านี้เป็นถึงอาวุธวิเศษ!

ต่อให้เป็นดาบเป็นกระบี่ที่เป็นอาวุธวิเศษเหมือนกันก็ไม่แน่ว่าจะ

สร้างรอยขีดข่วนให้ชุดล้าค่าชุดนี้ได้ หากแต่กระบี่ที่ดูเล็กกระจิวหลิว เล่มนั้นกลับทำลายชุดล้าค่าได้ทั้งอย่างนี้!

เสวียนหมิงชื้อยังกำลังครุ่นคิด ปรากฏกระบี่หิมะแดงก็กวาดมาจาก ทางด้านข้างอีกครั้ง เขาชยับถอยไปด้านหลังสับสนในพริบตา

โมอีเหรินกลับผลุกกายมาถึงจุดที่เขาหยุดลงเร็วยิ่งกว่า ก่อนจะ แทะกระบี่เข้าไปที่อกของเสวียนหมิงชื้อ

"อ๊ก!" เสวียนหมิงชื้อตกใจขนาดหนัก เขาถึงกับถูกเด็กผู้หญิงหนึ่งทำให้ บาดเจ็บแล้ว มิหนำซ้ำยังเป็นตำแหน่งอย่างหน้าอกอีกด้วย "นางเด็ก ไร้มารยาท!"

โทสะของเขาพลันสำแดงออกมา เขาโบกมือขับเคลื่อนพายุพัดใส่ โมอีเหรินจนต้องถอยหลังไปในชั่วพริบตา

พายุที่ขึ้นผ่านเคราะห์ส่งออกมาน่ากลัวน้อยกว่าลมกระโชกแรง เพียงนิดเดียว แต่ก็มีอำนาจขนาดทำให้คนร่างแหลกเหลวได้เช่นกัน

โมอีเหรินไม่กล้าฝืนต้าน โจมตีเป็นผลแล้วก็ถอยหลังไปตามกำลังลม หากแต่พายุรุนแรงเกินไป นางจึงทำได้เพียงฝืนรักษาตัวไม่ให้มี บาดแผลภายนอก ทว่าอำนาจของกำลังลมยังคงทำให้เลือดลมภายใน กายนางตีขึ้นตีลง สูญเสียพลังปฐมไปปริมาณมาก

ส่วนเสวียนหมิงชื้อนั้นพอพัดโมอีเหรินจนถอยไปได้ ก็กินยารักษาแผล ลงไปเม็ดหนึ่งทันที

แม้หน้าอกจะถูกแทงเป็นรู แต่สำหรับเสวียนหมิงชื้อแล้ว นี่หาใช่ บาดแผลร้ายแรงถึงชีวิตอะไรไม่ ดังนั้นเขาจึงไม่เป็นกังวล แค้กินยา เม็ดเดียวก็ฟื้นคืนสภาพได้แล้ว

ทว่าการถูกเด็กหญิงที่พลังยุทธ์เพิ่งจะอยู่ชั้นเพาะจิตแทงจนบาดเจ็บ

เช่นนี้กลับเป็นเรื่องที่น่าขายหน้าสำหรับเสวียนหมิงชื่อ ฉะนั้นเขาจึงได้
โมโหเป็นพินเป็นไฟ

และก็ได้ค้นพบอีกครั้งหนึ่งว่าต่อให้หลังจากโมอี่เหรินล่าแดงฝีมือ
อีกทั้งเขาประเมินพลังแก่นแท้นางสูงขึ้นแล้ว แต่ความจริงกลับพิสูจน์ว่า
เขายังคงประเมินต่ำไปอยู่ดี

นอกจากกระบวนท่ากระบี่ ยังมีกระบี่เล่มนั้น

เสวียนหมิงชื่อมองหิมะแดง "นางเด็กน้อย กระบี่นี้ของเจ้าเป็นกระบี่
อะไร"

กระบี่ที่สามารถแทงทะลุได้ แม้แต่ชุดลี้ค่าระดับอาวุธวิเศษ
อย่างน้อยๆ ก็ต้องเป็นอาวุธวิเศษ มิหนำซ้ำจะต้องสูงกว่าชุดลี้ค่าคุ้มกาย
ชุดนี้บนตัวเขาอย่างแน่นอน

หรือว่ามันจะเป็นอาวุธวิเศษคุณภาพชั้นเลิศ แต่วานี้จะเป็นไปได้หรือ
ช่างหลอมระดับสูงบนดินแดนแรกนภามีน้อยยิ่งกว่าหมอโอสถ
ระดับสูง มิหนำซ้ำช่างหลอมที่สามารถหลอมอาวุธวิเศษคุณภาพสูง
ออกมาได้ก็ยังมีอยู่เพียงหยิบมือ

ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงอาวุธวิเศษชั้นเลิศ

อาวุธวิเศษชั้นเลิศเป็นสมบัติที่เมื่อปรากฏขึ้นก็จะดึงดูดให้คน
ทั้งดินแดนแรกนภากันแย่งชิงอย่างบ้าคลั่ง กระบี่เล่มนี้...จะใช่หรือไม่
อาวุธวิเศษชั้นเลิศชิ้นหนึ่ง แค่คิด...เสวียนหมิงชื่อก็รู้สึกอึ้ง
ในอกขึ้นมาแล้ว

ดาบสารทนต์ของเขายังเป็นแค่อาวุธวิเศษคุณภาพต่ำเอง...

น่าเสียดายที่กระบี่เล่มนั้นไม่ใช่ดาบ มิเช่นนั้นเขาคงจะตีใจยิ่งกว่านี้
หากแต่นางจะมีอาวุธวิเศษชั้นเลิศได้อย่างไร

แม้เขาจะเดาว่านั่นเป็นอาวุธวิเศษชั้นเลิศ...อีกทั้งกระบี่เล่มนั้น
ยังคงคมกริบ แต่กลับไม่มีไอวิเศษที่อาวุธวิเศษพึงมี

ตกลงว่ากระบี่เล่มนั้น...

"ท่านอยากรู้?" โมอีเหรินพลันปราดมาใกล้อีกครั้ง
ครึ่ง!

ดาบสารทวสันต์สกัดไว้

"ไม่บอกท่านหรือ" นางพินออกไปอีกหนึ่งกระบี่
ครึ่ง!

ถูกสกัดไว้อีกครา

"อาศัยความซวาทะยั่วดูถูกผู้อื่น" อีกหนึ่งกระบี่
ครึ่ง!

"ดักขุมลอบโจมตี" อีกหนึ่งกระบี่
ครึ่ง!

"เป็นผู้ใหญ่รังแกเด็ก" อีกหนึ่งกระบี่
ครึ่ง!

"ไร้ซึ่งยางอาย" และอีกหนึ่งกระบี่
ครึ่ง!

"นางเด็กน้อยรันทาที่ตาย!" เสวียนหมิงชื่อไม่ได้ค้นพบว่าตนเองถูก
โจมตีจนถอยร่นไปไกลขึ้นเรื่อยๆ จนบัดนี้ใกล้จะถึงอีกฝั่งของทะเลสาบ
ออกห่างจากที่เดิมมาไกลแล้ว

บนทะเลสาบจงโยวมีหมอกปรากฏขึ้นอีกครั้ง บนผิวทะเลสาบ
คล้ายว่าเหลือเพียงคนทั้งสอง

ส่วนโมอีเหรินก็พุดที่ออกกระบี่ที่ทำเอาเสวียนหมิงชื่อโทสะพวยพุ่ง

"สารทวสันต์ ฟัน!"

"หิมะแดงเงามาया!"

ประกายกระบี่สีม่วงเพิ่มจำนวนเป็นนับพันสายในพริบตา ฟุ้งฉิวไปยังเสวียนหมิงชื่ออย่างปะปนกันทั้งจริงทั้งปลอม

เสียงเคร้งคร้างดังไม่ขาดสาย เสวียนหมิงชื่อมือถือดาบสารทวสันต์ฟันไปยังเงากระบี่โดยเปลี่ยนแปลงท่วงท่าอย่างไม่หยุดหย่อน

เวลานี้เขาเองก็ค้นพบแล้วเช่นกันว่าจุดที่ยากรับมือของกระบวนท์กระบี่นี้ก็คือความที่ทั้งจริงทั้งปลอมปะปนกัน!

หากสกัดได้แค่ของปลอม สกัดของจริงไว้ไม่ได้ เช่นนั้นบนตัวเขาจะต้องมีรอยแผลจากกระบี่เพิ่มขึ้นมาอย่างแน่นอน

ในเวลาเดียวกันนี้เงาเงาร่างของโมอีเหรินก็หายไปเช่นกัน จากนั้นก็ปรากฏขึ้นที่ด้านหลังของเสวียนหมิงชื่อ ประกายกระบี่ตัวโตปีที่หลังศีรษะของเขา

เสวียนหมิงชื่อเย็นสันหลังวาบ จึงเคลื่อนที่ในพริบตาหลบออกไปทันที

หลบพ้นเงากระบี่ และหลบพ้นกระบวนท์พิฆาตนั้นเช่นกัน

"ฟู..." เขายังไม่ทันได้หายใจหายคอเต็มที่ ประกายกระบี่ก็พุ่งมาถึงอีกแล้ว

เคร้ง!

ดาบสารทวสันต์สกัดไว้ได้อีกครั้ง

โมอีเหรินคล้ายว่าคาดเดาเหตุการณ์ไว้ก่อนแล้ว ครั้นกระบี่ถูกสกัดไว้จึงออกกระบี่ซ้ำลงไปอีกครั้งแล้วครั่งเล่าด้วยกระบวนท์ต่อเนื่อง อีกทั้งตำแหน่งในแต่ละครั้งก็แตกต่างกัน

พลังคุ้มกายของเสวียนหมิงซึ่งก่อดำอยู่ภายนอก สกัดการบุกโจมตีของโมอีเหรินไว้ห่างจากตัวในระยะสามชิว

โมอีเหรินไร้หนทางจะเข้าประชิดตัวเขาได้อย่างแท้จริง ต่อให้นางโจมตีรุนแรงเพียงไร อย่างมากก็สร้างความยุ่งยากได้เล็กน้อย กลับไม่อาจสร้างความเสียหายอย่างเป็นทางการอะไรต่อเขาได้อีก

พอคิดถึงตรงนี้ เสวียนหมิงซึ่งก็หัวเราะเสียงเย็นที่หนึ่ง

ถึงนางว่องไวยิ่ง แต่หากคิดว่าอาศัยความเร็วก็จะเอาชนะเขาได้ นั่นจะเป็นการดูถูกผู้ทรงฤทธาานุภาพขั้นผ่านเคราะห์เกินไปแล้ว

เขาเพียงจะคิดถึงตรงนี้...

เคี้ยว!

เสวียนหมิงซึ่งพลันรู้สึกวาดาบสารทวสันต์เกิดไม่มั่นคง เมื่อมองตัวดาบแววตาของเสวียนหมิงซึ่งก็เปลี่ยนไป

ดาบสารทวสันต์ของเขา...ดาบสารทวสันต์ที่ทรงพลานุภาพกล้าแกร่ง โอวิเศษบีบคั้นคน ตัวดาบที่คมกริบเป็นประกายวาววับถึงกับปรากฏรอยบินรอยบากจำนวนมาก

ส่วนที่ครึ่งหลังของด้ามยาว ปลายด้ามเกลี้ยงเกลาที่เดิมที่เป็นสีทองอมดำก็กลายเป็นกระดากะต่าง มีรอยแตกร้าวอยู่ทั่ว

เสวียนหมิงซึ่งหน้าเปลี่ยนสี พลังคุ้มกายแผ่พุ่งออกด้านนอก ก่อนจะขาดโมอีเหรินจนเซ

"อึก!" โมอีเหรินทรงตัวยวบียง แม้ลมหายใจจะหอบเล็กน้อย แต่สีหน้ากลับสงบเยือกเย็นยิ่ง ไม่มีแววฉุนฉุนแม้เพียงนิด

นี่แสดงว่าการโจมตีอย่างรุนแรงรวดเร็วเมื่อครุ่นหาใช้ความเร็วสูงสุดที่นางปล่อยออกมาไม่

เสวียนหมิงซื้อคิดมาตลอดว่าไม่โอเอรินใช้การเคลื่อนที่ในพริบตา...
แม้ว่าพลังยุทธ์ยังไม่ถึงขั้นผ่านเคราะห์สมควรจะไม่มีทางใช้งานความสามารถ
นี้ได้ แต่ตัวของนางเด็กผู้นี้ก็พิลึกพิลั่นอยู่แล้ว บางทีอาจจะมิวิชาลับอะไร
ทำให้นางเคลื่อนที่ในพริบตาเป็นก่อนเวลาก็เป็นได้...

จริงสิ เคล็ดวิชาพิเศษ!

ไม่โอเอรินมีที่มาไม่แน่ชัด ในตัวมีโอสถจำนวนมาก ดูเหมือนสมบัติ
ก็มีไม่น้อยเช่นกัน พิลึกพิลั่น ความเป็นมาของนางจะต้องไม่ธรรมดา
เป็นแน่แท้ดีไม่เดี้อาจจะฝึกเคล็ดวิชาพิเศษอะไรถึงได้ทำให้นางกล้าท้าทาย
ผู้ทรงฤทธานุภาพขั้นผ่านเคราะห์อย่างเขาทั้งๆ ที่นางมีพลังยุทธ์เพียง
ขั้นเพาะจิต

พอคิดถึงตรงนี้ ภายในใจของเสวียนหมิงซื้อก็พลันรุ่มร้อน

"นางเด็กน้อย แม้กระบวนท่าของเจ้าจะไม่เลวเลยจริงๆ ทว่าเจ้า
คงไม่ไร้เดียงสาถึงขนาดคิดว่าอาศัยความได้เปรียบทางด้านกระบวนท่า
ก็จะสามารถเอาชนะเข้าได้กระมัง" เสวียนหมิงซื้อโยนดาบที่ชำรุดผุพังแล้ว
ในมือทิ้งไป

ไม่โอเอรินมองการกระทำของเขาพลงสายศีรษะ "ตาแก่ท่านสิ้นเปลือง
โดยแท้"

"สิ้นเปลือง?"

"ดาบเล่มนั้นน่าจะอยู่กับท่านมาหลายปีมากแล้วกระมัง" นางชี้
ดาบสารทวลันต์ที่ตกลงไปได้ทะเลสาบจงโยว

"แล้วอย่างไร"

"ท่านถึงกับโยนมันทิ้งได้ง่ายๆ"

"ของที่ไม่มีค่าแล้ว จะเก็บไว้เพื่ออะไร" เสวียนหมิงซื้อไม่อินังขังขอบ

แม้ดาบสารทวสันต์เล่มนี้จะอยู่กับเขามาหลายร้อยปี กลายเป็นอาวุธอันเลื่องชื่อของเขา แต่เมื่อมันพังก็ไม่มีค่า ย่อมจะไม่มีเหตุผลให้เขาเก็บเอาไว้ต่อ ดังนั้นเขาจึงทิ้งไปอย่างปราศจากความลังเล

"ตาแก่ไร้หัวจิตหัวใจยิ่งนัก!" โมอีเทรินเป็นเด็กเป็นแค่นั้นเขา

"ไร้หัวจิตหัวใจ? เจ้ามีใจผูกพันอะไรกับกระบี่เล่มหนึ่งด้วยหรือ" สายตาที่เสวียนหมิงชื่อมองนางออกจะเหมือนว่าสมองของนางมีปัญหา

"มีสิ" โมอีเทรินกลับตอบอย่างจริงจังยิ่ง "หิมะแดงเป็นกระบี่พกของข้า ข้าย่อมจะคิดหาทางทำให้มันอยู่กับข้าไปชั่วกาลนาน"

ที่ท่านตามอบ 'หิมะแดง' ให้นางในตอนแรกอันที่จริงก็เป็นการทิ้งการบ้านไว้ให้นาง

แม้นางจะหลอมโอสถบ่อยครั้งกว่า แต่วิชาหลอมประดิษฐ์ก็ไม่อาจละเอียด ขอเพียงหาวัตถุดิบที่เหมาะสมได้ หิมะแดงก็จะได้เลื่อนขั้นอีกครั้ง

แน่นอนว่าขณะนี้ระดับขั้นของหิมะแดงยังไม่สูง อย่างน้อยก็สูงไม่เท่าดาบสารทวสันต์ หิมะแดงสามารถทิ้งรอยไว้บนตัวดาบสารทวสันต์ได้หลักๆ ล้วนอาศัยเปลวเพลิงของโมอีเทริน เพียงแต่โมอีเทรินควบคุมเปลวเพลิงไว้ภายในขอบเขตที่เล็กมาก เล็กมาก ๆ จนไม่สะดุดตาคน และก็มีได้แต่ความรู้อันออกมาก

สิ่งที่โมอีเทรินไม่รู้คือเสวียนหมิงชื่อไม่คุ้นเคยกับเปลวเพลิงชนิดนี้อย่างยิ่ง ดังนั้นจนถึงบัดนี้จึงยังไม่ค้นพบ ข้าเนื่องจากความเสียหายของดาบสารทวสันต์ เขาก็ได้จัดหิมะแดงไว้ในหมวดอาวุธวิเศษชั้นเลิศแล้ว ฉะนั้นตอนนี้เขาจึงสนใจในความเป็นมาของโมอีเทรินและสิ่งของที่นางมีในครอบครองเป็นพิเศษ

"อยู่กับเจ้า หิมะแดงนั้นยังสามารถเลื่อนขั้นได้ด้วยกระนั้นรึ"

เสวียนหมิงชื่อภายนอกทำเป็นแค่นเสียงออกจกมูก ทว่าในใจกลับเชื่อไปแล้ว
 "เลื่อนขั้นไม่ได้ก็ใช้งานไม่ได้แล้วหรือไร" โมอีเหรินย้อนถาม ไม่ถูก
 ตะล่อมถามง่าย ๆ

"พลังยุทธ์เลื่อนขั้นแล้วก็ย่อมต้องการอาวุธที่ดีขึ้นกว่าเดิม เหมาะสม
 ขึ้นกว่าเดิม อานุภาพเกรียงไกรขึ้นกว่าเดิม" นี่มิใช่เรื่องที่สมเหตุสมผลหรือไร
 หากมิใช่ช่างหลอมขาดแคลน วัตถุดิบก็หาได้ไม่ง่าย อาวุธวิเศษ
 ขึ้นเลิศยิ่งหลอมได้ยาก ผู้ทรงฤทธานุกาพขึ้นผ่านเคราะห์อย่างเขาจะยัง
 ใช้แค่อาวุธวิเศษคุณภาพต่ำเป็นอาวุธประจำตัวได้อย่างไร

"ท่านมีจิตใจได้ใหม่ลึ้มเก๋า มีหนึ่งจะเอาสองเยี่ยงนี้ คงได้ทำอาวุธ
 ที่อยู่กับท่านร่ำให้เป็นแน่" โมอีเหรินกล่าวด้วยท่าทางเป็นจริงเป็นจัง

เสวียนหมิงชื่อถลิ่งตามองนางทันควัน นี่นางพูดเปรียบเปรยอะไร
 จากเรื่องนี้สามารถใช้คำว่า 'ได้ใหม่ลึ้มเก๋า' มาบรรยายได้หรือ!

"เรื่องไร้สาระไม่ต้องพูดให้มากความ" เสวียนหมิงชื่อหวิดจะถูกนาง
 พาอ้อมประเดินไปไกลแล้ว โชคดีว่าเขายังไม่ลึ้มจุดประสงค์ที่ตนเอง
 เจาะจงอยู่เฝ้าที่นี่โดยเฉพาะ "นางเด็กน้อย เห็นแก่ที่เจ้ามีพรสวรรค์และมี
 พลังแกร่งแท้ จะมอบโอกาสสุดท้ายให้เจ้า มอบแดนสมบัติมาเสียดี ๆ"

"ท่านบอกเข้ามาก่อนว่าบุรุษที่สวมชุดดำทั้งตัวอีกทั้งยังปิดหน้า
 ปิดตาผู้นั้นคือใคร"

อย่านึกว่าโมอีเหรินจะเห็นคนที่เผลอสมาจะทันหัน พวกกันเพียงครั้งเดียว
 แล้วก็พลันหายตัวไปหลังจากพวกเขาลงมือเป็นคนผ่านทางเข้าจริงๆ

คนผู้นี้มีปัญหาแน่ ๆ

"เขาไม่ใช่คนสำคัญอะไร"

"คนไม่สำคัญจะซ่อนตัวด้วยกันกับท่านเสียเร้นลับปานนั้นได้อย่างไร

มีหน้าซำยังเคลื่อนไหวด้วยกันอีก? พวกท่านจะต้องสมคบคิดอะไรกัน
อย่างแน่นอน"

"สม...สมคบคิด?!" เสวียนหมิงชื่อปากอ้าตาค้าง

เขาอายุหลายร้อย...ไม่สิ เป็นหลายพันปี เอ่อ...ก็ไม่ได้นานถึงเพียงนั้น
อายุเกินพันปียังไม่เคยได้ยินผู้น้อยคนใดกล้าบังอาจพูดถ้อยคำพรสรรค์นี้
ต่อหน้าเขาเยี่ยงนี้เลย

"เจ้าพูดจาเหลวไหลอะไร!" เสวียนหมิงชื่อโกรธมาก

ผู้น้อยคนหนึ่งกล้าพูดจาพรสรรค์นี้กับเขา ไม่อยากมีชีวิตอยู่แล้วชัดๆ!

"ไม่ใช่หรือหรือ" โมอีเหรินลดกระบังครึ่งหนึ่ง ผิดเผินดูเหมือน
คล้ายการป้องกันลง แต่ความจริงกลับปรับให้ตนเองอยู่ในสภาวะพร้อมรุก
พร้อมรับ มิได้คลายความระแวดระวังลงแม้แต่ชั่วขณะเดียว "ผู้ที่สามารถ
สังเกตเห็นการกระเพื่อมของมิติที่ว่างได้ไม่มีทางเป็นคนธรรมดา หรือท่าน
จะบอกว่าเขาเพียงแต่บังเอิญผ่านทางมาแล้วเกิดใจดีให้ความช่วยเหลือ"

"..." เสวียนหมิงชื่อคิดคำตอบไม่ออก จึงหน้าดำทมะมันไปอีกครึ่ง

เพราะเหตุใดนางเด็กผู้นี้ถึงสามารถพูดคำพูดปกติแล้วทำให้คน
มีน้ำใจได้ถึงเพียงนี้ ซ้ำยังหาคำอะไรมาได้เถียงไม่ได้อีกด้วย

เขาได้ลิ้มรสด้วยตนเองอีกครั้งหนึ่งถึงความคับอกคับใจจากการ
ถูกทำให้โมโหจนลมจับของเสวียนหมิงเสีย

นี่คือการถูกทำให้โมโหตายแล้วยังจับมือใครดมไม่ได้ชัดๆ!

"นางเด็กน้อย คนผู้นั้นเป็นใครไม่เกี่ยวอะไรกับข้า มอบแดนสมบัติ
มาเสีย" เสวียนหมิงชื่อตัดสินใจว่านอกจากเรื่องนี้ เขาจะไม่พูดอะไรอื่นอีก

ปล่อยให้นางพาล่ามต่อไป รอถึงปีหน้าเขาก็คงยังไม่ได้แดนสมบัติมา
ซำยังจะถูกทำให้โมโหจนซำในอีกด้วย!

"ข้าไม่มีแดนสมบัติ" มีเพียง 'พลับพลา'

"นางเด็กน้อย ถ้าเจ้ามอบออกมาเอง ข้าจะไม่ทำให้เจ้าลำบาก
มิเช่นนั้น...ฆ่าเจ้าแล้ว แดนสมบัติก็จะปรากฏขึ้นไม่ต่างกัน" เสวียนหมิงชื่อ
แววตาเหยี่ยมเกรี้ยว

แดนสมบัติที่ยอมรับเจ้าของแล้ว เมื่อเจ้าของไม่อยู่ แดนสมบัติเสีย
เจ้าของไปก็ยอมจะปรากฏตัวเพื่อรอผู้มีความสนาคนถัดไป

"ท่านมีปัญหามาข้าหรือ" โมอีเทรินมองเขาด้วยความสงสัยยิ่ง

มิใช่โมอีเทรินทะเลาะกับใคร แต่เป็นเพราะ...หากนางต้องการจากไป
ต่อให้ตาแก่ผู้นี้มีพลังยุทธ์ขั้นผ่านเคราะห์ก็ได้ตามนางไม่ทัน

"ตอนนี้ฆ่าเจ้าไม่ได้มิได้หมายความว่าวันหน้าจะไม่ได้ ยิ่งกว่านั้น
การจะหาตัวเจ้าก็ไม่ได้ยาก พวกคนหนุ่มไม่กี่คนนั้น เป็นต้นว่าไปหลี่จิงหง
หากจำเป็นต้องการเล่นงานเขาก็น่าจะไม่ใช่เรื่องยากเย็น" เสวียนหมิงชื่อแสบเยิ้ม
อย่างช้าๆ

สีหน้าโมอีเทรินพลันเปลี่ยนไป "ท่านต้องการฆ่าจิงหง?"

"นั่นก็ต้องดูท่าทีของเจ้าแล้ว สมบัติไม่มีชีวิต แต่คนมีชีวิต จะเลือก
อย่างไรล้วนขึ้นอยู่กับเจ้า หากเจ้าคิดว่าชีวิตของไปหลี่จิงหงไม่สำคัญ
ข้าก็ทำได้เพียงยอมรับความเห็นของเจ้า"

เสวียนหมิงชื่อมองเห็นชัดอยู่นานแล้วว่าไปหลี่จิงหงใส่ใจนางอย่างยิ่ง
และนางก็ใส่ใจไปหลี่จิงหงมากดุจเดียวกัน

เหล่าคนหนุ่มสาวมักทำอะไรโดยใช้อารมณ์ แต่สำหรับเขาแล้ว
นี่เป็นข่าวดี

แม้ว่าเขาคงไม่อาจลงมือเล่นงานไปหลี่จิงหงได้จริงๆ...ถึงอย่างไร
เบื้องหลังไปหลี่จิงหงก็มีอาจารย์ที่เสวียนหมิงชื่อจำเป็นต้องกรังเกรงอยู่

หากแต่ยามนี้นำมาขุนนางสักหน่อยก็ยังได้ผลดียิ่ง

โมอีเทรินจ้องมองเขา จากนั้นก็พลันยิ้มออกมา "นี่ ตาแก่ ท่านู้หรือไม่
เข้าปกป้องคนของตนเองยิ่ง"

แล้วอย่างไรเล่า เสวียนหมิงชื่อไมอิ่งซังขอบ

"จึงหวังเป็นคู่หมั้นของข้า หากใครคิดจะรังแกเขา ข้าจะทำให้คนผู้นั้น
ต้องนึกเสียใจภายหลังอย่างแน่นอน" โมอีเทรินยิ้ม เรียวกิ้วและดวงตา
เป็นเส้นโค้ง

เสวียนหมิงชื่อมีความรู้สึกแปลกๆ

"น้ำหน้าอย่างเจ้า?" ก็แค่เด็กหญิงคนหนึ่งเท่านั้นเอง

"อืม น้ำหน้าอย่างข้า" โมอีเทรินพยักหน้า

"เฮอะๆ" เสวียนหมิงชื่ออดขำไม่ได้ "เจ้านี้จริงจังๆ หรือว่าเจ้าสามารถ
เอาชนะข้าได้"

"เอาชนะท่านอาจจะไม่ไหว" ความแตกต่างของพลังยุทธ์เป็นเรื่องจริง "ทว่าถ้าจะฆ่าท่านก็ยังมีวิธี"

"วิธีอะไร" เสวียนหมิงชื่อไม่ใส่ใจ

ในช่วงเวลาที่พวกเขาสนทนากันนี้เขาได้ใช้ญาณพิเศษตรึงเป้าไป
บนตัวนางแล้ว ต่อให้นางรวดเร็วปานใด เขาก็ยังจะรู้ทิศทางการเคลื่อนไหว
ของนางอยู่ดี

"ใช้พิษเป็นอย่างไร" โมอีเทรินยิ้ม นางแก้มสุดยอดพิษที่ไปหลิ่หมิง
ปรุ้งออกมาได้อย่างง่ายดาย นี่ก็แสดงว่าเป็นไปได้มากที่นางจะมียาพิษ
ที่แรงยิ่งกว่า

สีหน้าของเสวียนหมิงชื่อแข็งค้างไปในทันใด

คนหัวเราะคราวนี้เปลี่ยนเป็นโมอีเทรินแล้ว

"ที่แท้ท่านก็กลัวพิษนี่เอง!"

"..."

ใคร-ไม่-กลัว-บ้าง!

มิหนำซ้ำเขาอยู่ขึ้นผ่านเคราะห์แล้ว ผ่านการฝึกบำเพ็ญและความยากลำบากมาไม่รู้กี่ปีต่อกี่ปีกว่าจะเดินมาถึงวันนี้ เขาย่อมจะไม่อยากถูกพิษตาย

เขายังอยากจะทำไปให้สูงขึ้น กลายเป็นผู้ที่แข็งแกร่งขึ้น มีชีวิตอยู่เป็นอมตะ อีกทั้งถ้าสามารถได้สมบัติในแดนสมบัติมาครอง แดนสมบัติที่มีสมบัติอยู่ไม่จำกัด เช่นนั้นเขา...

"ตาแก่ ท่านกำลังคิดอะไร สีหน้า... ไฉนจึงดูลามกถึงเพียงนั้น" โมอีเฮรินมีสีหน้าหวาดผวา

เสวียนหมิงชื่อถลิ่งตามองนาง "มอบแดนสมบัติมาเสียดี?"

หากยังฟังนางพูดต่อไปอีก เขาก็คงได้กระอักเลือดเข้าจริงๆ

"แดนสมบัติมีดีถึงเพียงนี้เชียว?"

อันที่จริงโมอีเฮรินไม่เข้าใจมาตลอดว่าถึงแม้ในแดนสมบัติจะมีสมบัติดีมีสมบัติมาก แต่มันคุ้มขนาดที่สองตระกูลใหญ่ต้องร่วมกันวางแผนช่วงชิงเชียวหรือ

มิหนำซ้ำยังลงมือสังหารคนอื่นๆ ต่อให้ต้องเป็นศัตรูกับตระกูลอื่นๆ ก็ยังจะแย่งชิง ทำเยี่ยงนี้คุ้มจริงหรือ

"มิติที่ว่างประหลาดที่สามารถปลุกพืชเลี้ยงสัตว์วิเศษได้ ใครจะไม่อยากได้บ้าง"

เสวียนหมิงชื่อเพิงจะรู้สึกว่านางพิลึกคน

แม้จะมั่นใจว่าแดนสมบัติอยู่ที่นาง แต่ทุกครั้งที่เอ่ยถึงแดนสมบัติ

เขาเองก็มองเห็นได้ชัดเจนยิ่งว่าสีหน้าของนางและน้ำเสียงของนางไม่มี
แววโลกแม้แต่น้อยนิด

เป็นเพราะว่าได้ไปครอบครองแล้วถึงไม่มีความกระสันอยากได้
กระนั้นหรือ

"แค่เพราะเท่านี้?" เหตุใดนางถึงรู้สึกอยู่ตลอดว่ายังมีสาเหตุอื่นอยู่
อีกเล่า...

เสวียนหมิงชื่อ่เกิดความคิด เดินมาข้างหน้าอย่างเงียบๆ ซยับเข้าใกล้
โมอีเหริน

"ในแดนสมบัติแรกนภามีสถานที่ที่ไม่มีใครฝ่าเข้าไปได้อยู่แห่งหนึ่ง
สิ่งที่ซ่อนอยู่ในสถานะนั้นจึงจะเป็นสมบัติที่แท้จริง ความลับที่สามารถ
เปลี่ยนแปลงทั้งดินแดนแรกนภาได้"

"อย่างนั้นหรือ" โมอีเหรินทำหน้ามึนงง

"นั่นเป็นสิ่งตกทอดชุดหนึ่ง เจ้าไม่ได้เห็นหรือไร" นางงงจริงหรือ
แสรังงกันแน่

"สิ่งตกทอดอะไร" สีหน้าของโมอีเหรินเขียนว่านางใคร่รู้เป็นอย่างมาก
เสวียนหมิงชื่อ่ก็สงสัยในการตัดสินใจของตนเองขึ้นมาทันควัน
หรือว่านางจะไม่ได้แดนสมบัติไปครองจริงๆ

ไม่ถูก การตัดสินใจของ 'เขา' สมควรจะไม่มีอะไรผิดพลาด

"นางเด็กน้อย เจ้ารู้หรือไม่ว่าหลังจากขึ้นผ่านเคราะห์จะเป็นขีดขั้น
อะไร"

"หลังจากขึ้นผ่านเคราะห์?"

"ถูกต้อง ขีดขั้นที่สูงยิ่งกว่าขึ้นผ่านเคราะห์ นั่นเป็นความลับซึ่งมีเพียง
สิ่งตกทอดในแดนสมบัติที่สามารถไขได้"

นั่นคือความหวังในการเลื่อนชั้นของบรรดาผู้ที่พลังยุทธเวีนอยู่ในขั้นผ่านเคราะห์มาโดยตลอดอย่างพวกเขา

โมอีเหรินได้ฟังก็เข้าใจในเวลาเพียงไม่นาน

เห็นที่ดินแดนแรกรากก็น่าจะมีปัญหาเช่นกัน

"นางเด็กน้อย มอบแดนสมบัติมาเถอะ! เรื่องเหล่านี้ห่างไกลจากเจ้าเกินไป ยิ่งเร็วเกินไปสำหรับเจ้าในตอนนี เพื่อเป็นการติดต่อเจ้า ทางที่ดีเจ้าจงอย่าเข้ามาพัวพัน รอเจ้าบรรลุถึงระดับขั้นเดียวกับข้าเมื่อไรยอมจะเข้าใจเรื่องที่เจ้าสมควรเข้าใจเอง" เสวียนหมิงชื่อเกลี้ยกล่อม

"ตาแก่ แม้จะเห็นใจที่ท่านประสพกับด้านยาก แต่ข้าเองก็ได้บอกไปแล้วว่าข้าไม่มีแดนสมบัติ" โมอีเหรินยังคงตอบคำเดิม

เขาพูดเรื่องจริงหรือไม่ นางไม่รู้ แต่แดนสมบัติที่ว่าเป็นของขวัญที่อาจารย์เขยมอบให้อาจารย์ซัดๆ ในเมื่ออาจารย์ทิ้งมันไว้ให้นางแล้วไม่ว่ามันจะล้ำค่าหรือไม่ นางก็ไม่มีทางมอบมันให้ผู้อื่นทั้งสิ้น

มันเป็นตัวแทนของความรู้สึกที่อาจารย์เขยมีต่ออาจารย์มิใช่เครื่องมือที่ใครหน้าไหนจะนำมาใช้เพื่อเลื่อนชั้นหรือสนองความทะเยอทะยานส่วนตัวได้

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าก็ไม่เกรงใจแล้ว หากเจ้ากล้าหนี ข้าก็จะไปหาไปหาลี้จิงหง" เสวียนหมิงชื่อต้องการทำให้นางรวดเร็วเท่าไรก็ได้ไร้ประโยชน์

เขาจะสังหารไปหาลี้จิงหงอีกครั้ง โมอีเหรินก็โมโหขึ้นมาจริงๆ แล้วแววตาเยียบเย็น หิมะแดงในมือชี้ไปที่เขา รัศมีแสงสีม่วงวาวผ่านตัวกระบี่

"ท่านไม่มีโอกาสนั้นแล้ว" ใครก็ตามคิดจะทำร้ายจิงหง!

"อย่างนั้นหรือ เช่นนั้นก็มาดูกันว่าใครจะต้องทิ้งชีวิตไว้ที่นี่"
เสวียนหมิงซื่ออ๋ิม พลังปฐมแล่นผ่านร่าง พลันสงรัศมีแสงสายหนึ่ง
พุ่งจากร่างเขาขึ้นไปบนฟ้า
"ร่างดวงจิต ปราบกฎ!"

50

การเปลี่ยนแปลงเกิดอย่างกะทันหัน ร่างของโมอีเฮรินลอยถอยหลัง
ไปหลายจั้งด้วยความรอบคอบระมัดระวัง ก่อนจะมองดูแสงสายนั้น

ขณะที่รัศมีแสงที่พุ่งขึ้นฟ้าค่อยๆ หายไป ที่ด้านหลังของเสวียนหมิงซื่อ
ก็ปรากฏเงามืดขนาดมหึมาขึ้นสายหนึ่ง ใหญ่กว่าตัวของเสวียนหมิงซื่อ
อย่างน้อยๆ ก็แปดเท่า

"โฮกกก"

เสียงคำรามสะท้อนฟ้าดังขึ้น โมอีเฮรินหวัดจะตะลึงพรึงเพริด

เสื่อยักษ์ตัวนี้ไหล่ออกมาจากที่ใด

ไม่ถูกต้อง ดูเหมือนมีตรงที่ใดไม่ถูกต้อง

นางไม่รู้สึกรังเกียจอายน่าเกลียดจากบนร่างของเสือเหมือนที่รู้สึก
กับสัตว์ชนิดอื่นๆ โดยสิ้นเชิง

ขณะดวงตาเสือทั้งสองดวงที่มีขนาดใหญ่กว่าศีรษะนางมองมาที่นาง

ก็ไม่มีเจตนาดีใดๆ เช่นกัน มีเพียงแววโหดร้ายเป็นอริอย่างแรงกล้า
 'ท่านแม่ นั่นมิใช่สัตว์วิเศษจริงๆ' เสี่ยวทუნควมรู้สึกไว้อย่าง
 ไม่ใช่สัตว์วิเศษจริงๆ? สัตว์วิเศษยังมีแบ่งจริงปลอมด้วยหรือ
 'นั่นน่าจะเป็นดวงจิตที่ตาแก่ผู้ฉันเสกออกมาเอง เป็นสัตว์ที่กลายร่าง
 มาจากดวงจิต' เสี่ยวทუნบอก

สัตว์ที่กลายร่างมาจากดวงจิต?!

มีเคล็ดวิชาพรรค์นี้ด้วย?!

'ท่านแม่ มาแล้ว!'

"พยัคฆ์คำรามก้องฟ้า!" เสวียนหมิงชื่อตะโกนลั่น

"โฮกกก"

เสื่อยักษ์ตัวนั้นโจนทะยานเพียงที่เดียวก็มาถึงเบื้องหน้าโมอีเหริน
 ทันที รวดเร็วจนเหลือเชื่อ ข้าทำหน้าที่ข้างหนึ่งก็ทำหน้าที่กระตือรือร้น
 ให้แบน

โมอีเหรินขยับตัว เคลื่อนกายย้ายเงา พร้อมกับที่หลบพ้นกรงเล็บเสื่อ
 ได้อย่างง่ายดาย หิมะแดงก็โบกสะบัดออกไป

คราว!

หิมะแดงพันไปที่ทำหน้าที่ของเสื่อยักษ์ แต่กลับเหมือนพันถูกละ
 แข็งๆ เสียงครีวดังกังวานยิ่งกว่ายามพันถูกดาบสรวด์สันต์เสียอีก

โมอีเหรินงันไปเล็กน้อย แต่ก็ตอบสนองรวดเร็ว เคลื่อนที่ย้ายตำแหน่ง
 ในทันที

"โฮก!" เสื่อยักษ์ตะปบทำหน้าที่มาอีกครั้ง

คราว!

อุ้งมือเสื่อตะปบถูกลมหิมะแดง ทำให้โมอีเหรินถูกผลักถอยหลังไป

หลายจั้ง กำลังมหาศาลกดอัด ทำให้พลังปฐมุภายในกายไม้เอีเหริน
เกิดความปั่นป่วนไปชั่วขณะ

เสวียนหมิงชื่อออกกระบวนท่าในเวลาเดียวกัน

"ดาบวายุ มัด"

รอบกายไม้เอีเหรินพลันเกิดลมพัดแรง แผลมคมราวกับดาบ แต่ละดาบ
โอบล้อมจากด้านนอกเข้ามาด้านใน ฟันมายังไม้เอีเหริน

"เงามาอย่าไว้ร่องรอย"

ร่างของไม้เอีเหรินพลันหายวับไป

เท้าหน้าของเสวียกษัตระบเจออากาศ ดาบวายุที่หมุนวนก็เจอแต่
ความว่างเปล่าเช่นกัน

"หายไปอีกแล้ว?!" เสวียนหมิงชื่อคว้าน้ำเหลวอีกครั้ง เขาโมโห
เหลือประมาณ

มิหนำซ้ำเขายังพลันค้นพบว่าญาณวิเศษของเขาที่เดิมที่ตรึงอยู่
บนตัวไม้เอีเหรินถึงกับหายไปในอดีตตั้งแต่เมื่อไร!

ตอนนี้เขารู้สึกถึงกลิ่นอายของไม้เอีเหรินไม่ได้โดยสิ้นเชิง

นับตั้งแต่ผ่านการฝึกพิเศษที่หุบเขากังเฟิง ไม้เอีเหรินก็มีความ
ตระหนักรู้ต่อลมเพิ่มมากขึ้น วิชาบาทาเงามาयाที่เดิมที่ก็ใช้งานได้อย่าง
อิสระ บัดนี้ยิ่งคล้ายกับว่ากลายเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายนางไปแล้ว

ทุกกิริยาท่าทางล้วนออกมาโดยไม่ต้องคิด ถึงขนาดว่าสามารถ
อำพรางกลิ่นอายของตนเองไว้ท่ามกลางสายลมได้

และเมื่อนางใช้พลังปฐมุห่อหุ้มไว้รอบกาย ญาณวิเศษของเสวียนหมิงชื่อ
ก็หมดหนทางจะตรึงเป่านางได้

การค้นพบนี้ทำให้ภายในใจไม้เอีเหรินนึกยินดี ใช้ความได้เปรียบของ

ตนเองได้ดียิ่งขึ้น ซ่อนตัวได้อย่างแนบเนียนไร้ร่องรอย

แน่นอนว่าเสวียนหมิงชื่อย่ออาจจะหาไม่เจอ

ทว่าเสวียนหมิงที่กลายร่างมาจากดวงจิตกลับสามารถรู้สึกได้เล็กน้อย

เสวียนหมิงกระโจนขึ้นท้องฟ้าทางด้านขวา ทรงเล็บหน้าตะปบออกไป

โมอีเหรินผลุบตัว หิมะแดงแดงไปที่ด้านข้างท้องของเสวียนหมิง

ครึ่ง!

โมอีเหรินข้อมือสะเทือน เห็นกายหลบเท้าหลังของเสวียนหมิงที่หวดมาอีกทันที จากนั้นก็เคลื่อนที่ซ้ายขวาวนล่าง แลกเปลี่ยนกระบวนท่ากับเสวียนหมิงอีกหลายกระบวน

ทั้งตัวของเสวียนหมิงนี้ไม่ต่างอะไรจากกำแพงเหล็ก

คนที่ดูเหมือนอ่อนนุ่มเป็นประกาย อันที่จริงพอสัมผัสกับกระบี่ก็เหมือนแทงถูกเหล็กกล้าอย่างไรอย่างนั้น ฟันแทงไม่เข้าแม้แต่รอยสามารถกล่าวได้ว่าคิดจะใช้ดาบใช้กระบี่ทำให้เสวียนหมิงบาดเจ็บนั้นเป็นเรื่องไร้ประโยชน์

ทว่าทั้งตัวเสวียนหมิงเหมือนกับห่อหุ้มด้วยชุดลี้ค่าพิทักษ์กายที่แน่นหนาที่สุด มีพลังคุ้มกันมากกว่าเกราะลี้ค่าคุณภาพสูงที่เสวียนหมิงชื่อสวมอยู่บนตัวเสียอีก

เสวียนหมิงที่กลายร่างมาจากดวงจิตทรหดถึงเพียงนี้เชียว?

'ท่านแม่ หนึ่งของมันหนายิ่ง' เสวียนทวนพูดขึ้น

อี ทว่าหนึ่งของเสวียนทวนต่างหากที่หนาที่สุด! เสวียนทวนคิดในใจเงิบๆ

อย่างเด็ดเดี่ยวหนักแน่น

นี่เป็นดวงจิตอะไรกันแน่ โมอีเหรินคิดไม่ตก

ดวงจิตสามารถกล่าวได้ว่าเป็นตนเองอีกคนที่ผู้ฝึกบำเพ็ญฝึกออกมา

เป็นร่างจริงที่กลายเป็นมาจากจิตใจและพลังชีวิตดั้งเดิม

หากแต่ดวงจิตของนางขณะอยู่ในร่างกายก็เป็นโมอิ่เหรินตัวจิ๋ว ไม่มีทาง
แล่นออกมาข้างนอกตามใจชอบ

แล้วเหตุใดดวงจิตของเสวียนหมิงซื่อถึงได้เป็นเสื้อตัวเบ้อเรอ
ถึงเพียงนั้น มิหนำซ้ำยังแล่นออกมาข้างนอกตามสบายได้ด้วย

โดยทั่วไปแม้พลังของดวงจิตจะอัดแน่น แต่ร่างจริงยังคงเปราะบางยิ่ง
กว่าเนื้อหนังของเสื้อยักษ์นี้เหมือนทำมาจากโลหะเลยทีเดียว

พลังของดวงจิตรูปเสื้อยักษ์นี้แข็งแกร่งกว่าพลังของตัวเสวียนหมิงซื่อ
เองเสียด้วยซ้ำไป

รับมือกับเสวียนหมิงซื่อนั้นไม่มีปัญหา แต่รับมือกับเสื้อยักษ์ โมอิ่เหริน
ต้องเหนื่อยหน่อยแล้ว

เนื่องด้วยโมอิ่เหรินยังคิดไม่ออกว่าควรโจมตีอย่างไรจึงจะได้ผลดีขึ้น
หากจะลงมือพิฆาตเสื้อยักษ์... อันที่จริงโมอิ่เหรินสองจิตสองใจอยู่
เล็กน้อย

'ท่านแม่ มอบเสื้อตัวนี้ให้ข้า' เสี่ยวทุนรู้สึกได้ถึงความลึกลับใจของ
โมอิ่เหริน จึงพูดขึ้นทันที

ล้อเล่นหรือไร ความสนใจของท่านแม่จะถูกเจ้าเสื้อหน้าโง่...
มิหนำซ้ำยังเป็นเสื้อยักษ์ที่โตแต่ตัว แต่โง่เท่าหยาบค้าย แววดาโหดเหี้ยม
ไม่รู้มารยาทตัวหนึ่งแย่งไปได้อย่างไร เสี่ยวทุนแสดงท่าทีว่ามันไม่พอใจยิ่ง
สัตว์ที่กล้าแย่งความสนใจของท่านแม่ไปแล้วมันต้องถูกฟาด!

เสี่ยวทุน รอก่อน โมอิ่เหรินยังอยากทดสอบดูอีกหน่อยว่าเสื้อยักษ์
ที่กลายเป็นร่างมาจากดวงจิตตัวนี้จะมีควมร้ายกาจมากเพียงไรกันแน่

นางเชื่อโดยสัญชาตญาณว่าวันข้างหน้าอาจจะยังได้ประสบกับ

คู่ต่อสู้ทำนองนี้อีก นางจึงอยากทำความเข้าใจให้มากขึ้นสักหน่อย
นอกจากนี้เธอก็กำลังคาดเดาว่านี่จะเป็นความแตกต่างข้อใหญ่
ที่สุดระหว่างผู้ฝึกจิตกับผู้ฝึกตนหรือไม่

น่าเสียดายที่ในระหว่างการต่อสู้ นางไม่มีเวลาให้คิดมาก
ผ่านการประมือกันหลายครา โมอีเหรินกับเสื่อยักษ์ผลัดกันรุก
ผลัดกันรับกระบวนท่าแล้วกระบวนท่าเล่า

โมอีเหรินลองโจมตีครบทุกส่วนของเสื่อยักษ์แล้ว พบว่าเป็น
หนังทองแดงกระดุกเหล็ก ดาบกระบี่ฟันไม่เข้าอย่างทีคิดจริงๆ

โมอีเหรินอาศัยการโจมตีด้วยกระบวนท่ากระบี่อีกกระบวนท่าหนึ่ง
ก็ผละถอยหลังไปเล็กน้อย

ครั้นเสื่อยักษ์เห็นนางจะหนีก็อ้าปากด้วยความโมโหทันที "ไฮกกก"
เสียงคำรามของเสียดังสะท้อนฟ้าสะท้อนดิน โมอีเหรินปิดกั้น
โศตประสาธไว้ได้ทันเวลา มิเช่นนั้นจะต้องหุ้อแล้วเป็นแน่

เสี่ยวเวลาถัดมา เสื่อยักษ์ก็กระโจนมาอ้าปากทำท่าจะกัดโมอีเหริน
ในเสี้ยวเวลาเดียวกัน เสวียนหมิงซือกก็พลันส่งการโจมตีออกมา
มือเปล่าตัดวัดคว่ำ อากาศรอบด้านก็บิดเบี้ยวคล้ายว่าถูกดึงเอาไปแล้ว
ปล่อยกกลับมาอย่างฉับพลัน!

"ไป!"

แรงสั่นสะเทือนของพื้นที่ว่างซัดมายังโมอีเหริน

โมอีเหรินกำลังใช้กระบี่สกัดเขี้ยวของเสื่อยักษ์ ถูกแรงของเสื่อยักษ์
กดทับไว้จนไม่อาจเคลื่อนไหวได้อยู่พอดี แรงสั่นสะเทือนของพื้นที่ว่าง
จึงซัดมาจากทางด้านข้างอย่างรวดเร็ว

"ท่านแม่!"

ร่างของเสี่ยวทუნพลันขยายใหญ่ บังแสงสันตะเพื่อนส่วนใหญ่เอาไว้ แต่ส่วนน้อยยังคงซัดเข้าที่ไหล่ของโมอีเหริน ทำให้มือที่กุมกระบี่ของนาง อ่อนแรงลงทันที

"โสก!" เสื่อยักษ์ถือโอกาสกัดลงมาทันควัน

"กรร!" เสี่ยวทუნหันกลับมากัดไปที่หลังคอของเสื่อยักษ์

"โสก โสกกก...โสกกก..."

ครั้นเสื่อยักษ์รู้สึกเจ็บก็ร้องคำรามในลำคอพลาตงสะบัดหัว อยากจะสะบัดเสี่ยวทუნออกไป แต่ก็ยังคงไม่ยอมปล่อยกระบี่ที่กัดอยู่ในปากออก

"หิมะแดงแผดเผา"

ตัวกระบี่หิมะแดงพลันปรากฏเปลวเพลิงสีม่วง ระเบิดโพล่งในปากของเสื่อยักษ์

"โสกกก...โสกกก...โสก..."

เสื่อยักษ์ได้รับความเจ็บปวดก็อ้าปากแล้วผละถอยหลังทันที หากแต่เปลวเพลิงไม่ได้หายไป เสื่อยักษ์เจ็บจนวิ่งพลาตงอยู่กลางอากาศ สุดท้ายก็จุ่มหัวทั้งหัวลงในน้ำ เสียงคำรามในลำคอก็ยังคงดังมาไม่ขาดสาย

"โสกกก ฟู่...โสก...ฟู่..."

เสี่ยวทუნคลายปากออกตั้งแต่ที่โมอีเหรินปล่อยเปลวเพลิงออกมาแล้ว ปล่อยให้เสื่อยักษ์วิ่งพลาตงไป ส่วนมันก็กลับมาเฝ้าอยู่ข้างกายโมอีเหริน เอาตัวมันวางโมอีเหรินไว้เพื่อประคับประคองนาง

ดวงตาโตสี่ดาวบัดนี้มองไม่เห็นความน่ารักน่าชังใดๆ กลับเปี่ยมไปด้วยความดุร้าย จ้องมองเสวียนหมิงชื่อเหมือนอยากจะทำอะไร

เสวียนหมิงชื่อรู้สึกตัวตั้งแต่เสื่อยักษ์ได้รับบาดเจ็บแล้ว เขากุ๊กก๊อจะเรียกมันกลับมา แต่เสื่อยักษ์ดวงจิตกลับเจ็บจนหลุดจากการควบคุม

ท้ายที่สุดก็ตกลงในทะเลสาบ

เสวียนหมิงชื่อทำอะไรจะตามลงไปทันที

หัวของเสี่ยวทุนกลับปลิ้นยื่นมาขวางหน้าเขาไว้

"เจ้า!"

เสวียนหมิงชื่อตกใจ รีบถอยหลัง

งูตัวนี้...

"มนุษย์ เจ้าสมควรตาย" เสี่ยวทุนเอ่ยปากพูด

"เจ้าพูดได้?!"

เสียงเรียก 'ท่านแม่' เมื่อครู่นี้ เขาไม่ได้หูผาดไป!

เสวียนหมิงชื่อถอยหลังไปอีกหนึ่งจั้ง มองมันด้วยความระมัดระวัง

สัตว์วิเศษที่สามารถเปิดปากพูดภาษามนุษย์ได้ เขาเคยเห็นมา
ไม่น้อย งูตัวนี้ไม่นับว่าประหลาดหายากเสียเท่าไร

หากเป็นสัตว์วิเศษที่แปลงกายเป็นคนได้ เขาอาจจะต้องเป็นกังวล
มากกว่าตอนนี้ เนื่องจากสัตว์วิเศษล้วนมีความสามารถอันเป็นพรสวรรค์
หากสามารถฝึกบำเพ็ญจนกลายเป็นคนได้ พลังยุทธ์จะต้องไม่ต่ำ
อย่างแน่นอน ต่อให้เขามีพลังยุทธ์ขึ้นผ่านเคราะห์ก็ไม่แน่ว่าจะต่อกรได้

แต่ถ้าแค่เปิดปากพูดได้ ยังไม่ได้กลายเป็นคน โดยทั่วไปเขา
ไม่จำเป็นต้องกังวลนัก

ทว่างูตัวนี้กลับให้ความรู้สึกบีบคั้นในการทำงานอันตรงต่อเขา

"เจ้าเป็นสัตว์พันธสัญญาของโมอีเหริน?"

งูตัวนี้เขาคุ้นเคยไม่ออก แต่สามารถมีสัตว์วิเศษเช่นนี้ได้ในตัวโมอีเหริน
มีสมบัติของดีไม่น้อยจริงๆ

"กล้าทำร้ายท่านแม่ เจ้าสมควรตาย!" เสี่ยวทุนคำรามด้วยความโกรธ

ทั้งหัวพลันยื่นออกไปจะฉกเสวียนหมิงชื่อโดยที่ไม่สนใจพลังคุ้มกาย
ของเขา

เสวียนหมิงชื่อตกใจ ทำท่าจะหลบหลีกทันที แต่กลับพบว่าตนเอง
ขยับไม่ได้แล้ว

พื้นของเสี่ยวทุนกัตกลงมาแล้ว

"อ้าก!"

เสวียนหมิงชื่อต้องใช้กำลังทั้งหมดถึงจะเคลื่นนกายได้เล็กน้อย
เขาเบี่ยงศีรษะหลบ แต่แขนขาทั้งแขนล้วนถูกเสี่ยวทุนกัเอาไว้ เจ็บจน
เขาต้องร้องลั่นออกมาอย่างสุดจะทนไหว

"อ้ากกก"

ภายใต้การถูกระทุ้งด้วยความเจ็บปวดรวดร้าว พลังปฐมของ
เสวียนหมิงชื่อพลันระเบิดออกมาจนเขี้ยวของเสี่ยวทุนหลุดออกไป หากแต่
แขนขาของเขาก็ยังคงถูกกักขาด มีเลือดไหลโชกเต็มไหลข้างขวา

ซ้ำเสี่ยวทุนยังคายนแขนของเขาออกมาอย่างขยะเขยง แขนจึงร่วง
ลงในทะเลสาบจงโยว

"แหวะ เหม็นเสียจริง!"

เสวียนหมิงชื่อได้ยืนเลือดดลมก็ดีขึ้นมา โมโหจนลมแทบจับ

นี่ตัวกระຈ้อยแค่นี้...ยังกล้ารังเกียจว่าแขนของเขาเหม็น...

"เหม็นมาก เหม็นสุดๆ"

ครั้งเดียวไม่พอ ยังต้องย้ำความรังเกียจเด็ดฉันทเพิ่มอีกสองที

"เจ้า! เจ้าลิเหม็น!" เสวียนหมิงชื่อกระโຈนเข้ามา

เสี่ยวทุนสะบัดหาง

เพียะ!

ตามมาด้วยเสียงเสวียนหมิงที่ร้องโหยหวน ถูกหวดกระเด็นไปใน
ทันใด จากนั้นก็มีเสียงดังตม ร่วงตกลงทะเลสาบไปแล้ว

หางของเสี่ยวทุนมีอนุภาพว่าการกัดมากนัก...เนื่องจากเนื้อของ
ตาแก่ผู้นี้ทำให้เสี่ยวทุนรู้สึกสะอิดสะเอียนเกินไป เสี่ยวทุนไม่ยอมกัดไป
มากกว่านี้ด้วยรังเกียจว่าเหม็น

เสวียนหมิงชื่อกับเสื่อยักษ์ตกลงในน้ำแล้วก็เสียชีวิตไปชั่วขณะ
เสี่ยวทุนจึงกลับมาอยู่ข้างกายโมอีเหรินทันที

ตรงกลางทะเลสาบจงโยวมีหมอกขาวแผ่กระจายบางๆ บริเวณ
โดยรอบเงียบสงัดปราศจากสัมผัสเสียงใดๆ

มีเพียงริมฝั่งที่ไกลออกไปซึ่งยังคงมีเสียงต่อสู้อย่างดังมาแว่วๆ

"ท่านแม่ เจ็บหรือไม่" เสี่ยวทุนมองโมอีเหรินด้วยความเป็นห่วง

"ไม่เป็นไร" นางกินยาลูกกลอนเหยี่ยวยาวลงไปเม็ดหนึ่ง ตามด้วย
ยาลูกกลอนเสริมพลังอีกเม็ด พลังปฐมก็ฟื้นฟูกลับมาพอสมควรแล้ว "เสี่ยวทุน
พวกเราลงไปกัน"

พวกนางไม่อาจให้โอกาสเสวียนหมิงชื่อฟื้นตัวได้

"ได้!"

เสี่ยวทุนม้วนรัดโมอีเหรินไว้พลาจเคลื่อนตัวลงด้านล่างทันที

มีไข่มุกกันน้ำอยู่ ถึงจะอยู่ใต้น้ำก็ไม่ต่างจากอยู่บนบก โมอีเหริน
ปล่อยญานวิเศษออกไป เพียงไม่นานก็หาเสวียนหมิงชื่อที่ซ่อนตัวอยู่
ใต้น้ำร้อยจั้งพบ และมองเห็นเสื่อยักษ์ถูกเขาเก็บกลับไปแล้วพอดี

จากนั้นเขาก็วางการป้องกันไว้รอบตัว ก่อนจะหลับตานั่งสมาธิทันที

ครู่หนึ่งให้หลังบนตัวเขาก็มีแสงสีขาวจางๆ ปรากฏขึ้นมา บาดแผล

ที่ไหลขวาไม่มีเลือดไหลแล้ว ทั้งยังพันแผลไว้อย่างมิดชิด

ทว่าบนศีรษะของตาแก่ผู้นั้น... ดูเหมือนจะไหม้เกรียมอยู่สักหน่อย

'ท่านแม่ จะให้กลิ่นเขาหรือไม่' เสี่ยวทุนใช้ญาณพิเศษสื่อสารกับ
ท่านแม่เพื่อไม่ให้เกิดเสียงจนถูกตาแก่หน้าเหม็นจับได้

อย่ากินอะไรเรื่อยเปื่อย เดี่ยวอาหารจะไม่ย่อย โมอีเหรินส่ายหน้า

เสี่ยวทุน เจ้ารู้จักเคล็ดวิชาแปลงดวงจิตเป็นสัตว์พรศน์นี้หรือไม่

นางอยากรู้อย่างดวงจิตกลายเป็นเสื่อยักษ์ได้อย่างไร

'ไม่รู้' เสี่ยวทุนตอบอย่างไร้ความผิดยิ่ง

ก็มันเป็นสัตว์นี่นา จึงไม่ค่อยรู้เรื่องวิธีการฝึกบำเพ็ญของมนุษย์
หากแต่มันคิดวิธีคลายข้อสงสัยได้

'ท่านแม่ พวกเราไปค้นดูม้วนไผ่หยกกันได้'

อาจารย์ของท่านแม่ร้ายกาจออกปานั้น จะต้องเขียนเรื่องพวกนี้
ไว้ให้ท่านแม่อ่านอย่างแน่นอน

อืม โมอีเหรินพยักหน้า ต้องค้นดูอยู่แล้ว ทว่าตอนนี้ต้องจัดการกับ
ตาแก่ผู้นี้เสียก่อน

มาบัดนี้แม้ตาแก่ผู้นี้จะได้รับบาดเจ็บสาหัส ดูท่าทางน่าสงสารยิ่ง
ทั้งยังไม่มีพลังคุกคามที่เป็นอันตรายใดๆ แต่โมอีเหรินยังคงไม่ลืมว่าเขา
ยกไปหลี่จิงหงมาชุนาง

เขาคิดจะฆ่าไปหลี่จิงหง!

ตาแก่อยู่ชั้นผ่านเคราะห์ พลังยุทธ์กับพลังแก่นแท้แข็งแกร่งกว่านาง
แข็งแกร่งกว่าไปหลี่จิงหง

หากมิใช่เพลงกระบี่กับวิชาบาทาเงาമായาของนางล้วนพัฒนา
ขึ้นไปอีกชั้น อีกทั้งมีเสี่ยวทุนอยู่ด้วย โมอีเหรินก็คงไม่กล้ามาทำทนาย

ผู้ทรงฤทธานุภาพขั้นผ่านเคราะห์เพียงลำพัง

นั่นมิใช่ความกล้าหาญ แต่เป็นการรันทาที่ตาย!

หากเมื่อครุ่นนางไม่ได้ซึ่งใจมตีก่อนโดยตลอด ตอนนี่ผู้ที่ต้องหลบไป
รักษาตัวหรือหนีเอาชีวิตรอดก็คงกลายเป็นนางแล้ว

เนื่องจากขอแค่อำนาจควบคุมในการต่อสู้ตกอยู่ในมือเสวียนหมิงซือ
เขาใจมตีมากที่สุด โมอีเหรินก็คงได้รับบาดเจ็บภายในทุกครั้ง

นี่คือความต่างขั้นกันของพลังยุทธ์มิใช่อาศัยเคล็ดวิชาหรือกระบวรท่า
ก็จะชดเชยได้

มิหนำซ้ำต่อมาภายหลังตาแก่ผู้นั้นยังเสกสัตว์ดวงจิตอะไรออกมา
อีกด้วย

กระบี่ของนางสามารถแทงทะลุชุดลี้ค่าและสามารถทำลาย
ดาบสารทวสันต์ของเสวียนหมิงซือได้ก็เป็นเพราะว่ามีเพลิงสวรรค์สีม่วง
อยู่

ที่ทำให้เสียยักษ์ตัวนั้นได้รับบาดเจ็บจนหนีไปได้ก็เป็นเพราะว่า
เพลิงสวรรค์สีม่วงเช่นกัน

สามารถกล่าวได้ว่าถ้าต่อสู้กับเสวียนหมิงซือซึ่งหน้า โมอีเหริน
ไม่มีโอกาสชนะเป็นอันขาด หากต้องการสังหารเสวียนหมิงซือ ก็ทำได้เพียง
อาศัยที่เผลอ

นับตั้งแต่พบตัวเสวียนหมิงซือ โมอีเหรินกับเสี่ยวทุนก็พร้อมใจกัน
อำพรางกลิ่นอายอยู่เนิ่นๆ คอยสังเกตรณที่เบื่องได้อยู่ทุกลมเวลา

ขณะมองเห็นว่าแสงขาวจางๆ ที่ออกมาจากบนร่างเสวียนหมิงซือ
ค่อยๆ เริ่มสว่างจ้า แสดงว่าถึงเวลาที่สำคัญที่สุดในการรักษาอาการบาดเจ็บ
ของเขาแล้ว...

โมอีเหรินก็ขยับทันที
ทำร่าง เงามายาไร้รูปร่าง
หิมะแดงแผดเผา!

ที่ได้ทะเลสาบอันมีดสลักรากฏแสงสีม่วงสายหนึ่งพุ่งวาบลงไป
ด้านล่างอย่างไร้ผู้มเสียง พร้อมกับที่เสวียนหมิงชื่อผู้สีกตัว หิมะแดงก็
ได้แทงทะลุจุดตันเถียนของเขาแล้ว

เสวียนหมิงชื่อเบิกตาโพลง "เจ้า...เป็นไปได้อย่างไร..."

เสียเวลาถัดมา ภายในจุดตันเถียนของเขาก็พลันมีเปลวเพลิงสีม่วง
ลุกโชนขึ้นมา

"อ้อก..."

ร่างของโมอีเหรินถอยหลังไปสองสามก้าวด้วยท่าทางราวกับล่องลอย
เปลวเพลิงสีม่วงลุกโชนเผาไหม้ไปทั้งตัวของเสวียนหมิงชื่ออย่างรวดเร็ว
เขานึกคิด บนมือก็พลันปรากฏขวดหยกใบหนึ่ง น่าเสียดายที่ยัง
ยังไม่ทันได้เปิด ทั้ตัวเขาก็ถูกเผาเป็นจุนแล้ว แม้แต่ดวงจิตก็ไม่เหลือ

ขวดหยกร่วงลงด้านล่างอย่างช้าๆ

โมอีเหรินจึงแบมือดึงขวดหยกมา

ครั้นขวดหยกเข้ามาอยู่ในมือก็ให้ความรู้สึกเย็นเฉียบบอบอย่างที่สุด
เมื่อโมอีเหรินเปิดออกดู ก็เห็นว่าเป็นน้ำหยินนิลที่หาได้ยากยิ่ง

น้ำหยินนิลกับเปลวเพลิงมีคุณลักษณะธาตุต่างกันคนละขั้ว เป็นของ
ที่สามารถยับยั้งเชื้อไฟอัศจรรย์ปริมาณมากได้ในบางระดับ คิดไม่ถึงว่า
เสวียนหมิงชื่อจะมีของพรรคนี้อยู่

มิน่านางปล່อยไฟเผาเสื่อยักษ์ เสื่อยักษ์กลับไม่ถูกเผาตาย ช้ายัง
อยู่รอดได้จนเสวียนหมิงชื่อเก็บกลับไปด้วย

ทว่ากล่าวตามตรง เรื่องอย่างการปล่อยไฟเผานี้ไม่มีศาสตร์มีศิลป์
อะไรให้พูดได้จริงๆ

มิหนำซ้ำพอไฟเผาผลาญ ของที่มีพื้นที่วิเศษอะไรในตัวตาแก่ผู้นี้ก็
ถูกเผาจนไม่เหลือซากไปด้วย...โมอีเหรินไม่อาจเก็บเอามาได้โดยสิ้นเชิง
เปลวเพลิงทำงานได้ดีเกินไป ทำให้โมอีเหรินไม่รู้ว่าจะควรดีใจหรือ
เสียใจดี

สิ่งเดียวที่ปลอบประโลมใจได้คือนางไม่ต้องเก็บศพ... น่าเฉลิมฉลอง
ช่างเถอะ อย่างน้อยก็ยังได้นำหยินนิลมาฆวดหนึ่ง ดีกว่าไม่ได้อะไรเลย
โมอีเหรินเก็บมันไว้กับตนเอง

"พวกเรารีบกลับไปกันเถอะ" โมอีเหรินเอ่ยขึ้น ด้วยไม่รู้ว่าจะทางไปहींจึงหง
เป็นอย่างไรบ้างแล้ว

โมอีเหรินหมุนตัวเตรียมจะพาเสี่ยวทุนจากไป แต่ในเวลานี้เองไอสีดำ
กลุ่มหนึ่งก็ไม่รู้ว่าโผล่ออกมาจากที่ใด พุ่งตรงมาหาโมอีเหรินจากด้านหลัง
"เอ๊ะ?" โมอีเหรินรู้สึกได้ถึงกลิ่นอายไม่ชอบมาพากล จึงหันหลังกลับ
ทันที

ไอดำพุ่งตรงเข้าในร่างกายโมอีเหริน

"อีก..." ทัวทั้งร่างของโมอีเหรินคล้ายว่ามีสึคัล้าง

"ท่านแม่!"

เสี่ยวทุนรีบม้วนรัดโมอีเหรินไว้ มองนางด้วยความกังวล

โมอีเหรินกลับไม่มีการตอบสนอง

"ท่านแม่ ท่านแม่!" เสี่ยวทุนร้องเรียกอีกหลายครั้ง

"...เสี่ยวทุน..." โมอีเหรินไม่มีเสียงแรงแล้ว

"ท่านแม่ ยา กินๆ!" เสี่ยวทუნนำขวดยาออกมาจำนวนมาก ไม่รู้ว่าควรให้โมอีเหรินกินขวดใด จึงนำออกมาชนิดละเม็ด

โมอีเหรินไม่ได้กิน สายตากลับมองไปทางด้านล่าง

เงาร่างสีดำสายหนึ่งโผล่ออกมาจากใต้น้ำอย่างเชื่องช้า คือคนที่สวมเสื้อคลุมดำ ซึ่งปรากฏตัวอย่างแปลกประหลาด แล้วจู่ๆ ก็หายตัวไปอีกผู้หนึ่ง

"เป็นท่าน" โมอีเหรินใช้มือข้างหนึ่งโอบตัวเสี่ยวทუნไว้เพื่อประคองประคองให้ตนเองยืนได้มั่นคง

ร่างกายของนางดูเหมือนจะถูกอะไรดวงลี้เข้ามาก ทำให้ทั่วทั้งร่างนางออกแรงไม่ได้

มิใช่ความเจ็บปวด มิใช่ความรู้สึกทรมานใดๆ เช่นกัน เพียงแต่รู้สึกไม่สบายตัวอย่างมาก

นางปวดหัววิงเวียน

มีเพียงบริเวณจุดตันเถียนที่มีความรู้สึกเจ็บปวดชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ

ประหนึ่งว่าพลังปฐมภพในกายนางกับผู้รุกรานจากภายนอกกำลังสู้กันอยู่ในจุดตันเถียนของนาง

ระหว่างที่ระมัดระวังผู้ที่โผล่มากะทันหัน โมอีเหรินก็กลืนยาลงไปเม็ดหนึ่งภายใต้การยื่นกรานจากเสี่ยวทუნ หากแต่พอยาลงไปในห้องนางก็ค้นพบความผิดปกติ

ฤทธิ์ของยาถูกแบ่งเป็นสองส่วนแล้ว

ร่างกายของนางดูดซับไปครึ่งหนึ่ง ส่วนโอดำที่เข้ามาอยู่ในกายก็ดูดซับไปอีกครึ่ง...

ไม่อาจกินยาได้อีก!

เสียพรุนรู้สึกถึงความคิดของท่านแม่ได้จากญาณพิเศษที่สื่อถึงกัน จึงเก็บยาที่เอาออกมากลับไปทันที ใช้เพียงตัวประดับประคองโมอีเหรินไว้ ดวงตาโตสีดำวาวถลึงมองคนสวมเสื้อคลุมดำ แม่โอบบีบเค้นออกมาอย่าง เยียบเย็น

หากมิใช่ระหว่างที่โมอีเหรินพึ่งตัวเสียพรุนได้ลูบปลอบโยนมัน ไม่ให้มันหุนหันพลันแล่น เสียพรุนคงจะพุ่งไปกัดคนนานแล้ว

บนใบหน้าของคนสวมเสื้อคลุมดำสวมหน้ากากสีดำไว้ครึ่งหน้า ไม่รู้สึก แม้แต่น้อยว่าตนเองมีอันตรายอะไร เพียงแต่มองดูสภาพของโมอีเหริน พร้อมกับมุ่มปากยกขึ้นน้อยๆ

"ไม่ต้องเปลืองแรงเปล่า กระบวนท่าของข้าไม่ได้ทำलय่างง่ายดาย ปานนั้น" เสียงของคนสวมเสื้อคลุมดำชัดเจนอีกทั้งลุ่มลึก ไม่ได้ทุ้มต่ำ จนเกินไป จังหวะที่พูดก็ไม่ช้าไม่เร็ว

ฟังจากเสียง นิสัยใจคอของคนผู้นี้จะต้องจัดอยู่ในประเภทสุขุม มั่นคง วางแผนการเป็นมันเหมาะแล้วถึงได้ลงมือ

เขาจะต้องสังเกตการณ์อยู่ด้านข้างมานานมากแล้ว ถึงสามารถ จับจังหวะที่คู่ต่อสู้กำลังผ่อนคลายที่สุดและไว้การระวังตัวที่สุดลอบโจมตี ได้อย่างแม่นยำ

มีหน้าซ้ำเขาก็ทำสำเร็จแล้ว

โมอีเหรินค้นพบว่าตนเองประมาทเกินไป

นี่เป็นการเตือนอีกครั้งหนึ่ง

นับตั้งแต่นางออกท่องดินแดนไม่เคยเสียเปรียบอะไรใครมาก่อน แต่ครั้งนี้เสียเปรียบจริงๆ แล้ว

มีพลังแก่นแท้แล้วมันใจในตนเองนั้นเป็นเรื่องดี แต่ต่อให้เพียงจะ

กำจัดภัยอย่างเสวียนหมิงชื่อทิ้งไปได้ นางก็ไม่ควรคลายความระมัดระวังถึงเพียงนั้น

นี่ก็เหมือนกับเวลาที่นางทำข้อสอบ ทั่วๆ ที่แก้โจทย์ได้ทุกข้อ รู้คำตอบทุกข้อ แต่ผลสุดท้ายกลับฝนคำตอบผิดช่อง

จากหนึ่งร้อยคะแนนก็กลายเป็นเหลือศูนย์คะแนนแล้ว

นางไม่มีหน้าไปพบท่านตา...

"แม่นางน้อย เจ้าเป็นคนของตระกูลเฟิงกระมัง" คนสวมเสื้อคลุมดำพลันปลั่งวาจานนำตักใจออกมา

ในใจโมอีเหรินตกตะลึงไปชั่วครู่ สมองได้สติกลับมาจากความเจ็บปวดและความคิดฟุ้งซ่าน ซ้อนสายตามองคนสวมเสื้อคลุมดำ

"แล้วท่านโผล่มาจากที่ใด" เสียงของนางอ่อนแรงอยู่สักหน่อย นี่มิใช่การเสแสร้ง แต่เป็นเพราะร่างกายเจ็บมากและไม่ค่อยมีเรี่ยวแรงจริงๆ

ความเจ็บปวดมิใช่ของใหม่สำหรับโมอีเหริน ตั้งแต่เล็กจนโตนางก็มีชีวิตมาพร้อมกับความเจ็บปวด จนกระทั่งท่านดาร์กษานางจนหายดี

ทว่าความเจ็บปวดนี้ออกจะคล้ายกับ...เมื่อก่อนโดยแท้

"เข้ามาอยู่ด้านหลังพวกเจ้าโดยตลอด" คนสวมเสื้อคลุมดำถึงกับตอบคำถามของนาง ซ้ำยังตั้งใจถามซ้ำอีกครั้ง "เจ้าคือคนของตระกูลเฟิงกระมัง"

"ใช่แล้วอย่างไร ไม่ใช่แล้วอย่างไร" โมอีเหรินย้อนถาม

ไม่ปฏิเสธ ก็น่าจะใช่แล้ว

คนสวมเสื้อคลุมดำมองดูนางอย่างละเอียดยิบ "ข้าไม่เคยได้ยินชื่อเจ้า"

หากตระกูลเฟิงมีศิษย์เยี่ยงนี้อยู่ ก็ไม่น่าจะเจียบเขียบไร่ข้าวคราว

"ฟังดูเหมือนว่าท่านจะคุ้นเคยกับตระกูลเฟิงมาก" โมอีเหรินถามด้วย

ความสงสัย เลียนแบบอีกฝ่าย มองดูเขาอย่างละเอียดตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า
 ข้อสรุปยังคงชวนให้คนหงุดหงิดใจเช่นเดิม
 ปิดหัวปิดหน้าปิดมือปิดเท้าปิดทั้งตัว เสื้อคลุมดำตัวนี้ปิดสนิทมิดชิด
 ต่อให้สายตาดูเพียงไรก็มองอะไรไม่ออก!

หากแต่ท่าทีของโมอีเฮรินกลับทำให้คนสวมเสื้อคลุมดำงั้นไป
 เขาเฉลอเผยพิรุณออกมานิดเดียว นางก็คิดว่าไว้ได้อย่างความรู้สึกไว
 ปานนั้นแล้ว

"ไม่นับว่าคุณคนแค่นี้" คนสวมเสื้อคลุมดำตอบอย่างจริงจังปิดบัง
 "ท่านเป็นใครกันแน่"

คนสวมเสื้อคลุมดำพลันยิ้ม "ผู้สืบทอดของแดนสมบัติ"

โมอีเฮรินได้ยิน ดวงตาก็เบิกโตทันที นางมองเขาขึ้นบนลงล่าง
 ทางซ้ายทางขวาอยู่หลายรอบ

"เจ้าไม่เชื่อ?" คนสวมเสื้อคลุมดำถูกนางมองจนใกล้จะสงสัยแล้วว่า
 ตนเองมีตรงที่ใดแปลกประหลาดใช่หรือไม่

"มิใช่ ข้ากำลังมองด้วยความนับถือ"

"นับถือ?"

เพราะเหตุใดคำนี้ถึงฟังดูชวนให้คนอยากมูมปากกระตุกอยู่รำไร

"อ้อ นับถือ" นางเอ่ยย้ำอีกรอบอย่างจริงจังระมัดระวังยิ่ง

"นับถืออะไร"

"นับถือในท่าทางพระนางของอาจของท่านอย่างไรเล่า" โมอีเฮรินแยมยิ้ม
 ทว่าเนื่องจากถูกลบใจมิดีใส่ รอยยิ้มในยามนี้ของโมอีเฮรินจึงดูอ่อนแอ
 ติดจะน่าสงสารอยู่สักหน่อย

"ข้าเพิ่งจะรู้ว่าที่แท้คนเราต้องสวมชุดดำทั้งตัว และยังต้อง

ปิดหน้าปิดตาปิดร่างกาย ปิดตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เหลือให้เห็นเพียงปากกับคาง เช่นนี้ถึงจะสามารถเป็นผู้สืบทอดของแดนสมบัติได้"

รูปลักษณะนี้ช่างแปลกแตกต่างเสียนี้กระไร

ได้รับการสั่งสอนแล้วกระมัง

น้ำเสียงจริงจังระมัดระวังและเป็นการเป็นงานถึงเพียงนั้นของไม้อีเหริน ทำให้คนสวมเสื้อคลุมดำสีหน้าบิดเบี้ยวไปเล็กน้อย

"เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเรื่องนั้น" และนี่ก็ไม่ใช่ประเด็นสำคัญ "ไม้อีเหริน หากเจ้าอยากมีชีวิตรอดก็มอบแดนสมบัติมาให้ข้า"

"เพื่อแดนสมบัติอีกแล้วหรือนี้" ไม้อีเหรินเหนื่อยหน่ายอย่างแท้จริง

"เจ้าไม่ต้องปฏิเสธ เพราะข้ามั่นใจว่าแดนสมบัติยอมรับเจ้าเป็นเจ้าของแล้ว"

"ท่านมั่นใจได้อย่างไร"

"แดนสมบัติแรกนภาได้มาตั้งแต่โบราณกาล เดิมทีหาได้มีชื่อไม่จวบจนหลังเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงฟ้าดินถึงได้ถูกตั้งชื่อขึ้นใหม่" คนสวมเสื้อคลุมดำกล่าว "คนรุ่นก่อนในตระกูลของข้าเคยเข้าแดนสมบัตินี้มาตั้งแต่สมัยโบราณกาล บนดินแดนแรกนภาไม่มีใครเข้าใจดีไปกว่าข้าว่าแดนสมบัติเป็นการดำรงอยู่เช่นไร"

ลือกันว่าก่อนเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงฟ้าดิน สภาพแวดล้อมในการฝึกบำเพ็ญนั้นยอดเยี่ยมอย่างที่สุด ทั้งยังมีเคล็ดวิชาและสมบัติจำนวนมาก สำหรับผู้ฝึกบำเพ็ญแล้วนับได้ว่าเป็นโลกที่เต็มไปด้วยปรัชญาเมธีประชันชั้นแข่งกันเลยทีเดียว

หากแต่หลังเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงฟ้าดิน สรรพสิ่งเสียดุลยภาพการสืบทอดตกหล่น

โลกมนุษย์ที่สร้างขึ้นมาใหม่หลังจากไม่รู้ผ่านไบนานเท่าไรก็มี
 ห้าตระกูลใหญ่กับภาควิถีฝึกตน ตลอดจนอาณาจักรสัตว์ เจ็ดกลุ่มอำนาจใหญ่
 ยืนอยู่ร่วมกัน

ชิงเคล็ดวิชา ชิงทรัพย์ากร ชิงสมบัติ

อาณาจักรสัตว์เป็นของสัตว์วิเศษ จะละเอาไว้อีก

ทว่าแม้กลุ่มอำนาจใหญ่ทั้งหกของมนุษย์จะต่างรักษาการสืบทอด
 ไว้ได้ แต่ก็ไม่สมบูรณ์ และก็มีเพียงคนของตระกูลที่รู้

หากแต่ถึงจะมีการสืบทอด เคล็ดวิชาที่ยังคงมีข้อบกพร่องจำนวนมาก

นอกจากวิธีการฝึกบำเพ็ญของแต่ละตระกูลแล้ว ยกตัวอย่างที่เห็นชัด
 ที่สุดอย่างหมอลือสลับกับช่างหลอม ไม่เพียงจะเลื่อนชั้นลำบากยากเย็น
 วัตถุดิบหลอมประดิษฐ์กับตัวยาสมนุไฟพรกัซาดแคลนเช่นเดียวกัน

ส่วนนักค่ายกลละโรนั้นยังเป็นผู้ฝึกบำเพ็ญที่มีอยู่เพียงในตำนาน

ลำพังแค่ดูจากเรื่องในวันนี้ที่แผ่นจานค่ายกลอันเดียวยังทำให้
 เหล่าผู้ฝึกบำเพ็ญในที่นี้มีดีแปดด้าน หวาดหวั่นครั้นคร้ามกันไปหมด
 ก็รู้ได้แล้วว่า 'ของดี' มีอยู่ขาดแคลนมากเพียงไร

ที่คนส่วนใหญ่แย่งกันเข้าแดนสมบัติก็เป็นเพราะว่าข้างในมีสุดยอด
 ของวิเศษซึ่งหาได้ยากอยู่จำนวนมาก

ถึงกระนั้นคนสวมเสื้อคลุมดำยังรู้ว่าสมบัติที่มีอยู่ในแดนสมบัติ
 มิได้มีแค่สุดยอดของวิเศษอย่างเด็ดขาด แต่ยังมีสิ่งตกทอดที่เจ้าของ
 แดนสมบัติคนก่อนทิ้งเอาไว้ด้วย

แม้บรรพบุรุษของเขาไม่ได้ชี้แจงว่าสิ่งตกทอดนั้นคืออะไร แต่สิ่งที่
 มั่นใจได้คือมันจะต้องร้ายกาจพอตัว มีหน้าซ้ำยังเป็นไปได้มากกว่าจะเป็น
 เคล็ดวิชาที่ไม่มีอยู่บนดินแดนแรกนภาในขณะนี้

หากเป็นสิ่งตกทอด 'เช่นนั้น' อย่างที่เขาคิดไว้ อย่างนั้น...ก็ไม่ใช่แค่สามารถแก้ไขปัญหาของผู้ฝึกบำเพ็ญบนดินแดนแรกนภาในยามนี้ได้ แต่จะทำให้เขาทำความเข้าใจฝืนของเหล่าบรรพบุรุษให้สำเร็จได้อีกด้วย

ทว่าคำพูดของคนสวมเสื้อคลุมดำทำให้โมอีเหรินนึกโยงได้สองเรื่องในทันที...

เรื่องแรก คนสวมเสื้อคลุมดำรู้ว่าแดนสมบัติมีสิ่งตกทอด หากแต่... ดูท่าทางคล้ายจะไม่รู้ว่าอาจารย์เซยทิ้งอะไรเอาไว้

เรื่องที่สอง โบราณกาล...ก็คือก่อนเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงฟ้าดินกระมัง เคยเข้าแดนสมบัติตั้งแต่เวลานั้น ฉะนั้น...คนรุ่นก่อนในตระกูลของคนสวมเสื้อคลุมดำคงมิใช่ว่าเป็นพวกที่เคยบีบคั้นอาจารย์เซยกระมัง

หากการคาดเดาอย่างที่สองเป็นความจริง เช่นนั้นนางกับคนสวมเสื้อคลุมดำก็คือ...ศัตรู

"ต่อให้ท่านรู้ แต่ท่านไม่ได้แดนสมบัติไปครอง ก็เป็นการพิสูจน์แล้วว่าท่านกับแดนสมบัติไร้ความสัมพันธ์ เพราะฉะนั้นท่านจึงไม่ใช่ผู้สืบทอดของแดนสมบัติโดยสิ้นเชิง" โมอีเหรินยกไหล่ ก่อนกล่าวด้วยท่าทางไม่จริงจัง

"ดังนั้นในที่ที่สุดเจ้าก็ยอมรับว่าเจ้าได้แดนสมบัติไปครองแล้ว"

"ต่อให้ข้าปฏิเสธ พวกท่านก็ยังคงยืนยันกรานว่าข้าได้แดนสมบัติมาครองแล้ว จากนั้นก็ไล่ฆ่า ช่มชู้ บีบบังคับ ปล้นชิง ถึงอย่างไรพวกท่านก็ต้องการจะเป็นโจรใจคดชั่ว ไม่ว่าจะข้าพูดอย่างไร ผลลัพธ์สุดท้ายก็ยังคงลงเอยด้วยการวิวาทต่อสู้ เช่นนั้นข้าปฏิเสธไปจะยังมีความหมายอีกหรือ รังแต่จะเปลืองน้ำลายเปล่าๆ"

คนสวมเสื้อคลุมดำขมวดคิ้วเล็กน้อย

นางยั่วโมโหคนเก่งจริงๆ มีหน้าซำยังฉลาดหลักแหลมและเจ้าเล่ห์
เจ้ากล

พูดมาเป็นครึ่งวัน นางก็ยังคงไม่ยอมรับว่าตนเองได้แดนสมบัติ
ไปครอง ทั้งๆ ที่ถูกลอบทำร้ายแล้ว กลับยังใจเย็นอยู่มาก

หรือนางจะคิดว่าถึงเขาลงมือ นางก็ยังมีโอกาสหนีพ้นได้
การต่อสู้ระหว่างนางกับเสวียนหมิงซื่อ เขาดูอยู่ตั้งแต่ต้นจนจบ
ไม่มีทางถูกนางเบี่ยงประเด็น และไม่มีทางประเมิณนางต่ำจนเดินซำรอย
เสวียนหมิงซื่อที่เคราะห์ร้ายอย่างแน่นอน

นางในตอนนี้น่าจะไม่มีแรงแม้แต่จะขยับมือแล้ว ทั้งร่างไร้เรี่ยวแรง
เส้นเอ็นเส้นซี่พจรเจ็บปวดรวดร้าว

อุบายลับที่เขาใช้ เขาเข้าใจดี

มันไม่เพียงจะทำให้นางเจ็บปวดไปทั่วทั้งร่าง ยังจะกัดกินพลังชีวิต
ภายในกายนางอย่างช้าๆ ทำให้นางอ่อนกำลัง ไม่มีแรงจะขยับเขยื้อน

ความจริงที่ยามนี้นางยังยืนคุยกับเขาโดยที่สีหน้าคล้ายว่าไม่มีอะไร
เกิดขึ้นได้ก็อยู่เหนือความคาดหมายของคนสวมเสื้อคลุมดำอีกครั้งแล้ว

บางทีพลังแก่นแท้ของนางอาจจะแข็งแกร่งกว่าที่เขาคิด

ทว่าให้พลังแก่นแท้แข็งแกร่งเพียงไร อยู่ต่อหน้าเขาก็ไม่มีที่ให้สำแดง

"ไม่อิเหริน มอบแดนสมบัติมาเถอะ!"

"ท่านคิดว่าข้าจะมอบให้หรือ" โมอิเหรินยกย่อน

คนสวมเสื้อคลุมดำอึ้งงันไปเล็กน้อย จากนั้นก็โคลงศีรษะด้วยความ
เสียดาย

"เจ้าไม่ให้ ข้าก็ได้แต่ต้องฆ่าเจ้าแล้ว" น้ำเสียงที่เอ่ยนี้ดูทอดถอนใจ
เป็นอย่างมาก

"ตอนนี้เป็นปัญหาว่าข้าจะให้ไม่ให้กระนั้นหรือ" โมอีเหรินใช้สายตา
ทำนองว่า 'ที่แท้ท่านก็โง่งมยิ่ง' มองเขา

คนสวมเสื้อคลุมดำหรือตาลง "หมายความว่าอย่างไร"

"หากข้าได้แดนสมบัติมาครองจริงก็แสดงว่าแดนสมบัตียอมรับข้า
เป็นเจ้าของ สิ่งของที่ยอมรับเจ้าของแล้ว ข้าอยากมอบออกไปก็มอบ
อยากมอบให้ใครก็ได้ตามสบายหรือไร"

ไม่มี...สมอมง!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3JKjrYn>